

Desuden foreslås det, at Ligningsrådet i fremtiden kan bestemme, at offentlige myndigheder og selskaber m.v. er forpligtet til at udlevere oplysninger af betydning for vurderingen til vurderingsmyndighederne.

Skattestyrelsesloven foreslås ændret således, at adgangen til at foretage konsekvensændringer for andre indkomstår udvides til også at omfatte ændringer, der er en direkte følge af en ordinær genoptagelse. Endvidere foreslås, at navnene på de personer, der har deltaget i en afgørelse truffet af landsskatteretten, skal fremgå af landsskatterettens kendelse.

Forslaget om at udvide skyldrådsformandens mulighed for at indkalde en suppleant vil gøre vurderingsorganisationen mere fleksibel. Derudover har forslaget ikke nævneværdige administrative konsekvenser. Den midlertidige forhøjelse af honoreringen af vurderingsmænd og vurderingsformænd skønnes at koste 6,9 mio. kr. i 1996 og 9,2 mio. kr. i 1997. Lovforslaget har ingen provenumæssige konsekvenser.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til Folketingets velvillige behandling.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Herved tillader jeg mig for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
(Lovforslag nr. L 257).

Forslaget er udarbejdet efter de samme retningslinjer som de to foregående lovforslag om indfødsrets meddelelse, som jeg har fremsat i dette folketingsår (lovforslag nr. L 6 og lovforslag nr. L 203). Det nu fremsatte forslag omfatter i alt 1.391 personer.

Med disse ord anbefaler jeg lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) **Spørgsmål til ministrene.**

Formanden:

Det spørgsmål, der er opført som nr. 6 (spm. nr. S 2009), stillet af hr. Frank Dahlgaard til undervisningsministeren, udgår med spørgerens indforståelse til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 1933

1) Til indenrigsministeren af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren – som kulturministeren har gjort det på kulturområdet – foretage en landsdækkende spørgeskemaundersøgelse om flygtningeproblemet i Danmark?«

Pia Kjærsgaard (DF):

Der har været en omfattende debat på baggrund af kulturministerens initiativ med at sende »Kulturekspres« ud til en slags folkeafstemning – ikke en rigtig folkeafstemning, men trods alt et forsøg på at pejle befolkningens holdning til emnet kultur. Kulturministeren har selv kaldt det et demokratiforsøg. 66.000 borgere i Viborg, Odense og Valby har fået spørgeskemaet, derudover har 6.000 borgere afhentet det, og i alt har 23.000 personer afgivet en besvarelse.

Man kan have forskellige holdninger til kulturministerens initiativ, men ved nærmere eftertanke burde alle regeringens ministre måske gøre noget tilsvarende på de af deres respektive områder, som er meget debatteret i vælgerbefolkningen. Og mit spørgsmål til indenrigsministeren er, om hun vil gøre det med hensyn til udlændingelovgivningen.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Nej!

Ole Donner (DF):

Det var selvfølgelig et meget klart svar fra ministeren, men jeg ved ikke, om man kan bruge ordet uforskammet. Jeg synes godt, man kunne kommentere et spørgsmål i stedet for bare at sige nej. Jeg har selvfølgelig selv været udsat for at få lignende svar fra ministeren, hvor der bare blev nævnt en dato, fordi ministeriet ikke kunne overkomme at svare på et brev før efter et halvt års tid.

Men jeg vil gerne spørge: Svarer ministeren bare nej, fordi ministeren ved, at der er så stor uvilje i befolkningen mod udlændingelovgivningen? Hvorfor vil ministeren ikke overveje at gøre det i f.eks. et enkelt amt eller bare en enkelt kommune? Er det, fordi ministeren kender alle svarene på forhånd?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Også her kunne jeg besvare spørgsmålet alene med et nej, men eftersom jeg kan forstå på spørgeren, at det ville gå ud over hans gode humør,

vil jeg godt komme med to yderligere kommentarer.

For det første: Hvis den måde, fru Pia Kjærsgaard argumenterede på, skulle have til hensigt at rejse en debat om udlændings spørgsmål, må man sige, at det behov er opfyldt for længst. Der er næppe noget politisk spørgsmål, der diskuteres så meget som udlændingepolitikken.

For det andet: Det er jo sådan, at lige præcis på dette område, hvor det drejer sig om et fabelagtig indviklet regelsæt, vil den logiske sammenhæng mellem de enkelte spørgsmål og dermed også de enkelte spørgsmåls besvarelse næsten ikke kunne gøre andet end at føre til et i hvert fald forholdsvis problematisk resultat. Problematisk skal i denne forbindelse forstås sådan, at man meget vel kan komme til at give en lang række besvarelser, som ganske enkelt ikke kan rummes inden for de forpligtelser, det danske samfund har påtaget sig.

Derfor er det vigtigt, at vi sørger for at drøfte tingene ordentligt og grundigt igennem her i Folketinget og at deltage så livligt som overhovedet muligt i den offentlige debat, og man må sige, at det er lykkedes i meget høj grad.

Ole Donner (DF):

Jeg vil godt starte med at sige til ministeren, at ministeren behøver sådan set ikke at bekymre sig om mit humør. Jeg plejer godt at kunne holde humøret oppe, selv om det kan være nedslående at høre på ministerens svar.

Jeg vil sige, at ministeren havde forberedt sig grundigt på en klar besvarelse, når der kom et så klart og klingende nej, men jeg forstår ikke rigtig ministerens svar. Der blev talt om den måde, fru Pia Kjærsgaard argumenterede på, og om et fabelagtig svært regelsæt. Jamen det, kulturministeren ville, var jo netop at skabe en folkelig debat, så hvorfor kunne ministeren ikke overveje at stille nogle klare spørgsmål til befolkningen i et nærmere bestemt område? Man behøvede ikke gøre det alt for vanskeligt. Man kunne jo beskrive nogle situationer og stille nogle spørgsmål, som folk kunne kommentere. Man retter sig jo alligevel ikke efter svarene.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må sige, at jeg var faktisk så målløs – og det ligger ellers ikke til min natur – over ministerens besvarelse, det korte nej, at det varede lidt, før jeg besindede mig til at trykke på knappen.

Jeg synes, ministeren lever op til det rygte som værende meget, meget arrogant, som jeg

har en fornemmelse af at ministeren har i befolkningen. Ministeren har jo ikke været i den samme situation som Dansk Folkeparti i det sidste halve år, nemlig at skulle stå på gaden og samle underskrifter. Men jeg kan fortælle ministeren, at her hører man mangt og meget om, hvad vælgerne mener om netop dette problem, og derfor mener jeg fortsat, at ministeren burde følge kulturministerens eksempel og prøve at skabe en folkelig debat, som kulturministeren skrev i sit oplæg om kulturpolitikken. Ministeren burde opfatte det som et demokratiforsøg og intet som helst andet, og jeg kan ikke se, at udlændings spørgsmål er spor sværere end spørgsmål om f.eks. EU eller kultur.

Og derfor vil jeg spørge ministeren: Kunne man dog ikke finde nogle forholdsvis enkle spørgsmål og høre vælgernes mening om dem? Det kunne f.eks. være, om kriminelle udlændinge bør udvises, om retskravet vedrørende familiesammenføringer skal afskaffes, og om man skal stille skrappe krav til at opnå dansk statsborgerskab. De spørgsmål kunne man godt prøve at sende ud til den danske befolkning i en fin pjece, måske lidt mere udbygget, sådan som det er sket inden for kulturområdet.

Jeg må nok sige, at det her er et bevis på, at regeringen kun gør, hvad den mener er nogenlunde opportunt at gøre over for den danske befolkning og intet som helst andet. Selv efter at have været i tæt kontakt med ministeren i mange debatter er jeg mildt sagt noget overrasket over ministerens besvarelse, og jeg vil godt bede ministeren om at gå mere konkret ind på f.eks. de tre spørgsmål, jeg stillede. Ville de ikke være velegnede?

Arne Melchior (CD):

Jeg ville være taknemmelig, hvis ministeren ville besvare følgende: Kan man, som fru Pia Kjærsgaard har påstået, få særlig meget at vide om vælgernes synspunkter på gadehjørnerne, eller er det ikke kun nogle bestemte vælgernes synspunkter, man hører her? Og forstår jeg meningen med demokratiet rigtigt, når jeg mener, det er på valgdagen, man kan aflæse vælgernes mening?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Med hensyn til det sidste spørgsmål kan jeg også være meget klar: Svaret er ja!

Med hensyn til den måde, fru Pia Kjærsgaard argumenterer på, vil jeg godt gentage, hvad jeg sagde lidt tidligere. Der er masser af folkelig

debat på udlændingeområdet. Der foregår en debat mand og mand imellem, der er debat i medierne, der er debat i Folketinget, og det er i øvrigt et af de emner, vi bruger flest kræfter på at diskutere i Folketingets Retsudvalg. Derfor kan man sige, at det, der efterlyses, og som en sådan undersøgelse skulle skabe baggrund for, allerede foregår for fuld udblæsning, og derfor er svaret på spørgsmålet nej!

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen vælgerne ved jo ikke rigtig, hvad der foregår i Folketingets Retsudvalg, og det er jo sådan set det, der er essensen i det hele. Der foregår da mig bekendt også en vis folkelig debat om f.eks. kulturspørgsmål, og det gør der sikkert også i Folketingets Kulturudvalg.

Man kan have forskellige holdninger til det kulturprojekt, og der har været talt meget om, hvorfor det er blevet udført. Men det er dog sket, at der også er kommet en pejling, og man må jo sige, at den pejling er gået kulturministeren noget imod. Og mit indtryk er, at det samme ville ske, hvis indenrigsministeren lagde flytningeområdet ud til en folkelig debat, det er mit helt klare synspunkt.

Men jeg savner en klar tilkendegivelse om de tre enkle spørgsmål, jeg stillede: Mener ministeren ikke, de ville være velegnede?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan forstå, at det er afgørende for, om regeringen ønsker at spørge befolkningen angående et givet sagsområde, om man mener, der i forvejen foregår en folkelig debat på området eller ej.

Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, om det ikke er indenrigsministerens opfattelse, at der også på kulturområdet foregår en til tider heftig debat i befolkningen om f.eks. indstillingen til statsstøtte til Det Kgl. Teater, til laserlyspjektet ved Vestkysten, til de rådne grisekroppe i Esbjerg, osv. osv. Foregår der ikke en til tider ret heftig folkelig debat om de spørgsmål, selv om der argumenteres fra indenrigsministerens side med, at man ikke sender spørgsmål ud inden for områder, hvor der ikke er nogen folkelig debat, sammenholdt med at man vil ikke gøre det på udlændingeområdet, fordi der foregår en debat i forvejen, som ministeren siger?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil godt besvare de tre spørgsmål, som fru Pia Kjærsgaard specielt trækker frem.

Med hensyn til udvisning af kriminelle asylansøgere er det sådan, at jeg har nedsat et udvalg, der er ved at kulegrave dette område. Det er meget vigtigt, at man kender regelsættet og praksis, inden Folketinget kan tage stilling til det. Jeg håber også, der i forbindelse med eventuelle lovændringer og stramninger på dette område kommer til at foregå en dybtgående, folkelig debat.

Det andet, der blev spurgt om, er retskravet om familiesammenføring, og det illustrerer egentlig ganske godt nogle af de problemer, jeg bragte frem. Der er jo ikke noget retskrav om familiesammenføring, der er tværtimod sket en meget stor udhuling af retskravet. Der er indført et forsørgelseskrav, som betyder, at ikke alene får udlændinge en række begrænsninger i retten til at få deres ægtefæller til Danmark, men også danskere, der gifter sig med en udlænding, stilles i den samme situation. Der er altså ikke tale om, at der i dag eksisterer et retskrav om at få selv ægtefæller bragt her til landet.

Det tredje spørgsmål gik, så vidt jeg kunne høre, på meddelelse af indfødsret. Det hører jo under min kollega justitsministeren, men jeg er helt sikker på, at han ville have samme holdning som jeg: Det spørgsmål er ikke velegnet til den type kortlægning.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det kan være, ministerens taletid var udløbet, og derfor tillader jeg mig at spørge ministeren endnu en gang: Finder ministeren ikke, at der foregår en debat i befolkningen på kulturområdet? Ministerens argumenter går jo netop på, at der ikke skal foretages en spørgeskemaundersøgelse på flygtninge- og udlændingeområdet, som man har gjort på kulturområdet, fordi der foregår en debat i forvejen. Ministeren må åbenbart mene, at der ikke gør det på kulturområdet, siden det er nødvendigt at spørge befolkningen, og derfor stillede jeg mit spørgsmål til ministeren.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Fru Pia Kjærsgaard sagde, at spørgsmålene skulle skabe en folkelig debat på udlændingeområdet, og jeg gjorde i al stilfærdighed opmærksom på, at den debat foregår i stor udstrækning i forvejen, så formålet allerede er opfyldt.

Formanden:

Der er kun to gange 1 minut til andre end spørgeren, men fru Pia Kjærsgaard har taletid endnu.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt lige læse op for ministeren, hvad der står om kulturområdet:

»I det sidste års tid har diskussionen om kunst og kultur været heftig. Nu er det befolkningens tur. Vi kan ikke nøjes med synspunkter fra eksperter, professionelle og politikere.«

Det er da et sundt synspunkt.

Og så må jeg sige, at ministeren som sædvanlig manipulerer med udlændingelovgivningen, men den debat kan vi jo tage senere og ved en anden lejlighed. Som ministeren er fuldstændig bekendt med, er der faktisk indkaldt til et møde hos ministeren i nær fremtid om netop retskravet og forsørgelseskrav af udlændinge, men det kan vi også tage en anden debat om. Men det, det drejer sig om nu, er at få et klart svar på hr. Kristian Thulesen Dahls spørgsmål, som jeg udbygger, fordi taletiden for min kollega desværre er ophørt. Vi trænger faktisk til en klar besvarelse: Er der ikke sket nøjagtig det samme på kulturområdet, som vi nu ønsker på udlændingeområdet, men som ministeren ikke ønsker?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg kan fuldt ud bekræfte over for fru Pia Kjærsgaard, at jeg godt ved, at jeg har indkaldt bl.a. fru Pia Kjærsgaard til et møde i den nærmeste fremtid.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1965

2) Til finansministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren oplyse, om regeringen har planer om, at nogle af de i aktstykket nr. 308 af 22. maj 1995 opførte statslige erhvervsvirksomheder, hvor staten har en ejerandel på over 50 pct., skal indmeldes i arbejdsgiver- eller erhvervsorganisationer, samt om regeringen har planer om, at statsvirksomheder eller statsvirksomhedslignende virksomheder som eksempelvis Post Danmark skal indmeldes i arbejdsgiver- eller erhvervsorganisationer?«

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

I forbindelse med dannelsen af statslige aktieselskaber besluttes det, om de skal omfattes af et samråd med Finansministeriet om løn- og ansættelsesvilkår, eller om selskabet skal stilles frit med hensyn til tilslutning til en privat arbejdsgiverorganisation. Hvis det sidste er tilfældet, er det selskabet selv, der må tage stilling til, om det vil indmelde sig i en sådan arbejdsgiverorganisation.

Beslutningen om, hvorvidt man skal være omfattet af det offentlige arbejdsgiversamråd, sker efter en konkret vurdering af bl.a. selskabets konkurrencesituation, statens ejerandel og selskabets eventuelle lønafstimmende virkning på statslige personalegrupper.

Lad mig sige, at der er ingen planer om at lade egentlige statsvirksomheder tilslutte sig private arbejdsgiverorganisationer, så de løsriver sig fra statens lønstyring og hele arbejdsgiverpolitiske tilknytning. Men i nogle tilfælde kan regeringen vurdere, at det vil være relevant at stille statslige selskaber frit med hensyn til tilslutning. F.eks. fik Københavns Lufthavn i sin tid mulighed for at lade sig indmelde i en privat arbejdsgiverorganisation, og så vidt jeg erindrer, skete det i den periode, da det parti, hr. Løgstrup Madsen tilhører, havde en fremtrædende plads i regeringen.

Det kan bekræftes, at der har været overvejelser i Tele Danmark om tilslutning til Dansk Industri. Der er ikke truffet nogen beslutning endnu, men en begrundelse for, at Tele Danmark i sin tid blev omfattet af samrådet med Finansministeriet, var, at teleområdet på det tidspunkt ikke var liberaliseret. Nu er forudsætningerne på teleområdet ændret. Liberaliseringen er under fuld gennemførelse, og selskabet bør sikres de bedste rammer for forretningsmæssig drift.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Skal jeg forstå ministerens besvarelse således, at på de områder, hvor der ikke er gennemført liberalisering – eksempelvis DSB og Post Danmark – vil man ikke fra regeringens side gå ind for, at de skal kunne tilknyttes en privat arbejdsgiverorganisation?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det ville i hvert fald ikke være mit synspunkt, at det var en god idé.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1966

3) Til finansministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Har ministeren eller andre af regeringens ministre haft drøftelser med arbejdsgiver- eller erhvervsorganisationer om, at de i aktstykke nr. 308 af 22. maj 1995 opførte statslige erhvervsvirksomheder, hvor staten har en ejerandel på over 50 pct., indmeldes i disse organisationer, og hvor længe har disse drøftelser i givet fald fundet sted?«

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Der har rent faktisk ikke været nogen drøftelse mellem regeringens ministre og arbejdsgiver- og erhvervsorganisationer om statslige aktieselskabers indmeldelse i disse organisationer.

Hvis regeringen beslutter at frigøre et selskab fra samrådet, er det – som jeg lige omtalte under det forrige spørgsmål – for at give det pågældende selskab mulighed for at melde sig ind i den private organisation. Men det er selskabet selv, der må føre disse drøftelser.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Det vil altså sige, at ministeren kan svare bekræftende på, at der ikke har været nogen kontakt mellem regeringens ministre og lederne af vores erhvervs- og arbejdsgiverorganisationer med henblik på indmeldelse af de virksomheder, der er nævnt i spørgsmålene, i de pågældende organisationer. Der har ikke været sådanne kontakter?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Som sagt: Ikke mig bekendt, og jeg ville tro, det ville være mig bekendt, hvis nogen havde ført sådanne samtaler.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1967

4) Til finansministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Finder regeringen det i overensstemmelse med danske demokratiske principper, at erhvervsvirksomheder, hvor staten ejer over 50 pct. af aktierne, bliver medlemmer af arbejdsgiver- eller erhvervsorganisationer?«

Skriftlig begrundelse

De private arbejdsgiver- og erhvervsorganisationer er i det politiske liv en betydningsfuld modvægt til regeringens embedsapparat. Bliver erhvervsvirksomheder, hvor staten er hovedaktionær, medlemmer af disse organisationer, vil det i praksis ikke kunne undgås, at staten og dermed regeringen har mulighed for at påvirke disse organisationers stillingtagen til politiske spørgsmål.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Det er jo således, at vore erhvervs- og arbejdsgiverorganisationer – selvfølgelig sammen med fagbevægelsen og andre – er en effektiv modvægt til det politiske system og til regeringen. Erhvervsorganisationernes ansatte kan granske regeringens lovforslag og regeringens initiativer og forholde sig kritisk til dem.

Hvis det nu sker, at et statsligt aktieselskab, hvor staten har den dominerende aktiepost, melder sig ind i en privat arbejdsgiverorganisation, bliver det jo således, at hovedaktionæren – i dette tilfælde altså regeringen – bliver medlem af den pågældende arbejdsgiverorganisation. Jeg synes, det er en betænkelig sammenblanding af den udøvende magt og de organisationer, som egentlig burde være helt uafhængige af den udøvende magt. Det er ikke i overensstemmelse med de demokratiske traditioner, vi har i Danmark.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg synes nok, det er stærke ord fra hr. Løgstrup Madsen, når vi ser på den praksis, som blev startet i den forrige regerings tid med Københavns Lufthavn.

At det ikke skulle være i overensstemmelse med demokratiske principper, kan jeg i øvrigt slet ikke forstå. Vi taler alene om statslige aktieselskaber, som er selvstændige juridiske enheder, som fungerer på et privatretligt grundlag og som på en række områder er løsrevet fra staten i øvrigt, bl.a. fra samrådsproceduren med Finansministeriet på løn- og personaleområdet. Det er i øvrigt ikke de enkelte ministre, der i givet fald varetager disse selskabers medlemskab af en arbejdsgiverorganisation, men det enkelte selskabs bestyrelse og ledelse.

Jeg har for en ordens skyld notere mig, at Dansk Industris administrerende direktør, Hans Skov Christensen, udtalte til Ritzau den 15. april, at TeleDanmark er et børsnoteret selskab

helt på linje med en række andre selskaber, og at Dansk Industri har både ret og pligt til at optage selskabet, hvis det ønsker det. Det blev også sagt, at Dansk Industri vil byde TeleDanmark velkommen i kredsen af private erhvervsvirksomheder, hvis selskabet beslutter at søge medlemskab.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Jeg vil godt spørge finansministeren: Er det ikke rigtigt, at det gælder for TeleDanmark, at staten ejer 51 pct. af aktierne, og at der er en klausul om, at ingen anden aktionær kan eje mere end 5 pct. af aktierne? Er det ikke rigtigt, at ledelsen af TeleDanmark er politisk udpeget? Og er det ikke rigtigt, at det er tidligere politikere, der står i spidsen for TeleDanmark?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det er vistnok alt sammen rigtigt.

Jeg synes altså, det ville være en meget dårlig ting, hvis vi sad herinde i Folketinget og sagde, at tidligere politikere ville være uegnede til at deltage i ledelsen af erhvervsvirksomheder. Det ville da være at slå sig selv oven i hovedet i et helt unødigt omfang, synes jeg. Det må vel være op til den enkelte virksomhed selv at kunne foretage en vurdering af den sum af kvalifikationer, der skal til for at være bestyrelsesformand eller bestyrelsesmedlem.

Men jeg tror i virkeligheden, at hr. Løgstrup Madsen i sin iver her i spørgetiden er kommet til at løbe sur i hele den tankegang, som for et stort flertal i Folketinget har ligget bag udskillelsen af en række aktiviteter i aktieselskaber, så de kunne klare sig under de nye nationale og internationale konkurrencebetingelser, der er skabt af teknologiudviklingen og aftalerne i EU osv. Det er meget vigtigt, at vi har viljen til i alle heseender at give de selskaber de samme frihedsgrader, som deres konkurrenter andre steder har.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Er finansministeren fuldstændig uden blik for den fare, Venstre stiller spørgsmål om her, nemlig det tætte samvirke, der kan være mellem organisationerne og de private arbejdsgiverforeninger eller erhvervsorganisationer? Er ministeren fuldstændig uden blik for, at det kan være farligt, når de største virksomheder i de pågældende organisationer er statslige aktieselskaber?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg ved ikke, om jeg må tage hr. Løgstrup Madsens ordvalg som udtryk for, at hr. Løgstrup Madsen her i spørgetiden taler på Venstres vegne, og jeg ville i hvert fald beklage, hvis det var tilfældet.

Men jeg vil nu tillade mig at tage et ekstra tjek på den sag, for jeg tror også, det set fra Venstres synspunkt er en uklog politisk kampagne, hr. Løgstrup Madsen har startet her. Jeg kunne sagtens forestille mig, at der også i mit parti er folk, der ud fra de stik modsatrettede synspunkter kunne være betænkelige ved, at f.eks. TeleDanmark meldte sig ind i Dansk Industri, men jeg tror, vi skal holde fast i: Hvad var egentlig meningen med, at vi i fællesskab traf beslutning om disse statslige selskabsdannelse?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1968

5) Til finansministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er regeringen indforstået med på sigt at privatisere alle statslige erhvervsvirksomheder, som bliver medlem af en arbejdsgiver- eller erhvervsorganisation?«

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Svaret er nej! Regeringen har ikke truffet nogen som helst beslutning af den art, hr. Løgstrup Madsen vil have mig til at træffe i Folketingets spørgetid, og jeg mener i øvrigt heller ikke, det ville være det rette sted at lægge op til at træffe en sådan beslutning.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Vil det sige, at regeringen mener, at når selskaberne stadig er i statsligt regi med en statsligt udpeget ledelse, er der stadig en række offentlige formål, man ønsker at varetage? Har jeg forstået ministeren korrekt på den måde?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil sige til hr. Løgstrup Madsen, at man kan ikke lægge mig flere ord i munden, end jeg selv har udtalt, eller andre udlægninger af teksten end den, jeg selv har fremført.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Så kan ministeren i hvert fald svare på det, jeg spørger om: Er det korrekt opfattet, at finansmi-

nisteren stadig mener, at der i kraft af det offentlige ejerskab eller det, at man stadig har hovedparten af aktierne, er en række offentlige interesser, man ønsker at varetage? Det spørgsmål må ministeren kunne svare på.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Svaret ville forme sig – men det har jeg ikke engang forberedt mig på, og tiden tillader det heller ikke – som en detaljeret gennemgang af hele baggrunden og lovgrundlaget for Tele-Danmarks oprettelse og den teliberisering, som lige er forhandlet på plads.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Undskyld, hr. finansminister, men jeg synes, der bliver lidt for meget cirkus, hvis man ønsker at opretholde statsligt ejerskab. Der kan være forståelige grunde til det, men det må vel være for at varetage nogle offentlige formål?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2025

7) Til boligministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil ministeren garantere, at der ikke i finansloven for 1997 gennemføres nedskæringer af boligsikring og boligydelse?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Det Fri Aktuelt den 19. april 1996 har ministeren udtalt, at der skal ses alvorligt på boligstøtten, og at der i de kommende år skal ske ændringer. Dette er efter Enhedslistens opfattelse en utilsløret trussel om, at regeringen nu igen forbereder nedskæringer af boligydelse og boligstøtte, ligesom det skete i finansloven for 1996.

Nedskæringer af den individuelle boligstøtte rammer med forudsigelig sikkerhed lige netop den gruppe af befolkningen, som har de mindste indtægter. Man kan næppe foretage noget enkelt indgreb, som er mere asocialt end nedskæring af netop boligydelse og boligsikring, der er indrettet på at gøre det muligt, at også de dårligst stillede kan have en anstændig bolig. Derfor er disse planer et alvorligt angreb på principperne for et velfærdssamfund.

Hertil kommer, at udviklingen i de offentlige udgifter på ingen måde skyldes, at de enkelte modtagere af boligsikring og boligydelse har fået mere, tværtimod. En hovedårsag til stignende udgifter er, at regeringen har tilladt, at huslejerne i det private udlejningsbyggeri er steget helt urimeligt, hvilket påfører både lejerner og kommunerne øgede økonomiske byrder. Hvis regeringen ønsker besparelser på dette område, må det ske ved, at huslejestigningerne stoppes.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg stiller dette spørgsmål, fordi der forleden var en artikel i Det Fri Aktuelt, hvor der fra boligministerens side blev lagt op til, at der nu igen skulle planlægges nedskæringer i boligstøtten, boligsikringen og boligydelsen, som det allerede skete i finansloven for 1996. Heldigvis er vi i den situation, at en del af de planer, der lå i skuffen hos regeringen i sommeren 1995 og bl.a. gik ud på at ramme børnefamilierne, ikke blev gennemført, men der blev dog gennemført nedskæringer.

Jeg synes, det er dybt alvorligt, at man nu igen begynder at rumle med disse planer, og jeg håber, ministeren over for Folketinget klart kan tilkendegive, at der ikke vil blive gennemført nedskæringer af boligsikringen og boligydelsen.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Keld Albrechtsen ville nok blive meget overrasket, hvis jeg her gav en garanti for, at der ikke i finansloven for 1997 vil blive gennemført nedskæringer af den individuelle boligstøtte, og det hverken kan eller vil jeg naturligvis gøre.

Jeg kan derimod oplyse, at boligstøttesystemet efter min opfattelse grundlæggende er et godt og målrettet støttesystem, som medvirker til at sikre, at også samfundets svageste får tag over hovedet.

Men det er også et meget dyrt system. I år vil udgifterne nå op på over 8 mio. kr., og alene dette beløbs størrelse forpligter os naturligvis til løbende at overveje, om pengene gives rigtigt ud. Støtter vi som tilsigtet kun de husstande, der ikke kan klare sig uden støtte, eller gives der også støtte til husstande, der sagtens kunne klare sig uden?

Der udbetales nu boligstøtte til 40 pct. af alle lejere i Danmark, og er vi nu så sikre på, at alle disse lejere har behov for støtten?

I de kommende ældregenerationer vil der være mange flere bedrestillede, og der vil være færre og færre almindelige folkepensionister.

Derved vil også behovet for offentlig boligstøtte ændre sig, og jeg finder det nødvendigt, at vi ser dette i øjnene og tager fat på de nødvendige overvejelser om den fremtidige boligstøtte.

Det system, der var godt i 1968, er ikke nødvendigvis godt i 1997. Lad os bare erkende det.

I modsætning til hr. Keld Albrechtsen ser jeg ikke uden videre dette arbejde som et angreb på principperne for vores velfærdssamfund, for hvis vi vil bevare den fremtidige mulighed for at yde individuel boligstøtte til folk med særlig ringe huslejevne, må vi sikre en fortsat effektiv udnyttelse af de offentlige ressourcer.

Så på denne baggrund mener jeg, at det er på tide, at vi med kritiske øjne får kigget boligstøttesystemet efter i sømmene, og her tænker jeg først og fremmest på, hvilke formål boligstøtten skal varetage, og på, hvem der har størst behov for støtte til boligformål.

På nuværende tidspunkt vil jeg ikke komme ind på de konkrete overvejelser, men blot afsluttende understrege, hvad jeg tidligere har garanteret hr. Keld Albrechtsen: at det sociale sigte med den individuelle boligstøtte fastholdes, og at eventuelle justeringer under alle omstændigheder foretages på en sådan måde, at ingen svagtstillet lejer bliver drevet fra hus og hjem, sådan som det også fremgår af den nævnte artikel i Det Fri Aktuelt, og på denne baggrund kan jeg naturligvis ikke garantere et bestemt udfald af de videre forhandlinger om finanslovaftalen for 1997.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at boligministerens svar er dybt bekymrende, og derfor vil jeg konkret spørge om det, ministeren forhandler med Det Konservative Folkeparti om. Det fremgår jo af en artikel i Information fra den 23. april, at hr. Hans Peter Baadsgaard og hr. John Vinther har samtaler om det, og det er jo i sig selv ildevarslende, at man går til Det Konservative Folkeparti, når man skal drøfte fremtiden for et socialt system af denne art.

Derfor vil jeg spørge, om det i de samtaler f.eks. indgår, at man igen tager den idé frem om at skære ned på boligsikringen til børnefamilierne, som man havde sidste år.

Dengang havde boligministeren et forslag liggende, der ville ramme børnefamilier med husstandsindkomster på over 135.000 kr., som, hvis forslaget var blevet gennemført, ville have kostet hver af disse børnefamilier op til 2.500 kr. om året.

Er det sådanne forslag, man igen rumler med i Boligministeriet i disse forhandlinger med De Konservative, eller er det forslag, der vedrører folkepensionisterne?

Ministeren ved jo meget vel, at det i dag kun er mennesker med meget, meget beskedne indkomster, der overhovedet kan få boligsikring og boligydelse. Det er der jo intet nyt i, og nu taler man altså om, at det kun er de dårligst stillede, der skal have ydelserne, men sådan er reglerne jo allerede indrettet.

Betyder de overvejelser, der nu foregår i ministeriet, at også folkepensionisterne vil blive ramt, at man altså er ved at lave et forslag, som vil ramme pensionistgruppen?

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil sige til hr. Keld Albrechtsen, at det jo var helt rørende at høre om det forslag, som jo ikke kom igennem, men som altså blev fremsat, og jeg undrer mig i og for sig lidt over, at hr. Keld Albrechtsen ikke nævnte nogle andre ting, der blev gennemført, nemlig at for dem, der bor i enfamilieshuse, er der ikke mere noget 20-procents-tilskud, men 100 pct. lån, og at vi f.eks., når det drejer sig om andelsboliger, ændrede bestemmelsen om en 50-procents-ydelse og 50 pct. lån til en 40-procents-ydelse og 60 pct. lån. Det synes jeg da skal med i den samlede vurdering.

Jeg har også lagt mærke til den artikel, der var i Information, og jeg er sikker på, at hr. Keld Albrechtsen har gjort sig bekendt med, at det drejede sig om to udtalelser fra henholdsvis hr. John Vinther og hr. Hans Peter Baadsgaard. Jeg synes nemlig, hr. Keld Albrechtsen antydede, at jeg fører forhandlinger med Det Konservative Folkeparti. Det kender jeg ikke noget til, men så må hr. Keld Albrechtsen jo være bedre orienteret, end jeg er. Jeg fører orienterende samtaler med regeringspartiernes boligpolitiske ordførere inden for det område, vi her diskuterer, og som jeg også sagde i min indledning, ser vi dér mange af de forskellige områder, som der nu engang er, kritisk igennem.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg siger da tak for oplysningen om, at der ikke foregår forhandlinger mellem regeringen og Det Konservative Folkeparti, og det håber jeg er en tilstand, der vil vedvare, også efter at finansloven er vedtaget.

Men man får nu ikke desto mindre det indtryk af den artikel, der var i Information, at hr.

Hans Peter Baadsgaard og hr. John Vinther måske ikke direkte har forhandlet, men i hvert fald ligger på linje med hinanden med hensyn til ønsket om at indføre forringelser af boligsikringen og boligydelsen.

Og det bekymrer mig, at regeringen ikke i dag er i stand til at svare på mine konkrete spørgsmål om, hvorvidt det er forslaget om børnefamilierne, man igen har i tankerne, eller det er reguleringer, der rammer folkepensionisterne. Det, man får indtryk af ved at læse artiklerne i Det Fri Aktuelt og Information, er nemlig, at det er folkepensionisterne, der står for tur denne gang.

Det, man gennemførte i finansloven for 1996, da man indførte den grænse på 2.000 kr., som ministeren kaldte en bagatelgrænse, var jo især noget, der gik ud over de unge og de studerende.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Ja, jeg havde faktisk på fornemmelsen, at hr. Keld Albrechtsen til sidst ville nævne bagatelgrænsen, og derfor undlod jeg at omtale den.

For hvad var fakta? De var, at det ramte 11.000 personer ud af 500.000, og at det, det drejede sig om, var at hæve bagatelgrænsen fra 900 kr. til 2.000 kr., samt at ca. 1.000 af dem, der blev ramt, var pensionister i lejebolig, og at ca. 2.000 af dem var pensionister i egen bolig. Og så er det altså begrænset, hvad der er tilbage af dem, der er indeholdt i denne 15-procentsbegrænsning, nemlig 8.000.

Og lad mig sige klart, at også jeg har fået henvendelser fra den gruppe, som følte, at det her var uretfærdigt, men at der ikke var nogen af dem, der tilkendegav, at de var nødt til at flytte af den årsag. Så lad os lige holde fast i dimensionerne i det.

Så vender vi tilbage til det konkrete, som hr. Keld Albrechtsen spurgte om, og dér må jeg selvfølgelig sige, at det kan jeg da godt forstå at hr. Keld Albrechtsen måske ikke vil være tilfreds med.

Men når vi går ind i de overvejelser, så er én ting, hvad vi vil overveje, men en anden er, hvad der vil ske, når vi så bliver færdige, og dér kan jeg bare sige, at vi går det hele igennem for at se, hvilke muligheder der kan ligge, som stadig væk har det element i sig, som hr. Keld Albrechtsen måske ikke er så glad for at høre fra vores side, men som er lige så vigtigt for Socialdemokraterne og regeringen, som det er for Enhedslisten, nemlig at vi selvfølgelig ikke går ind for at ramme de socialt svageste stillede.

Det er det, det drejer sig om, og det burde i og for sig også blive overvejet positivt hos Enhedslisten.

Keld Albrechtsen (EL):

De 11.000 personer, der blev ramt af den såkaldte bagatelgrænse, var de mennesker, der havde allerdårligst råd, og derfor synes jeg, det er forkert af ministeren at bagatellisere det problem, om jeg så må sige.

Men jeg vil spørge, om ministeren vil garantere, at de børnefamilier, som stod til at blive ramt under finanslovforhandlingerne sidste år, ikke vil blive ramt i den næste finanslov, og om ministeren vil garantere, at folkepensionisterne heller ikke vil blive ramt, og jeg vil håbe, at ministeren vil besvare disse to spørgsmål meget konkret og direkte og klart.

Og så vil jeg stille dette spørgsmål til ministeren: Hvis man nu vil spare på dette område, hvorfor griber man så ikke ind over for de galoperende huslejestigninger, der er i hele den private udlejningssektor, hvor udlejerne skovler penge ind, bl.a. på genudlejningskontrakter? Hvorfor griber man ikke ind over for det egentlige problem, ondets rod, som jo er, at huslejerne stiger og dermed også påfører det offentlige øgede udgifter? Det er jo ikke lejernes skyld, så hvorfor griber man ikke ind over for det?

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg er nødt til at få bragt noget helt på det rene, når vi taler om denne bagatelgrænse, for den har flere gange spøgt, også i de indlæg, som hr. Keld Albrechtsen tidligere har haft her i Folketingssalen, og derfor vil jeg gentage:

De 1.000 boligydelsesmodtagere i lejeboliger og de 2.000 boligydelsesmodtagere i andels- og ejerboliger var nok ikke den gruppe, hr. Keld Albrechtsen direkte tænkte på, når han også ved, at bagatelgrænsen er indkomstafhængig; det var nok de 8.000, som får støtte efter 15-procents-reglen. Og det, jeg sagde dér, var, at de 8.000 skal ses i sammenligning med de 500.000, og jeg bad ham om at se det i den dimension, og jeg prøvede ikke at bagatellisere det. Men man skal ikke overdimensionere det, således at man får indtryk af, at det er det hele.

Det næste er hr. Keld Albrechtsens ønske om at få et klart svar på, hvad det er, vi nu vil gøre.

Dertil vil jeg sige, at det har jeg tilkendegivet over for hr. Keld Albrechtsen. Men jeg skal gerne gøre det én gang til:

Når vi er færdige med vores overvejelser og fremsætter et finanslovsforslag for 1997, vil det tydeligt fremgå, hvilke områder det er, vi tager fat på, og ikke mindst – hvad der er meget vigtigt – hvordan.

Keld Albrechtsen (EL):

Så vil jeg gerne stille et sidste spørgsmål:

Jeg forstår, at utrygheden blandt børnefamilierne og folkepensionisterne altså desværre ikke kunne blive fjernet i dag, og det synes jeg unægtelig må være et problem for Socialdemokratiet, men den melding ønsker regeringen altså at give, og det er skuffende.

Men så vil jeg godt spørge: Vil ministeren gå til de organisationer, hvor lejerne hører hjemme: Boligselskabernes Landsforening, Lejernes Landsorganisation og Danmarks Lejerforening, og spørge disse tre organisationer, hvad lejerne mener om disse overvejelser, og lytte godt og grundigt til de gode råd, som de tre organisationer vil være i stand til at give ministeren? Vil ministeren gøre det, i det mindste inden samtalerne med hr. John Vinther eventuelt skulle gå hen og fortsætte på det her område?

Og så svarede ministeren ikke på mit spørgsmål om, hvorvidt man vil gøre noget ved huslejerne, som jo er årsagen til, at udgifterne stiger på dette her område.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg forstår godt, at hr. Keld Albrechtsen ønsker at få det til at se ud, som om Socialdemokratiet ikke vil se på børnefamiliernes og pensionisterens forhold. Men så må jeg igen have lov til sige: Sikke da noget vrøvl!

Og for nu at slå det fast vil jeg gentage det, jeg har sagt, og som også står helt klart i Det Fri Aktuelt, og derfor vil jeg gerne have lov til at citere, hvad der med hensyn til dette spørgsmål står til slut:

»Det vigtigste for mig og dermed regeringen er dog, at de fremtidige stramninger ikke må gå ud over de svageste grupper i samfundet.«

Sådan ser det ud, og sådan bliver det.

Dernæst var der et spørgsmål om de stigende huslejer inden for den private udlejningssektor, og dér kan jeg sige – og det fremgår også af en artikel i Det Fri Aktuelt, som for øvrigt kom dagen efter – at det problem arbejder regeringen selvfølgelig også på at løse. Og hvorfor det? Jo, ud fra to synspunkter, hvor det ene jo drejer sig om spørgsmålet om selve huslejestigningerne, og hvor det andet drejer sig om, at huslejestig-

ningerne medfører stigende boligsikringer og boligydelse.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål

Formanden:

Fra de pågældende ministre er der modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Auken, Margrete (SF): Spm. nr. S 1949
 Behnke, Kim (FP): Spm. nr. 1837, 1889 og 1890
 Behnke, Tom (FP): Spm. nr. S 518 (suppl. besv.)
 Brixtofte, Peter (V): Spm. nr. S 1934
 Brusgaard, Aage (FP): Spm. nr. S 1863 og 1864
 Baastrup, Anne (SF): Spm. nr. S 1597 (suppl. besv.) og 1838
 Christensen, Erling (S): Spm. nr. S 1800 og 1801
 Dahl, Kristian Thulesen (DF): Spm. nr. S 1897
 Dahl-Sørensen, Inge (V): Spm. nr. S 1293 (suppl. besv.) og 1930
 Donner, Ole (DF): Spm. nr. S 1788, 1877, 1880 og 1892-1894
 Espersen, Lene (KF): Spm. nr. S 1839
 Fergo, Tove (V): Spm. nr. S 1881, 1882, 1908 og 1931
 Frandsen, Aage (SF): Spm. nr. S 1857
 Gottlieb, Jette (EL): Spm. nr. S 1722, 1723 og 1888
 Heiselberg, Svend (V): Spm. nr. S 1842 og 1843
 Hornbech, Birthe Rønn (V): Spm. nr. S 1921
 Kjær, Henriette (KF): Spm. nr. S 1902, 1918-1920
 Kjærsgaard, Pia (DF): Spm. nr. S 1814, 1887, 1891 og 1916
 Langkilde, Niels J. (KF): Spm. nr. S 1909
 Larsen, Erik (V): Spm. nr. S 1774
 Madsen, Jens Løgstrup (V): Spm. nr. S 1914
 Mejdahl, Christian (V): Spm. nr. S 1796 og 1910
 Mikkelsen, Brian (KF): Spm. nr. S 1936
 Nødgaard, Poul (DF): Spm. nr. S 1849
 Rasmussen, Anders Fogh (V): Spm. nr. S 1867-1872
 Sander, Helge (V): Spm. nr. S 1848, 1850, 1851, 1878, 1895 og 1896
 Schmidt, Hans Chr. (V): Spm. nr. S 1861 og 1862
 Svanholt, Anni (SF): Spm. nr. S 1781
 Søndergaard, Søren (EL): Spm. nr. S 1834 og 1876
 Touborg, Kristen (SF): Spm. nr. S 1300 (suppl. besv.)
 Urup, Henning (V): Spm. nr. S 1883-1885

Aaen, Frank (EL): Spm. nr. S 1906 og 1907

Spm. nr. S 1949

Til finansministeren (12/4 96) af:

Margrete Auken (SF):

»Mener ministeren, at det er muligt at gennemføre en økonomisk risikoanalyse af Ørestadsprojektet, inden der indgås kontrakter?«

Begrundelse

Trafikministeren har stillet Folketinget i udsigt, at der vil blive gennemført en økonomisk risikoanalyse af et eventuelt Femer Bælt-projekt. Af trafikministerens talepapir fra den 31. oktober 1995 fremgik det, at egentlige økonomiske risikoanalyser forudsætter en forholdsvis detaljeret teknisk beskrivelse samt prognoser for de forventede trafikmængder og takster.

Da spørgeren er af den opfattelse, at Ørestadsselskabet må have tilvejebragt eller hurtigt kan tilvejebringe det relevante materiale, ønskes dette blot bekræftet af den ansvarlige minister.

Svar (16/4 96)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Som begrundelse for spørgsmålet henviser spørgeren til, at trafikministeren har stillet Folketinget i udsigt, at der vil blive gennemført en økonomisk risikoanalyse af et eventuelt Femer Bælt-projekt.

En sådan analyse har til formål at belyse de økonomiske risikoelementer, der kan være ved valg af forskellige udformninger af projektet, og de usikkerheder, der på beslutningstidspunktet vil være omkring anlægsomkostningerne.

Inden Ørestadsselskabets bestyrelse traf beslutning om valg af banesystem, har der –

som anført i blandt andet svaret på spørgsmål nr. S 1213 – været gennemført grundige undersøgelser af alle relevante aspekter ved de forskellige banesystemer, herunder også økonomiske vurderinger.

Bybaneprojektet befinder sig endvidere nu på et helt andet stadium i processen end Femer Bælt-projektet, idet der som bekendt er truffet beslutning om banens tekniske udformning, ligesom resultatet af licitationen – i form af konkrete tilbud – allerede foreligger.

På den baggrund finder jeg det ikke relevant at gennemføre en sådan økonomisk risikovurdering for bybanen, som er stillet i udsigt for Femer Bælt-projektet.

Ad spm. nr. S 1518

Fra skatteministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Tom Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 4484, lød således:

Til skatteministeren (23/2 96) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvad fagforeningskontingentet er for enkeltmedlemmer i de forskellige fagforeninger i Danmark?«

Supplerende svar (18/4 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Under henvisning til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1518 rejst den 23. februar 1996 af Tom Behnke (FP) fremlægges hermed en af Told- og Skattestyrelsen på baggrund af telefonisk indhentede oplysninger udarbejdet liste over fagligt kontingent i en række udvalgte fagforeninger.

Kontingenter 1996

	Fagligt kontingent i hele kr.	+	lokal/kreds kontingent i hele kr.
Grafisk Forbund*	3.952		svinger
Rørlæggernes og Blikkenslagernes Fagforening	3.564		3.636
Foreningen af yngre Læger	4.500		800
Dansk Psykologforening	4.692		-
Dansk Journalistforbund	4.500		svinger
Specialarbejderforbundet**	3.628		svinger
Dansk Metalarbejderforbund	3.147		2.250
Bibliotekarforbundet	4.876		svinger
Dansk Socialrådgiverforening	4.428		svinger
Kvindeligt Arbejderforbund	3.456		svinger
Ingeniørforeningen i Danmark (IDA)***	4.126		-
Danmarks Jurist- og Økonomforbund	3.760		svinger
Gymnasieskolernes Lærerforening	3.600		-
NNF (Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderforbundet)	3.233		-
Dansk Magisterforening	3.548		-
Restaurations- og Bryggeriarbejderforbundet	3.060		270

Tallene er indhentet telefonisk og vedrører fuldtidsansatte medarbejdere.

* Grafisk Forbund er en sammenslutning af flere forbund inden for grafiske fag: Kontingent varierer efter størrelse af løn. Der er derfor tale om et gennemsnitstal.

** Specialarbejderforbundet: Det anførte kontingent er et gennemsnitstal.

*** IDA er en sammenslutning af Ingeniørforbundet og Dansk Ingeniørforening.

Spm. nr. S 1837

Til undervisningsministeren (28/3 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes det har været muligt at oparbejde en gæld på 3,6 mio. kr. i VUC-centeret Grenaa/Ebeltoft, herunder om der er brug for lovændring, så lignende situationer ikke gentages?«

Begrundelse

VUC Grenaa/Ebeltoft har over de seneste to sæsoner oparbejdet en gæld på 3,6 mio. kr. Da de årlige budgetter har været på 5,7 mio. kr., er det en voldsom udvikling.

Der er gennemført udskiftning af lederen, men gælden består. Det forekommer særdeles problematisk, hvis et VUC-center over bare to år kan skabe en millionstor gæld, som skatteyderne jo utvivlsomt kommer til at tilbagebetale.

Det er muligt, at den aktuelle sags anledning skyldes manglende tilsyn eller overtrædelse af gældende regler. For at undgå lignende situationer andre steder må ministeren grundigt vurdere, om der er behov for ændring af lovgivningen og/eller andre retningslinjer for VUC.

Foreløbigt svar (15/4 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Jeg kan oplyse, at Undervisningsministeriet er blevet gjort bekendt med sagen via en henvendelse fra kursistrådet på det pågældende VUC.

Ministeriet har i sagens anledning rettet henvendelse til Århus Amt den 27. marts med anmodning om en udtalelse, da VUC er et amtskommunalt ansvarsområde.

Når svaret fra amtet foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1889

Til skatteministeren (3/4 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at Tipstjenesten har en politik, hvorefter den ikke vil lade en on-line- forbindelse gå videre til en anden handlende i en lille by, efter at den hidtidige indehaver af on-line-forbindelsen har lukket?«

Begrundelse

I en konkret sag fra Smidstrup ved Vrå havde Brugsen on-line- forbindelsen, indtil den lukkede. Nu har Tipstjenesten meddelt en anden handlende i byen, at vedkommende ikke kan overtage on-line-forbindelsen, men at Brugsen kan få forbindelsen igen, hvis den genåbner en butik i byen!

Tipstjenesten medvirker jo på den måde upassende aktivt til at bestemme butiksudviklingen i en lille by. I betragtning af, at Tipstjenesten har monopol, må der være grænser for, hvor arrogant den kan opføre sig.

Svar (18/4 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Som begrundelse for spørgsmålet henviser spørgeren til en konkret sag fra Smidstrup ved Vrå, hvor brugsforeningen havde on-line-forhandling, indtil den lukkede. Da der aldrig har været en tipsforhandler i denne by – som består af mindre end 25 husstande – går jeg ud fra, at spørgsmålet har relation til lukningen af forhandlingen i Børglum Brugsforening, som ligger ca. 5 km fra Smidstrup.

Ved lukningen af denne forhandling handlede Tipstjenesten ud fra oplysninger fra FDB's butiksledelse om, at brugsen ville blive nedlagt i januar 1996. Da købmandsforretningen i Vittrup 5 km derfra samtidig skulle nedlægges, spurgte FDB, om tipsforhandlingen kunne tildeles Vittrup Brugsforening, der ville blive den eneste tilbageværende forretning af den type i området. Dette accepterede Tipstjenesten.

Få dage før Børglum Brugsforening skulle ophøre, meldte der sig imidlertid en interesseret køber, der krævede tipsforhandlingen som en betingelse for købet. Tipstjenesten fastholdt på det tidspunkt tilsagnet til Vittrup Brugsforening, og da begge brugsforeninger kun har en ugent-

lig omsætning på ca. 4.000 kr. svarende til en nettofortjeneste på ca. 100 kr. om ugen til hver forhandler, fandtes der ikke at være grundlag for to forhandlinger så tæt på hinanden.

Som følge af den særlige situation har Tipstjenesten dog besluttet indtil videre at videreføre forhandlingen i Børglum Brugsforening. Forretningen er imidlertid endnu ikke blevet solgt.

Spm. nr. S 1890

Til skatteministeren (3/4 96) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at Tipstjenestens politik angående on-line-tilstedeværelse i de små byer og landområder bliver ændret således, at der ikke bruges samme kundeunderlagskriterium som i byområderne?«

Begrundelse

I disse år gøres der meget for at stoppe affolkningen af landsbyerne og landområderne. I det lys er det ikke hensigtsmæssigt, at et statsligt foretagende som Tipstjenesten forhindrer oprettelse af on-line-service i de små samfund og/eller fjerner allerede oprettede on-line-forbindelser. Argumentet fra Tipstjenesten er, at de ikke kan se, at der er kundegrundlag nok. Tipstjenesten må med sit enorme overskud også vise samfundssind. Det er ikke rimeligt, at den målestok, som anvendes angående kundeunderlag i de små byer og landområderne, er så barsk.

Svar (18/4 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Bodil Thrane (V) stillede mig den 2. februar 1996 – med henvisning til sagen vedrørende Børglum Brugsforening – et tilsvarende spørgsmål om kriterierne for udvælgelsen af tips- og lottoforhandlere i lokalområder (spm. nr. S 1297).

I mit svar oplyste jeg, at udvælgelsen af forhandlere primært sker ud fra forretningsmæssige overvejelser. Der sker således især en vurdering af, hvilken omsætning et muligt forhandlersted må antages at kunne opnå, og i den forbindelse tillægges afstanden til nærmeste forhandler betydning, ligesom forretningens

indretning og omstændighederne i øvrigt har indflydelse på valget.

Men kriterierne er naturligvis forskellige, alt efter om et forhandlersted ligger i et byområde eller i et landdistrikt. I forbindelse med udvælgelsen af forhandlere i landdistrikterne tages derfor vide hensyn til de lokale geografiske forhold m.v. og mindre hensyn til de forretningsmæssige kriterier.

Ved overgangen til on-line i perioden 1990-94 fik alle forhandlere uanset størrelse tilbud om at få on-line-terminaler. En række af de helt små forhandlersteder, herunder Børglum Brugsforening, fik dog samtidig at vide, at forhandlingen ikke kunne forventes videreført ved et eventuelt senere salg af forretningen. Dette skal ses i sammenhæng med, at oprettelse af en forhandling med on-line-terminaler koster ca. 50.000 kr. De løbende omkostninger til finansiering, vedligeholdelse, kommunikationsafgift og licenser udgør næsten 40.000 kr. årligt, hvilket kan være meget vanskeligt at forrente for en mindre forhandler i et landdistrikt.

Jeg finder på denne baggrund ikke grundlag for ændring af de kriterier, som Tipstjenesten anvender ved udvælgelse af deres forhandlere.

Spm. nr. S 1934

Til skatteministeren (11/4 96) af:
Peter Brixtofte (V):

»Har ministeren planer om at beskatte den nuværende skattefri kørselsgodtgørelse (statens takster), og vil ministeren i bekræftende fald oplyse, hvorledes denne beskatning påtænkes?«

Svar (18/4 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Efter ligningslovens § 9, stk. 5, skal godtgørelse for befordringsudgifter omfattet af § 9 B eller for rejseudgifter ikke medregnes ved indkomstopgørelsen, såfremt godtgørelsen ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet.

Ligningsrådet har fastsat følgende satser for skattefri befordringsgodtgørelse gældende fra 1. januar 1996 til dækning af udgifter ved benyttelse af egen bil eller motorcykel til erhvervs-

mæssig kørsel, der er omfattet af § 9 B:

– kørsel indtil 12.000 km årligt 2,30 kr. pr. km

– kørsel ud over 12.000 km årligt 1,25 kr. pr. km
Jeg har ingen planer om at foreslå ændringer i reglerne hverken med hensyn til lovgrundlaget for skattefriheden eller satsernes størrelse.

Spm. nr. S 1863

Til miljø- og energiministeren (1/4 96) af:
Aage Brusgaard (FP):

»Hvad er årsagen til, at regeringen gennem årene ikke har givet tilladelse til, at man har kunnet dyrke energiafgrøder på de 400.000 ha brakjord, vi har haft i Danmark de seneste år, således at man kunne have reduceret CO₂-udslippet med ca. 50 pct. af det, der er regeringens mål indtil år 2005, eller en reduktion på ca. 6 mio. tons CO₂-udslip?«

Svar (19/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg kan oplyse, at det er tilladt at dyrke energiafgrøder på brakarealerne.

Der eksisterer et forbud imod anvendelse af korn og andre fødevarer- eller foderafgrøder i kollektive varmforsyningsanlæg. Andre energiafgrøder kan derimod godt anvendes. Det kan endvidere oplyses, at der er givet dispensation til gennemførelse af fyringsforsøg med energikorn fem steder i landet.

En udbredt dyrkning og anvendelse af energiafgrøder hindres i dag især af manglende rentabilitet for landmanden, da salgsprisen for afgrøder til energiformål generelt er væsentlig lavere end prisen for traditionelle landbrugsafgrøder.

Samtidig er omkostningerne for at opnå CO₂-reduktioner ved anvendelse af energiafgrøder betydeligt højere end ved andre mulige tiltag f.eks. energibesparelser, vindkraft eller anvendelse af anden biomasse.

En voksende anvendelse af arealer til skovrejsning, som tilstræbt i regeringens skovrejsningsmålsætning, vil ligeledes bidrage til CO₂-reduktionen.

På længere sigt kan der imidlertid være perspektiver i anvendelse af energiafgrøder eller biomasse dyrket i forenet produktion. Denne mulighed indgår derfor i den nye energiplan »Energi 21«.

En mere udbredt dyrkning af energiafgrøder på landets brakarealer vil bl.a. skulle foregå under hensyntagen til natur, miljø og landskab. En interministeriel arbejdsgruppe med deltagelse af Energiministeriet, Miljøministeriet og Landbrugsministeriet har i deres rapport fra november 1994 (»Kortlægning af virkningerne ved anvendelse af energiafgrøder«) belyst mulighederne for og konsekvenserne af produktion og anvendelse af energiafgrøder. På baggrund heraf vurderede arbejdsgruppen i deres rapport, at det potentielle areal til energiproduktion med den daværende braklægningsprocent på 15 pct. på kort sigt vil udgøre omkring 150.000 ha.

Spm. nr. S 1864

Til miljø- og energiministeren (1/4 96) af:
Aage Brusgaard (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at hvis vi i Danmark havde udnyttet vores brakmarker til dyrkning af energiafgrøder, kunne det pr. år have sparet landet for indkøb og afbrænding af ca. 1,5 mia. Nm³ naturgas eller ca. 1,5 mio. tons kul, og hvis ministeren kan bekræfte disse tal, hvad kunne det danske samfund så have sparet ved at have tilladt dyrkning af energiafgrøder på vores brakjorder i 1993, 1994 og 1995?«

Begrundelse

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 91-97 (Energipolitisk udvalg, alm. del - bilag 250).

Svar (19/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det er korrekt, at besparelsen af fossile brændsler ved anvendelse af energiafgrøder fra 400.000 ha årligt kan beregnes til tal i den størrelsesorden, der nævnes i spørgsmålet.

Ud fra en samfundsmæssig synsvinkel findes der imidlertid billigere måder at spare fossile brændsler på. Dette skyldes bl.a. de forholdsvis høje omkostninger, der er forbundet med energiafgrøder.

Ad spm. nr. S 1597

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Anne Baastrup (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 4682, lød således:

Til justitsministeren (5/3 96) af:

Anne Baastrup (SF):

»Hvilken forpligtelse har en minister som øverste forvaltningschef til at gribe ind med politianmeldelse eller selvstændige undersøgelser i situationer, hvor der er tale om tilsyneladende dokumenterede påstande om overtrædelse af racediskriminationsloven?«

Supplerende svar (16/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Som det fremgår af Justitsministeriets foreløbige besvarelse af 12. marts 1996 har Justitsministeriet til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Trafikministeriet.

I Trafikministeriets udtalelse er anført følgende:

»DSB har som bortforpagter indgået en forpagtningsskifte, kaldt en statsforpagtningsskifte, med DSB restauranter og kiosker A/S som forpagter. Selskabets administrerende direktør er kontraktligt forpligtet til at være eneaktionær, eventuelt via et holdingselskab. Direktør Vagn Hansen er via Vagn Hansen Holding A/S eneaktionær i DSB restauranter og kiosker A/S.

Statsforpagtningsskiftens grundlag er, at DSB bortforpagter *driften* af bestemte aktiviteter til forpagteren og stiller et kapitalapparat til rådighed for forpagteren, som kan benyttes til driften. DSB foretager investeringerne i statsforpagtningens kapitalapparat, bortset fra investeringsgoder som skattemæssigt kan straks afskrives.

Alle forpagterens aktiviteter, også uden for DSB's områder, er omfattet af statsforpagtningsskiftet. Det gælder derfor også DSB restauranter og kiosker A/S' aktiviteter, herunder Fast Food Caféen, i forretningscenteret på Københavns Hovedbanegård, der drives på baggrund af en koncessionsaftale mellem DSB restauranter og kiosker A/S som koncessionshaver og Hovedbanegårdens Forretningscenter K/S som koncessionsgiver. (DSB har en aftale med sidstnævnte om deres aktiviteter.)

Driften af de bortforpagtede aktiviteter er forpagterens ansvar. Personaleforhold, sortiment, prispolitik, indkøb, markedsføring, produktudvikling osv. fastlægges således af forpagteren. Det beror følgelig på en misforståelse, når folketingsmedlem Anne Bastrup (SF) henviser til DSB's klare politik på racediskriminationsområdet i forbindelse med denne sag. Det afgørende er DSB restauranter og kiosker A/S' politik.

Det præciseres, at alle arbejdsgiverforhold som personalepolitik, ansættelser, afskedigelser og indgåelse af overenskomster alene er forpagterens ansvar.

Det har ved statsforpagtningsaftalens udformning været et grundlæggende element, at DSB ikke skal involvere sig i forpagterens tilrettelæggelse af virksomhedens drift, så længe denne ikke er i modstrid med DSB's interesser. I forbindelse med virksomhedens drift kan DSB ikke beordre forpagteren til at følge DSB's ønsker, men DSB har naturligvis altid mulighed for at opsige forpagtningsaftalen.

Statsforpagtningsaftalen løber indtil videre, men er fra begge parter side opsigelig med 12 måneders varsel. DSB har herudover en mulighed for at opsige med kortere varsel mod at betale en kompensation.

Som modydelse for bortforpagtningen modtager DSB en forpagtningsafgift fra forpagteren.

DSB har ret til fuld indsigt i alle forpagterens aktiviteter og regnskaber, og DSB skal godkende forpagterens budget og årsregnskab.«

Trafikministeriet har endelig henvist til trafikministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1387 og S 1537 fra medlem af Folketinget Anne Bastrup. I besvarelsen af 6. marts 1996 af sidstnævnte spørgsmål er bl.a. anført følgende:

»Det er indlysende for DSB restauranter og kiosker A/S, at landets love, herunder lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af race m.v., skal efterleves. Virksomhedens kundebehandling skal naturligvis være i overensstemmelse med lovgivningen.

DSB har tillige oplyst, at DSB restauranter og kiosker A/S for øjeblikket overvejer, hvordan det kan sikres, at medarbejderne ikke i fremtiden kan være i tvivl om virksomhedens holdning i dette spørgsmål, og hvorledes de selv skal agere, hvis lignende situationer skulle opstå.«

Justitsministeriet kan om spørgsmålet om pligt til at indgive politianmeldelse generelt oplyse følgende:

Det generelle udgangspunkt i dansk ret er, at der ikke gælder nogen pligt til at anmelde for-

modet strafbart forhold til politiet. Som en undtagelse kan nævnes straffelovens § 141, hvorefter der gælder en strafsanktioneret pligt til at gøre, hvad der står i ens magt for at forebygge visse nærmere angivne alvorlige forbrydelser, om fornødent ved anmeldelse.

Spørgsmålet om, hvorvidt *offentlige forvaltningsmyndigheder*, herunder ministerier, har pligt til at indgive politianmeldelse i tilfælde af formodede lovovertrædelser begået af private, herunder selskaber, er ikke lovreguleret. Spørgsmålet ses heller ikke nærmere behandlet i den retsvidenskabelige litteratur.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil besvarelsen af spørgsmålet bl.a. afhænge af, hvilke opgaver den pågældende myndighed varetager på det pågældende lovområde.

Det må antages, at forvaltningsmyndigheder, der netop har til opgave føre tilsyn med, at borgerne overholder lovgivningen, efter omstændighederne har pligt til at indgive politianmeldelse i anledning af konstaterede lovovertrædelser, jf. herved betænkning nr. 981/1983 om håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen, side 162.

Uden for sådanne tilfælde kan der formentlig opstilles den hovedregel, at forvaltningsmyndigheder er berettiget – men ikke forpligtet – til at indgive politianmeldelse i anledning af formodet strafbart forhold begået af private.

Spm. nr. S 1838

Til arbejdsministeren (28/3 96) af:

Anne Bastrup (SF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at et produkt til flisemaling med malkode 5-3 og derfor yderst farligt at anvende kan sælges til private, og hvordan kan det egentlig lade sig gøre?«

Begrundelse

Ifølge bladet Danske Malermestre nr. 5/1996 er det tilladt at sælge et produkt kaldet Knauf Flise Makeup til private, et produkt, som er så farligt, at ingen professionel malersvend må bruge det uden at bruge værnemidler og have indhentet miljødispensation i forvejen.

Det virker ikke specielt hensigtsmæssigt, at et produkt af denne karakter kan sælges til priva-

te, og det ønskes derfor oplyst, om Arbejdstilsynets viden om varers giftige indhold ikke formidles videre til de myndigheder, der godkender stoffet til salg til private.

Svar (15/4 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

På baggrund af en udtalelse fra Arbejdstilsynet kan jeg oplyse, at malevarer, lakker, lime m.v. tildeles kodenumre med henblik på en erhvervsmæssig brug af produkterne.

Når malevarer som den omtalte flisemaling Knauf Flise Makeup, der er kodet 5-3, bruges i erhvervsmæssig sammenhæng, stilles der særlige krav til foranstaltninger, bl.a. hvilke typer åndedrætsværn, handsker m.v., der skal anvendes. Det nævnte produkt indeholder også isocyanater. Personer, der arbejder med isocyanatprodukter, skal desuden have gennemgået en særlig uddannelse i brug af produkterne. Disse regler gælder ikke for privat brug af produktet.

Malevarer, der indeholder isocyanater, skal ligeledes klassificeres og mærkes i henhold til Miljøstyrelsens bekendtgørelse nr 829 fra 1993 om klassificering, emballering, mærkning, salg og opbevaring af kemiske stoffer og produkter.

Baggrunden for forskellen i kravene til erhvervsmæssig brug og privat anvendelse af malevarer er, at personer, der erhvervsmæssigt anvender malevarer, anvender dem hyppigt og ofte flere timer dagligt. Der er derfor en hyppigt tilbagevendende risiko for at blive udsat for en sundhedsskadelig påvirkning fra indholdsstofferne i malevarerne, hvis der ikke stilles de fornødne krav til foranstaltninger ved anvendelsen.

Desuden gør der sig i en ansættelsessituation det særlige forhold gældende, at den ansatte ikke selv kan bestemme, hvilke produkter, der skal anvendes til en bestemt opgave.

Når personer anvender malevarer til private formål, er der typisk tale om enkeltstående opgaver af kortere varighed, og private brugere kan vælge, hvilke produkter de vil anvende.

En leverandør, der leverer malevarer til erhvervsmæssig brug, skal forsyne dem med en brugsanvisning, som oplyser om mulige sundhedsfarer og nødvendig anvendelse af åndedrætsværn, handsker m.v.

I byggemarkeder og trælasthandler skal brugsanvisninger ikke udleveres, men forefindes og kunne udleveres til erhvervsmæssige

brugere af produktet. Private brugere har, hvis de efterspørger en brugsanvisning, også mulighed for at indhente viden om, hvilken type åndedrætsværn, handsker m.v. der kan bruges i forbindelse med anvendelse af produktet.

På denne baggrund finder jeg ikke grundlag for ændringer i den regulering, der følger af arbejdsmiljøloven, idet jeg henviser til, at klassificering og mærkning af isocyanatholdige produkter foretages af Miljø- og Energiministeriet.

Spm. nr. S 1800

Til landbrugs- og fiskeriministerens (25/3 96) af: **Erling Christensen (S):**

»Kan alle danske destruktionsanstalter i deres anlæg opnå tilstrækkelige temperaturer til med sikkerhed at kunne uskadeliggøre alle smitekilder, når der henses til, at produkterne herfra anvendes i fødekæden?«

Begrundelse

Efter presseforlydender skyldes den store udbredelse af kogalskab (BSE) i England, at destruktionsanstaltens produktionstemperatur var for lav, hvorved smitten blev spredt, da produkterne (kød- og benmel) blev anvendt i foderstoffer til dyr.

En sådan situation skal undgås i Danmark. Derfor beder spørgeren ministeren være meget præcis i sin besvarelse.

Svar (15/4 96)

Landbrugs- og fiskeriministerens (Henrik Dam Kristensen):

Rådets direktiv 90/667/EØF om sundhedsmæssige betingelser og bestemmelser for bortskaffelse, forarbejdning og afsætning af animalsk affald og for beskyttelse mod forekomst af patogener i foder fremstillet til dyr fastsætter de sundhedsmæssige betingelser for bortskaffelse og/eller forarbejdning af animalsk affald. I samme direktiv fastlægges reglerne for fremstilling af foder af animalsk oprindelse på en sådan måde, at forekomst af eventuelle patogener heri forhindres.

Direktivet er gennemført i dansk lovgivning ved Landbrugs- og Fiskeriministeriets bekendtgørelse nr. 612 af 17. juli 1995 om bortskaffelse og forarbejdning af animalsk affald og om fremstilling af dyrefoder med animalsk indhold.

Der sondres i bekendtgørelsen mellem såkaldte højriskostoffer og lavriskostoffer.

Ved højriskostoffer forstås animalsk affald, som kan være forbundet med alvorlig risiko for dyrs eller menneskers sundhed, herunder således dyr, der er slået ned som led i sygdoms-bekæmpende foranstaltninger.

Højriskostoffer skal forarbejdes i en officielt godkendt og autoriseret virksomhed (destruktionsvirksomhed).

En forudsætning for godkendelse af en destruktionsvirksomhed er, at virksomheden opfylder en række krav vedrørende indretning, håndtering af det pågældende materiale og kontrol, herunder egenkontrol, samt visse krav til produkternes renhed efter forarbejdningen.

Med hensyn til forarbejdning af animalsk affald gælder følgende:

1. Højriskostoffer skal opvarmes til en kerntemperatur på mindst 133 grader Celsius i 20 minutter ved et tryk på 3 bar eller en anden varmebehandling, der giver tilsvarende mikrobiologiske garantier. Partikelstørrelsen af råstoffet inden forarbejdningen skal nedbringes til mindst 50 mm ved hjælp af en knuser eller rivemaskine.
2. Der skal anbringes måleudstyr på de kritiske punkter i opvarmningsprocessen til kontrol af varmebehandlingen.

Arvde varmebehandlingssystemer, der giver en tilsvarende mikrobiologisk sikkerhed, kan finde anvendelse efter godkendelse i den stående veterinærkomité.

Siden 1992 har en række alternative varmebehandlingssystemer været godkendt i EU, og i 1994 blev disse systemer yderligere specificeret i lyset af forsøg med inaktivering af BSE-agens.

De danske destruktionsanstalters varmebehandlingssystemer er godkendt i overensstemmelse med disse EU-bestemmelser.

Det må dog forventes, at Kommissionen i lyset af den seneste udvikling af BSE-sagen vil fremsætte forslag om, at der alene kan anvendes et batchforarbejdningssystem med en minimumstemperatur på 133 grader Celsius i tyve minutter ved et tryk på 3 bar.

Dette vil kræve ombygning af de fleste danske anlæg, der overvejende er indrettet til en kontinuert produktionsmetode.

Spm. nr. S 1801

Til landbrugs- og fiskeriministeren (25/3 96) af: **Erling Christensen (S):**

»Er kapaciteten ved de danske destruktionsanstalter tilstrækkelig til i nødsfald ved meget store nedslagtinger af kreaturer at kunne modtage større mængder af døde dyr?«

Begrundelse

Ved mund- og klovsygeepidemien i 1981 blev de nedslåede dyr begravet. I fremtiden og måske ved alvorligere dyresygdomme, f.eks. i tilfælde af frygt for smitteoverførsel til mennesker, vil nedgravning ikke være tilstrækkelig sikker. Derfor skal andre metoder anvendes som f.eks. destruktion ved tilstrækkelig høj temperatur.

Svar (15/4 96)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Danmark har 7 virksomheder, der er autoriseret som destruktionsanstalter (autoriseret til destruktion af smitstoffer).

I 1990 blev 5 af disse virksomheders beredskabsmæssige forhold undersøgt med henblik på at afklare virksomhedernes egnethed og kapacitet til destruktion af dyr, der er døde/ aflivede i forbindelse med udbrud af smitsom sygdom.

Om destruktionskapaciteten på de enkelte virksomheder skal det oplyses:

KAMBAS a.m.b.a., Ringsted:

Virksomheden har en total kapacitet på ca. 30 t pr. time.

Kapaciteten reduceres formentlig, hvis der alene skal behandles hele dyr.

KAMBAS a.m.b.a., Nyker:

Virksomheden har en kapacitet på 3 t i timen.

Miljøcenter Vantinge A/S, Ringe:

Virksomheden har en total kapacitet på ca. 125.000 t pr. år, svarende til ca. 2.400 t pr. uge.

DAKA a.m.b.a., Løsning:

Kapaciteten er på 5000 t pr. uge

DAKA, a.m.b.a., Randers:

Kapaciteten er på 3000 t pr. uge.

De angivne kapaciteter er »normalkapaciteter«, og modtagelse af hele dyr til destruktion vil i et vist omfang påvirke kapaciteten i negativ retning.

Ved den nævnte undersøgelse af virksomhedernes destruktionskapacitet fandtes en vis reservekapacitet, om end det må forventes, at virksomhederne af økonomiske årsager vil forsøge at køre så tæt på den maksimale kapacitet som muligt.

Det skal bemærkes, at destruktionskapaciteten på virksomhederne i forbindelse med sygdomsudbrud er afhængig af, i hvor høj grad de normale leveringer kan standses, omdirigeres eller oplagres andetsteds.

Til illustration skal det endelig oplyses, at der ved udbruddet af mund- og klovsyge i 1992 i løbet af godt en måned blev aflivet 1839 stykker kvæg, 2350 svin og 3 får, hvilket svarer til 1088 tons.

Det er min opfattelse, at der er tilstrækkelig kapacitet på de danske destruktionsvirksomheder, også i tilfælde af alvorlige smitsomme sygdomsudbrud. Det skal bemærkes, at det ikke er alle husdyrsygdomme, der nødvendiggør destruktion på destruktionsanstalt.

Spm. nr. S 1897

Til indenrigsministeren (9/4 96) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil ministeren redegøre for problemerne med det fælleskommunale oplysningsregister, herunder om ministeren vil tage kontakt til kommunerne og afklare sagen?«

Begrundelse

Århus Stiftstidende har omtalt problemerne med det fælleskommunale oplysningsregister den 2. april 1996.

Sagen drejer sig om omfattende fejl i det fælleskommunale oplysningsregister, der uden et grundlag for det hænger næsten 100.000 danskere ud som socialbedragere.

Svar (16/4 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at baggrunden for dette er en artikel i Århus Stiftstidende den 2. april 1996 om, at et betydeligt antal borgere registreres i Det Fælleskommuna-

le Kontrol- og Oplysningsregister (FKO) som socialbedragere, skønt tallet retteligt burde være langt mindre.

Registret føres af Kommunedata I/S på vegne af kommunerne.

Jeg kan oplyse, at Kommunedata I/S er et interessentskab med Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen i Danmark som deltagere. Uanset at disse to foreninger består af kommuner og amtskommuner, er Kommunedata I/S et privatretligt selskab, der ikke er omfattet af det kommunale tilsyn efter den kommunale styrelseslov.

Indenrigsministeriet har således som kommunal tilsynsmyndighed ikke kompetence til at gå ind i sagen.

Jeg kan dog oplyse, at der i henhold til § 11 i lov om offentlige myndigheders registre skal føres kontrol med, at der ikke i offentlige myndigheders registre registreres urigtige eller vildledende oplysninger. Oplysninger, der viser sig urigtige eller vildledende, skal snarest muligt slettes eller berigtiges.

Registertilsynet fører tilsyn med, at lovgivningen og gældende registerforskrifter overholdes.

Indenrigsministeriet har henledt Registertilsynets opmærksomhed på artiklen i Århus Stiftstidende.

Ad spm. nr. S 1293

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Inge Dahl-Sørensen (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 3856, lød således:

Til justitsministeren (2/2 96) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren under henvisning til svar på spørgsmål nr. S 1043 oplyse, om der er andre kriminelle indsatte i Kriminalforsorgens institutioner end de i svaret nævnte, som inden for den seneste tid har været, er på eller skal på ophold i udlandet arrangeret af Kriminalforsorgen?«

Supplerende svar (16/4 96)**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

I tilslutning til min besvarelse af 12. februar 1996 kan jeg oplyse, at der ifølge oplysninger indhentet fra Kriminalforsorgens anstalter og pensioner i perioden fra den 1. januar 1995 til den 9. marts 1996, foruden det projekt, som er nævnt i min besvarelse af spørgsmål nr. S 1043, har været gennemført yderligere 7 projekter med deltagelse af i alt 35 indsatte. 3 af projekterne blev gennemført med indsatte fra åbne anstalter på »Gruvberget«, som er en åben svensk anstalt. De 4 øvrige projekter blev gennemført med beboere, som afsøner frihedsstraf på Kriminalforsorgens pensioner. Der har ikke været konstateret misbrug i forbindelse med projekterne, som er afviklet i Sverige og Norge.

Spm. nr. S 1930

Til justitsministeren (11/4 96) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren oplyse, om forslag til lov om ændring af dyreværnsloven. (Forbud mod udstilling af halekuperede hunde) (L 185) strider mod EU's indre markeds bestemmelser om varernes fri bevægelighed, når forslaget forbyder udstilling af halekuperede hunde, selv om disse stammer fra et andet EU-land?«

Svar (18/4 96)**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Det følger af dyreværnslovens § 14, stk. 2, at operative og lignende indgreb, som har til formål at ændre et dyrs udseende, ikke må foretages. Ved bekendtgørelse nr. 627 af 29. august 1991 er der fastsat nærmere regler om, at visse hunderacer må halekuperes, og at indgrebet kun må foretages i løbet af hundens første 4 levedage og skal foretages af en dyrlæge.

Hverken dyreværnsloven eller den nævnte bekendtgørelse indeholder bestemmelser, der forbyder salg af halekuperede hunde, herunder halekuperede hunde, som stammer fra et andet land.

Der foretages normalt hverken køb eller salg af hunde på hundeudstillinger i Danmark, men det kan være af betydning for kennelejerens

afsætning, om deres hunde vinder præmier på udstillinger. Ejere af hunde, som deltager i udstillingerne, får ikke vederlag herfor.

Efter Justitsministeriets opfattelse har udstilling af hunde nærmest karakter af markedsføring.

Efter EF-traktatens art. 30 er kvantitative indførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning forbudt. Ifølge EF-Domstolens faste praksis om art. 30 er enhver foranstaltning, som direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt hindrer handlen mellem medlemsstaterne, en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion. Dette indebærer, at også indirekte handelshindringer kan være omfattet af forbudet.

I det omfang fremvisningen af hundene og/eller præmietildelingerne har betydning for kennelejerens senere salg af hunde, kan det anføres, at et forbud mod udstilling af halekuperede hunde vil begrænse kennelejerens muligheder for at sælge sådanne hunde fra andre medlemsstater. Derved virker forbudet indirekte potentielt handelshindrende. Det skal dog fremhæves, at udstilling af hunde kun er en blandt flere markedsføringsmetoder for kennelejere, der ønsker at sælge halekuperede hunde. Det vil således fortsat være tilladt at annoncere eller på anden måde reklamere for halekuperede hunde. Et forbud mod udstilling af halekuperede hunde vil således efter Justitsministeriets opfattelse kun være et begrænset indgreb i markedsføringsmulighederne.

EF-Domstolen har i en dom af 24. november 1993, der vedrørte en fransk lov om forbud mod videresalg med tab (Keckdommen) fastslået, at det forhold, at nationale bestemmelser, der bringes i anvendelse på varer fra andre medlemsstater, og som begrænser eller forbyder bestemte former for salg, ikke er foranstaltninger, der er omfattet af EF-traktatens art. 30, forudsat at sådanne nationale bestemmelser finder anvendelse på alle de berørte erhvervsdrivende, der udøver virksomhed i landet, og forudsat at bestemmelserne såvel retligt som faktisk påvirker afsætningen af indenlandsk fremstillede varer og varer fra andre medlemsstater på samme måde. Domstolen har fulgt denne dom op i dens seneste afgørelser på området.

Et generelt forbud mod udstilling af halekuperede hunde i Danmark vil finde anvendelse på alle berørte hundesælgere, der udøver virksomhed i Danmark, og vil medføre en (mindre) begrænsning af mulighederne for at markedsføre

re halekuperede hunde i Danmark. Forbudet må endvidere efter det oplyste antages faktisk og retligt at ville påvirke afsætningen på samme måde for indenlandsk avlede hunde som for udenlandsk avlede, idet også udstilling af halekuperede danske hunde vil være omfattet af forbudet.

På baggrund af EF-Domstolens praksis vedrørende markedsføringsregler må det således antages, at et generelt forbud mod udstilling af halekuperede hunde vil falde uden for anvendelsesområdet for EF-traktatens art. 30.

Spm. nr. S 1788

Til landbrugs- og fiskeriministeren (22/3 96) af:
Ole Donner (DF):

»Vil ministeren stoppe importen af britisk oksekød pr. dags dato?«

Begrundelse

Befolkningen skal ikke leve i utryghed med hensyn til, om de spiser kød fra en ko, der har været ramt af kogalskab. Derfor finder spørgeren det rigtigst at stoppe importen omgående.

Svar (15/4 96)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

BSE – også kaldet kogalskab – er en neurologisk defekt, der rammer voksent kvæg. Den tilhører en gruppe sygdomme, der betegnes som spongiform encephalopati. Gruppen omfatter bl.a. fåresygdommen scrapie samt de tre sjældne humane sygdomme, Creutzfeldt Jakobs sygdom, der er en form for degenerativ demens, Kuro samt Gerstmann-Sträussler-Scheinker-sygdom.

Det har hidtil været antaget, at BSE ikke kunne overføres til andre arter.

Der er nu fremkommet en videnskabelig rapport fra den britiske regerings rådgivende videnskabelige komité (SEAC), der blev forelagt Underhuset den 20. marts 1996, hvori det konstateres, at det ikke kan udelukkes, at der er en forbindelse mellem BSE og Creutzfeldt Jakobs sygdom hos mennesker. Rapporten udtaler dog,

at det er mest sandsynligt, at smitten er sket, før Det Forenede Kongerige iværksatte en række restriktioner mod BSE, f.eks. specielle slagteprocedurer m.m.

Sagen blev behandlet i EU's Veterinærvidenskabelige Komité den 25. marts 1996.

Den stående veterinærkomité tilsluttede sig et forslag fra Kommissionen om at gennemføre et midlertidigt udførselsforbud for levende kvæg, oksekød og en række produkter heraf.

På baggrund af disse udtalelser gennemførte jeg med virkning fra den 27. marts 1996 et forbud mod indførsel af disse varer fra Det Forenede Kongerige. Kommissionen gennemførte det ovennævnte udførselsforbud med virkning fra den 29. marts 1996.

Sagen har senere været drøftet på et ekstraordinært rådsmøde i dagene 1.-3. april 1996, hvor Rådet konkluderede, at man indtil videre ønskede at fastholde udførselsforbudet, men at dette skulle revurderes snarest muligt i lyset af gennemførelsen af en række yderligere beskyttelsesforanstaltninger i Det Forenede Kongerige.

Spm. nr. S 1877

Til statsministeren (2/4 96) af:

Ole Donner (DF):

»Vil regeringen arbejde for, at Østersørådets sekretariat placeres på Bornholm?«

Begrundelse

Det ville betyde meget for Bornholms udvikling at blive permanent sæde for Østersørådet, og da Tyskland og Danmark er blevet enige om, at Østersørådet skal placeres i Danmark, skulle der – med en god indsats af den danske regering – være fine muligheder for at tilgodese Bornholm.

Spørgeren finder det således vigtigt, at statsministeren, når han i maj måned skal mødes med de øvrige stats- og regeringschefer i Visby på Gotland, støtter det bornholmske ønske om at placere Østersørådets sekretariat på Bornholm.

Svar (15/4 96)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Der pågår for indværende overvejelser om etablering af et permanent sekretariat for Østersørådet. De foreløbige drøftelser viser, at et flertal af lande (herunder Danmark) samt EU-Kommissionen er positivt stemt for et permanent sekretariat. En væsentlig begrundelse for et sekretariat er behovet for koordination af de mange aktiviteter inden for Østersø samarbejdet.

Danmark har i forbindelse med drøftelserne tilbudt værtskab for et eventuelt sekretariat. København er blevet nævnt som mulig værtsby, idet der er peget på fordele ved en samlet placering af såvel sekretariatet for Østersørådets Kommissær for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder som sekretariatet for Østersørådet. Der kunne endvidere peges på fordele ved et samarbejdsarrangement med Nordisk Ministerråds sekretariat.

Estland har fremsat tilbud om Tallinn som værtsby. Desuden har Polen tilkendegivet muligvis at ville tilbyde Stettin eller Gdansk som værtsby. Endelig har Sverige indiceret, at Stockholm eller Malmö kunne komme på tale.

Spørgsmålet om placering af et eventuelt sekretariat bør ikke blive et stridsemne for Østersørådet. Regeringen vil derfor i de kommende måneder undersøge med de andre medlemmer af Østersørådet, hvilken løsning der måtte kunne samle konsensus. For så vidt angår et eventuelt dansk værtskab, vil alle geografiske muligheder blive holdt åbne.

Spm. nr. S 1880

Til skatteministeren (2/4 96) af:

Ole Donner (DF):

»Kan en kommune indberette en borger til Ribers Kreditinformation, når borgeren har tilbudt en afdragsordning om at betale ca. 22 pct. af sin nettoindtægt pr. måned på en skyldig skattegæld?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om en kommune kan indberette en borger til Ribers Kreditinformation, når borgeren har tilbudt en afdragsordning

som ovenstående (borgeren har i øvrigt overholdt tilbudet siden oktober måned). Kommunens pantefoged har afslået ordningen, idet kommunen ønsker en indbetaling på 35 pct. af nettoindtægten.

Svar (15/4 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Uden kendskab til den konkrete sag kan det oplyses, at en kommune eller anden offentlig myndighed kan indgive oplysninger om gæld til RKI Kreditinformation, tidligere Ribers, når en række betingelser i § 20 b i lov nr. 1093 af 21. december 1994 er opfyldt. Blandt disse er, at gælden ikke er omfattet af en overholdt henstands- eller afdragsaftale. Dette betyder, at hvor der er indgået en aftale og denne overholdes, kan der ikke videregives oplysninger til RKI. Derimod er verserende forhandlinger om en afviklingsaftale ikke til hinder for, at oplysninger videregives. I sådanne situationer – især hvor en hensigtsmæssig aftale vil kunne indgås hurtigt – vil myndigheden dog som altovervejende hovedregel udskyde sin beslutning om videregivelse.

Spm. nr. S 1892

Til forskningsministeren (3/4 96) af:

Ole Donner (DF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at få nedbragt de høje danske telefontakster?«

Begrundelse

Ifølge Aalborg Stiftstidende den 31. marts d.å. har Danmark EU's højeste telefontakster for privatkunder.

Spørgeren finder det helt uholdbart, at et lille land som Danmark har EU-rekord i telefontakster, og mener således, at det haster med en nedsættelse af telefontaksterne til gavn for forbrugerne.

Svar (15/4 96)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Den gældende prisloftregulering indebærer, at TeleDanmarks priser inden for det koncessionerede område frem til 31. december 1997 i gennemsnit skal falde med nettoprisindekset minus 3 pct. pr. år, og at ingen betydende enkelttakst kan stige med mere end nettoprisindekset minus 1 pct. Det indebærer et krav om løbende realprisfald i hele denne periode på 3 pct. pr. år. Prisloftreguleringen videreføres uanset den kommende totaliberalisering, jf. den netop fremsatte lovpakke herom.

Derudover er sigtet med det netop fremsatte lovforslag om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren, at der også efter 1. januar 1998 skal ske en regulering af alle de teletjenester, der er omfattet af forsyningspligten. Den generelle forsyningspligt vil omfatte almindelig telefoni, ISDN-net og -tjenester samt faste kredsløb (dog ikke bredbånd).

Regeringen lægger i lovudkastet op til, at der fortsat er behov for en aktiv prisregulering med henblik på at sikre slutbrugerne lave priser på de teleydelser, der er omfattet af forsyningspligten. Den prisregulering, der skal afløse den nuværende prisloftregulering, vil blive målrettet imod og baseret på sammenvejede og indbyrdes vægtede grupper af priser og pris-elementer, der afspejler den almindelige private forbrugers forbrug af teleydelser og dermed sikrer prisfald på netop de ydelser, den private forbruger efterspørger.

Grundlaget for de kommende priskrav vil dels være omkostningerne ved tilvejebringelse af de pågældende teleydelser, dels »den bedste praksis« med hensyn til priser for de pågældende teleydelser, som den afspejler sig i internationale statistikker og i den generelle prisudvikling på det danske telemarked, hvor konkurrerende selskaber vil udbyde lignende tjenester.

Set i et bredere perspektiv er selve hovedsigtet med den totaliberalisering, der nu foretages, via rammer, der fremmer reel konkurrence, at sikre brugerne stadig bedre og billigere teleydelser.

Det indebærer også, at det er af afgørende vigtighed at sikre nye markedsaktører reelle konkurrencemuligheder stillet over for Tele Danmarks nuværende altdominerende markedsposition. Det primære middel hertil er den kommende lov om konkurrenceforhold og samtrafik i telesektoren, der bl.a. pålægger alle sel-

skaber med en stærk markedsposition (som udgangspunkt selskaber med 25 pct. markedsandel på et eller flere delmarkeder), herunder bl.a. TeleDanmark, at udveksle trafik med andre selskaber og at stille deres infrastruktur og grundlæggende tjenester til rådighed for andre til omkostningsbaserede priser, dog inklusive en rimelig fortjeneste.

Resultatet heraf skulle gerne være, at der opstår en række udbydere af teleydelser. På sigt vil dette formentlig udgøre et langt mere effektivt markedsdrevet pres på de nuværende danske telepriser, end prisreguleringen vil kunne udgøre.

Spm. nr. S 1893

Til forskningsministeren (3/4 96) af:

Ole Donner (DF):

»Vil ministeren foranledige udarbejdet en uvil- dig redegørelse, der sammenligner telefon- taksternes niveau i Danmark, de øvrige EU- lande og gennemsnittet for resten af verden?«

Begrundelse

Der har været forskellige oplysninger fremme om telefontaksternes niveau.

Derfor finder spørgeren det vigtigt, at der fremskaffes en uvildig dokumentation for stør- relsesforholdet.

Svar (15/4 96)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Som det fremgår af begrundelsen for forslaget, har der været forskellige oplysninger fremme om telefontaksternes niveau.

Spørgeren finder det derfor vigtigt, at der fremskaffes en uvildig dokumentation for stør- relsesforholdet.

Som svar kan jeg oplyse, at jeg er meget enig med spørgeren i, at det er nødvendigt, at der tilvejebringes pålidelige internationale takst- sammenligninger på teleområdet.

Europa-Kommissionen har erkendt, at det ikke er rimeligt at basere sig på enkeltstående takstoplysninger. Der bør laves en samlet vur- dering af, hvad den enkelte husholdning/virk-

somhed har af udgifter til tele. Dette sker mest hensigtsmæssigt ved at anvende en »kurvmetode«, hvor en række takstelementer sammenstilles. Kommissionen vil derfor i samarbejde med medlemsstaterne definere nogle »kurve« af tjenester, som skal anvendes til at sammenligne information om prisrimeligheden i Fællesskabet i det hele taget og mellem forskellige regioner. Sigtet er at holde øje med udviklingen af tjenester, og om priserne på disse er rimelige.

Fra dansk side har vi over for Kommissionens tjenestegrene tilkendegivet, at vi ikke finder det rimeligt at opgøre takstsammenligninger ved blot at se på enkeltstående takstoplysninger. »Kurvmetoden« er den eneste rimelige metode. Vi har samtidig tilkendegivet, at vi fra dansk side aktivt vil deltage i et fremtidigt arbejde med henblik på udarbejdelse af pålidelige takstsammenligninger.

Dette arbejde bør også ske i tæt samarbejde med OECD med henblik på at sikre forbrugerne mere kontrol med, hvad de bruger af penge på telefoni.

Disse synspunkter vil jeg følge op over for kommissær Martin Bangemann.

På baggrund af Europa-Kommissionens initiativer mener jeg ikke, der er behov for, at vi i Danmark på nuværende tidspunkt tager initiativ til en uvildig undersøgelse.

Om de foreliggende internationale takstsammenligninger på telemrådet kan jeg i øvrigt faktisk oplyse følgende:

OECD og en række udenlandske analysebureauer udarbejder løbende statistikker over telefonudgifterne i forskellige lande. Endvidere har Europa-Kommissionen fornylig udarbejdet en statistik vedrørende telefonudgifter i EU-landene.

OECD's seneste undersøgelse over telefon-takster blev udsendt i slutningen af 1995. Undersøgelsen bygger på den såkaldte kurvmetode. Der er ved denne metode opstillet en række parametre for en typisk virksomheds telefonforbrug og for en typisk privat husholdnings telefonforbrug. For virksomhedernes telefonforbrug er således anvendt en kurv på 2.694 samtaler og for husholdningerne en kurv på 966 samtaler. I telefonprisen er indregnet oprettelses-, abonnements og samtaleafgifter. Der er endvidere fastsat detaljerede regler om kurvens sammensætning på samtaletid og -afstand.

Ved at sammenveje de forskellige takstelementer i en samlet kurv tages der hensyn til forskelle i takststrukturer, ligesom man kan tage

hensyn til, at nogle benytter højere opkaldsafgifter, at rabatterne i lavtakstperioder er forskellige, osv.

For hvert enkelt land opstilles altså en telefonregning med nøjagtig de samme ydelser, hvorefter det samlede regningsbeløb opgøres efter de stedlige telefonselskabers takster. Først derefter sammenlignes.

OECD's analyser tager derudover hensyn til, at købekraften ikke er ens i de forskellige lande, og undersøgelsen har af den grund ikke taget udgangspunkt i de faktiske priser, men i tal der er korrigeret for det indenlandske prisniveau i landene.

Danmarks placering i OECD-landenes rangorden, der starter med de billigste lande, er: Nummer 3 for virksomhedernes telefonforbrug, nummer 4 for husholdningernes telefonforbrug, nummer 3 for mobiltelefoner, nummer 2-3 for lejede kredsløb og nummer 3 for pakkekoblet datakommunikation.

Med hensyn til den ovenfor omtalte EU-statistik kan følgende oplyses:

Europa-Kommissionen har 13. marts 1996 godkendt en »Meddelelse om universelle tjenester inden for telekommunikationsområdet i et liberaliseret miljø«. »Universelle tjenester« er det, der normalt på dansk betegnes som forsyningspligtjenester.

Nævnte meddelelse indeholder et bilag med en række tabeller, der er relevante i forbindelse med en diskussion af forsyningspligt. Der er f.eks. oplysninger om, hvor mange husholdninger der har telefon, hvor mange abonnentledninger der er pr. 1.000 indbyggere, hvor mange telefonbokse der er pr. 1.000 indbyggere, hvor lang tid det tager at få installeret en telefon, hvor lang tid der går inden ens installation reparerer sig tilfælde af nedbrud, hvor mange telefonbokse der er i orden, etc. Endelig er der en tabel, der indeholder prisoplysninger om oprettelsesafgift, kvartalsafgift, pris for en 3-minutters-lokalsamtale og for en 3-minutters-regionalsamtale.

Det fremgår af sidstnævnte tabel, at Danmark er dyrest, for så vidt angår oprettelsesafgift og kvartalsafgift. Også med hensyn til lokaltakst er vi i den dyre ende på linje med Italien og kun overgået af Østrig.

Europa-Kommissionens takstsammenligning giver ud over det ovenfor angivne anledning til følgende bemærkninger:

Kommissionens generelle udgangspunkt er, at det er op til det enkelte medlemsland selv at beslutte, hvad der er rimelige priser. Der lægges

således ikke op til et fælleseuropæisk pris-niveau.

I øvrigt kan det oplyses, at de forholdsvist høje danske tal afspejler en bedre overensstemmelse med de faktiske underliggende omkostninger. Vi har således i Danmark allerede gennemført en såkaldt rebalancering af taksterne. Lokaltaksterne bliver således ikke som i flere andre EU-lande subsidierede via høje udlandtakster eller regional-/landtakster.

Det er derfor ikke overraskende, at de danske lokaltakster set på europæisk niveau er relativt høje. Kommissionen foreslår i sin meddelelse, at de enkelte medlemsstater gennemfører den nødvendige rebalancering. Kommissionen erkender, at denne rebalancering vil føre til højere takster på lokalsamtaler.

Afslutningsvis bemærkes, at TeleDanmark i øvrigt har sat spørgsmålstegn ved, om Kommissionens oplysninger er korrekte. TeleDanmark mener, at hvis der korrigeres for forskellige fejl og mangler, vil Danmark være på niveau med de øvrige lande med hensyn til faste afgifter og lokaltakster.

Spm. nr. S 1894

Til miljø- og energiministeren (3/4 96) af:
Ole Donner (DF):

»Støtter ministeren nye vandafgifter, og hvor meget mere vil forbrugerne komme til at betale for vand som følge af de af KL planlagte nye vandafgifter, og hvilke landbrugsarealer påtænkes eksproprieret?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker at kende de nøjagtige konsekvenser af de foreslåede vandafgifter, men er på forhånd skeptisk over for nye vandafgifter.

Svar (19/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg går ud fra, at spørgeren med første del af spørgsmålet henviser til den spildevandsafgift, der er besluttet som led i finansieringen af skatetomlægningen fra 1993. Jeg kan oplyse, at skateministeren i overensstemmelse hermed netop

har fremsat forslag til lov om afgift af spildevand. For så vidt angår de af spørgeren ønskede oplysninger om de nøjagtige konsekvenser af forslaget, henvises til lovforslagets bemærkninger.

Til den anden del af spørgsmålet har Miljøstyrelsen oplyst, at Kommunernes Landsforening sammen med vandværksforeningerne har foreslået, at der indføres mulighed for, at der lokalt kan opkræves en vandafgift, hvis provenu skal anvendes til grundvandsbeskyttelsen ved de enkelte vandværker. Der er således alene foreslået et lokalt finansieret samarbejde mellem kommuner og vandværker omkring grundvandsbeskyttelsen. Der er ikke i forslaget taget stilling til, hvilke landbrugsarealer der efter forslagsstillernes opfattelse vil være behov for at ekspropriere.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Miljøstyrelsen nu iværksætter et udredningsarbejde vedrørende de lovgivningsmæssige og økonomiske rammer for grundvandsbeskyttelsen. Arbejdet skal være afsluttet ved årsskiftet 1996-97. Arbejdet følges af et drikkevandsudvalg, hvor bl.a. Kommunernes Landsforening og vandværksforeningerne vil få sæde.

Spm. nr. S 1839

Til miljø- og energiministeren (28/3 96) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 1593 redegøre for, hvor mange af de 186 sager anket af Danmarks Naturfredningsforening i perioden 1990-1995 der er faldet ud til fordel for Danmarks Naturfredningsforening, samt redegøre for, hvor mange andre klager fra øvrige klageberettigede der er anket i den pågældende periode?«

Svar (15/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Danmarks Naturfredningsforening har fået medhold i ca. 80 af de 186 sager, der blev anket af foreningen i perioden 1990-1995.

I nedenstående tabel er vist antallet af anker fra Danmarks Naturfredningsforening (DN) og fra andre end foreningen fordelt på anker i landzonesager og retlige klager.

	Anker i landzonesager		Retlige klager	
	fra DN:	fra andre:	fra DN:	fra andre:
1990.....	12	506	5	394
1991.....	9	470	7	364
1992.....	13	442	5	411
1993.....	21	510	19	550
1994.....	22	399	23	507
1995.....	34	489	16	577
I alt	111	2.816	75	2.803

Spm. nr. S 1881

Til indenrigsministeren (2/4 96) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for, om det kan have sin rigtighed, at en irakisk flygtning kan bevare sin flygtningestatus i Danmark, selv om han i 1992 har eskorteret sin tidligere hustru og børn til Irak, at han i 1993/94 blev gift i Iran, at han i perioden 2. august 1995 – 1. oktober 1995 opholdt sig i Tyrkiet/Iran, hvortil kommer andre indrejser, hvilket fremgår af klagers pas?«

Begrundelse

Yderligere begrundelse for spørgsmålet findes i Høje-Taastrup Kommunes henvendelse til Folketingets Socialudvalg af 5. marts 1996 (alm.del – bilag 317).

Svar (16/4 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det fremgår af de fremsendte oplysninger i sagen, at den pågældende irakiske statsborger blev meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark i 1985. Han har således haft opholdstilladelse i Danmark i 11 år.

Det fremgår endvidere, at den pågældende i 1992 fulgte sin tidligere ægtefælle til Irak og efter 14 dage vendte tilbage til Danmark sammen med sine to sønner, og at han i februar 1994 foretog en rejse til Iran, hvor han blev gift på ny, og endelig at han i perioden 2. august 1995 til 1. oktober 1995 var på ferie i Iran.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark.

Opgivelse af bopæl foreligger efter forarbejderne til bestemmelsen, når udlændingen ved sine egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde, framelding til folkeregistret m.v.

De i den omhandlede sag fremsendte oplysninger giver ikke anledning til at antage, at den pågældende ved de foretagne udlandsrejser skulle have opgivet sin bopæl i Danmark.

For udlændinge, der med henblik på varigt ophold har boet her i landet i mere end 2 år, bortfalder en opholdstilladelse endvidere efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt., når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Det er efter bestemmelsen en betingelse, at udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 måneder i træk.

På baggrund af de fremsendte oplysninger i den konkrete sag må det lægges til grund, at den pågældendes længste udlandsophold har været af ca. 2 måneders varighed.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 17, stk. 3, som gælder for personer, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, er det endvidere en betingelse for bortfald af opholdstilladelsen, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Den omstændighed alene, at en flygtning rejser til sit hjemland eller til et andet land, betyder således ikke, at opholdstilladelsen bortfalder.

Spørgsmålet om inddragelse af en opholdstilladelse er reguleret i udlændingelovens § 19. Efter denne bestemmelse kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7 inden for de første 3 år inddrages, når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede. Enhver opholdstilladelse kan endvidere uden hensyn til varigheden af det hidtidige ophold her i landet inddrages, hvis opholdstilladelsen er opnået ved svig, jf. stk. 3.

Henset til den pågældendes langvarige ophold som flygtning her i landet, herunder til at den første rejse efter de i sagen foreliggende oplysninger først er foretaget i 1992, dvs. efter 7 års ophold her i landet, samt til at de fremsendte oplysninger i sagen ikke giver grundlag for at antage, at opholdstilladelsen er opnået ved svig, vil der efter bestemmelserne i udlændingeloven ikke være grundlag for at inddrage den på gældendes opholdstilladelse som flygtning i Danmark.

Spm. nr. S 1882

Til justitsministeren (2/4 96) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren i fortsættelse af spørgsmål nr. S 1729 udarbejde en oversigt over,

- hvor mange personer (deres numre på indfødsretslovene bedes anført) der i perioden 1986-96 har fået tilkendt dansk statsborgerskab på betingelse af efterfølgende løsning fra deres hidtidige statsborgerskab,
- hvor mange af disse personer (numrene fra indfødsretslovene bedes anført) der rent faktisk aldrig opnåede dansk statsborgerskab, fordi dokumentationen fra det pågældende lands statsborgermyndighed eller diplomatiske repræsentation aldrig kom, og
- hvor mange af disse personer, som ikke opnåede dansk statsborgerskab, fordi de ikke opfyldte løsningskravet, der stadig opholder sig i Danmark, og hvad deres opholdsstatus er (deres numre på indfødsretslovene bedes anført)?«

Svar (16/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har gennemgået samtlige love om indfødsrets meddelelse for perioden 1986-1996 (fra og med folketingsåret 1986-87), og det fremgår heraf, at i alt 4.551 personer i denne periode er meddelt dansk indfødsret på betingelse af løsning fra deres hidtidige statsborgerskab, jf. vedlagte *bilag 1*.

En fuldstændig besvarelse af spørgsmålet om, hvor mange af disse personer der ikke har opnået løsning fra deres hidtidige statsborgerskab, ville blandt andet forudsætte en manuel gennemgang af ca. 3.600 kartotekskort.

Justitsministeriet har derfor valgt at besvare spørgsmålet alene på baggrund af umiddelbart tilgængelige oplysninger, dvs. oplysninger vedrørende personer, der fra og med folketingsåret 1990-91 har været medtaget på en lov om indfødsrets meddelelse med betingelse om løsning fra hidtidigt statsborgerskab.

Justitsministeriets besvarelse omfatter herefter kun personer, der har været medtaget på lov om indfødsrets meddelelse fra og med folketingsåret 1990-91 og til og med folketingsåret 1993-94, hvor løsningsfristen udløber med udgangen af april måned 1996. Personer, der har været medtaget på senere indfødsretslove, er ikke omfattet af besvarelsen, da løsningsfristen for disse personer tidligst udløber med udgangen af april måned 1997.

I alt 282 af de personer, der i den undersøgte periode fik dansk indfødsret på betingelse af løsning fra hidtidigt statsborgerskab, har ikke dokumenteret at være løst fra deres hidtidige statsborgerskab, jf. *bilag 2*.

Justitsministeriet kan ikke udtale sig om årsagen til, at de pågældende ikke er blevet løst fra deres hidtidige statsborgerskab.

Det fremgår af oplysninger, som Justitsministeriet har indhentet fra Det Centrale Personregister, at 8 af de 282 personer er registreret som udrejst af landet, og at 5 af personerne er afgået ved døden, jf. *bilag 3*.

Justitsministeriet må herefter gå ud fra, at de øvrige 269 personer, der ikke har opnået løsning og derfor ikke har erhvervet dansk statsborgerskab, fortsat opholder sig her i landet.

Det er normalt en betingelse for naturalisation, at ansøgeren har tilladelse til varigt ophold her i landet, jf. § 2, stk. 6, i cirkulære af 6. februar

1992 om dansk indfødsret ved naturalisation. omhandlede personer (fortsat) har tilladelse til
Justitsministeriet går derfor ud fra, at de varigt ophold her i landet.

*Bilag 1***Oversigt over personer, der i perioden 1986–1996 er meddelt dansk indfødsret på betingelse af løsning fra hidtidigt statsborgerskab***Folketingsåret 1986-87:*

Lov nr. 4 af 18.11.1986: 123 personer, lb.nr. 415 – 539

Lov nr. 1 af 11.03.1987: 126 personer, lb.nr. 685 – 810

Lov nr. 2 af 26.05.1987: 108 personer, lb.nr. 545 – 652

I alt 357 personer.

Folketingsåret 1987-88:

Lov nr. 4 af 18.11.1987: 82 personer, lb.nr. 504 – 585

Lov nr. 157 af 23.03.1988: 98 personer, lb.nr. 666 – 763

Lov nr. 349 af 01.07.1988: 109 personer, lb.nr. 619 – 727

I alt 289 personer.

Folketingsåret 1988-89:

Lov nr. 678 af 08.11.1988: 121 personer, lb.nr. 659 – 779

Lov nr. 190 af 29.03.1989: 119 personer, lb.nr. 697 – 815

Lov nr. 342 af 24.05.1989: 292 personer, lb.nr. 539 – 830

I alt 532 personer.

Folketingsåret 1989-90:

Lov nr. 709 af 22.11.1989: 190 personer, lb.nr. 529 – 718

Lov nr. 222 af 04.04.1990: 241 personer, lb.nr. 671 – 911

Lov nr. 348 af 30.05.1990: 220 personer, lb.nr. 694 – 913

I alt 651 personer.

Folketingsåret 1990-91:

Lov nr. 50 af 29.01.1991: 157 personer, lb.nr. 548 – 704

Lov nr. 253 af 23.04.1991: 176 personer, lb.nr. 886 – 1061

Lov nr. 339 af 06.06.1991: 196 personer, lb.nr. 948 – 1143

I alt 529 personer.

Folketingsåret 1991-92:

Lov nr. 761 af 27.11.1991: 154 personer, lb.nr. 776 – 929

Lov nr. 229 af 08.04.1992: 151 personer, lb.nr. 913 – 1063

Lov nr. 361 af 14.05.1992: 102 personer, lb.nr. 716 – 817

I alt 407 personer.

Folketingsåret 1992-93:

Lov nr. 916 af 25.11.1992: 187 personer, lb.nr. 723 – 909

Lov nr. 263 af 06.05.1993: 231 personer, lb.nr. 917 – 1147

Lov nr. 471 af 30.06.1993: 259 personer, lb.nr. 863 – 1121

I alt 677 personer.

Folketingsåret 1993-94:

Lov nr. 1095 af 22.12.1993: 180 personer, lb.nr. 688 - 867
Lov nr. 403 af 27.05.1994: 172 personer, lb.nr. 784 - 955
Lov nr. 404 af 27.05.1994: 111 personer, lb.nr. 456 - 566
I alt 463 personer.

Folketingsåret 1994-95:

Lov nr. 1097 af 21.12.1994: 141 personer, lb.nr. 778 - 918
Lov nr. 392 af 14.06.1995: 299 personer, lb.nr. 1442 - 1740
I alt 440 personer.

Folketingsåret 1995-96:

Lov nr. 851 af 14.11.1995: 1 person, lb.nr. 1
Lov nr. 904 af 29.11.1995: 205 personer, lb.nr. 696 - 900
I alt 206 personer.

Oversigt over personer, der ikke er løst fra deres hidtidige statsborgerskab*Folketingsåret 1990-91:*

Lov nr. 50 af 29. januar 1991 (lb.nr.):

569	579	619	626	635	640	689
691	698	700				

I alt 10 personer.

Lov nr. 253 af 23. april 1991 (lb.nr.):

902	911	922	923	924	936	939
942	949	963	967	978	981	984
995	1002	1011	1016	1031	1035	1059
1060						

I alt 22 personer.

Lov nr. 339 af 6. juni 1991 (lb.nr.):

950	957	965	961	981	1020	1030
1032	1045	1051	1057	1061	1068	1095
1112	1126	1128	1140	1142		

I alt 19 personer.

Folketingsåret 1991-92:

Lov nr. 761 af 27. november 1991 (lb.nr.):

777	779	790	796	802	809	810
815	816	819	823	833	834	837
839	845	857	862	873		

I alt 19 personer.

Lov nr. 229 af 8. april 1992 (lb.nr.):

913	923	934	951	952		
985	987	1006	1008	1020	1026	1036
1042	1045	1047	1050	1052	1054	1056
1063						

I alt 22 personer.

Lov nr. 361 af 14. maj 1992 (lb.nr.):

721	722	747	759	785	797	807
808						

I alt 8 personer.

Folketingsåret 1992-93:

Lov nr. 916 af 25. november 1992 (lb.nr.):

725	727	750	761	771	778	780
781	788	790	793	812	816	819
827	828	883	885	893		

I alt 19 personer.

Lov nr. 263 af 6. maj 1993 (lb.nr.):

919	922	926	937	948	953	954
973	980	1010	1011	1015	1021	1039
1052	1053	1055	1061	1066	1076	1097
1118	1121	1124	1125	1128	1130	1135
1136	1141					

I alt 30 personer.

Lov nr. 471 af 30. juni 1993 (lb.nr.):

876	877	878	879	881	882	888
889	920	921	942	950	953	954
959	965	968	970	990	1003	1019
1025	1027	1037	1038	1039	1064	1065
1066	1067	1072	1075	1083	1109	1113
1115	1118					

I alt 37 personer.

Folketingsåret 1993-94:

Lov nr. 1095 af 22. december 1993 (lb.nr.):

689	697	698	699	700	701	706
718	719	725	737	743	748	749
750	751	752	758	769	778	796
813	824	830	835	836	837	838
843	847	848	850	854	861	862

I alt 35 personer.

Lov nr. 403 af 27. maj 1993 (lb.nr.):

796	800	819	820	822	829	831
832	835	844	847	850	851	854
861	865	866	867	872	878	883
888	889	891	892	893	895	914
918	919	924	930	933	939	940

I alt 35 personer.

Lov nr. 404 af 27. maj 1994 (lb.nr.):

457	460	462	471	479	482	483
485	489	494	497	499	504	511
512	513	514	515	522	528	533
536	557	558	561	565		

I alt 26 personer.

Oversigt over personer, der er udrejst af landet eller afgået ved døden*Folketingsåret 1990-91:*

Lov nr. 339 af 06.06.1991 (lb.nr.): 1128 1140 961

I alt 3 personer.

Folketingsåret 1991-92:

Lov nr. 761 af 27.11.1991 (lb.nr.): 809 857

Lov nr. 229 af 08.04.1992 (lb.nr.): 1045 951

I alt 4 personer.

Folketingsåret 1992-93:

Lov nr. 916 af 25.11.1992 (lb.nr.): 761

Lov nr. 263 af 06.05.1993 (lb.nr.): 1124 939 1097

I alt 4 personer.

Folketingsåret 1993-94:

Lov nr. 404 af 27.05.1994 (lb.nr.): 909 1065

I alt 2 personer.

Spm. nr. S 1908

Til sundhedsministeren (9/4 96) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for det kemoterapi-forsøg med knoglemarvstransplantation, der blev omtalt i Morgenavisen Jyllands-Postens leder den 31. marts 1996?«

Jeg er ikke bekendt med detaljer for forsøget, men jeg har rettet henvendelse til Den Videnskabssetiske Komité for Københavns Amt med henblik på, at fremskaffe de ønskede oplysninger om forsøgsprotokol, bivirkningsbeskrivelse og patientinformation. Når svar fra komiteen foreligger, vil jeg vende tilbage med nærmere oplysninger.

Begrundelse

Forsøgsprotokoller, bivirkningsbeskrivelser samt patientinformation bedes tilsendt.

Spm. nr. S 1931

Til sundhedsministeren (11/4 96) af:

Tove Fergo (V):

»Må personalet på psykiatriske afdelinger på forespørgsel fra pårørende til en patient oplyse, om patienten er på afdelingen, og hvordan patienten har det?«

Foreløbigt svar (16/4 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det omtalte projekt hedder »Autolog knoglemarvstransplantation og højdosis kemoterapi til patienter med recidiv cancer mammae«.

Projektet blev udført af overlæge, dr.med. Torben Skovsgaard på Herlev Amtssygehus efter at være blevet godkendt i Den Videnskabssetiske Komité for Københavns Amt i 1993.

Svar (17/4 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Straffelovens § 152 foreskriver en tavshedspligt for offentligt ansatte. Offentligt ansatte må således ikke uberettiget videregive fortrolige oplysninger, hvortil de i forbindelse med tjenesten har fået kendskab. En oplysning er fortrolig, når det er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til private interesser.

Forvaltningslovens § 27 præciserer straffelovens § 152, idet den angiver, at bl.a. enkeltpersoners interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige forhold er omfattet af de i straffeloven nævnte væsentlige hensyn til private interesser.

Til oplysninger om personlige forhold, som en person kan have en væsentlig interesse i at bevare hemmelige, hører såvel oplysning om, hvorvidt en patient er indlagt på en given afdeling, som oplysning om, hvorledes en patients helbredsforhold er.

Tavshedspligten indebærer med andre ord, at de ovenfor nævnte oplysninger af personalet på psykiatriske afdelinger ikke uberettiget må videregives til en patients pårørende. Det afgørende for tavshedspligtens omfang er herefter forståelsen af udtrykket uberettiget.

Som hovedregel er det kun berettiget at videregive fortrolige personoplysninger til pårørende, hvis patienten giver sit samtykke.

Foreligger der ikke et samtykke fra patienten, kan det i visse situationer alligevel være berettiget at videregive fortrolige personoplysninger til pårørende, eksempelvis i en situation, hvor en patient er ude af stand til at forholde sig til sin tilstand, f.eks. fordi patienten er inhabil. Det er i denne forbindelse afgørende, om videregivelsen efter en samlet vurdering kan anses for berettiget.

fald, at det er rimeligt, i betragtning af at offentligheden har et berettiget krav på at få at vide, hvordan offentlige midler anvendes, og mener ministeren, at det er i overensstemmelse med de pågældende medarbejderes grundlovssikrede ytringsfrihed?»

Begrundelse

Som det er fremgået af dagbladet Politiken, er der mindst én navngiven medarbejder ved arbejdsformidlingen i København, der har ytret sig meget kritisk om den måde, arbejdsformidlingen i København arbejder og ikke arbejder på. Det er også fremgået, at der tilsyneladende er mange kritisable forhold, når det gælder den måde, arbejdsformidlingen arbejder på. Det må forekomme helt nødvendigt, at disse forhold bliver rettet, hvilket ministeren også har givet udtryk for i Folketinget ved at annoncere, at der vil blive sat en uvildig undersøgelse i gang. Men hvordan kan kritisable forhold blive rettet, hvis ikke medarbejderne kan ytre sig herom, også i forhold til offentligheden. Ikke mindst i situationer, hvor ledelsen ikke er indstillet på at gøre noget, hvilket jo forekommer, må medarbejdere vel kunne benytte andre kanaler. Ellers skal medarbejderne jo holde deres viden for sig selv eller bruge den mindre pæne facon ved anonymt at gå til pressen. Naturligvis har medarbejdere en loyalitetsforpligtelse – ikke kun over for den umiddelbare ledelse, men også over for samfundet i øvrigt – til at sige det, man mener er sandheden, og over for deres politiske chef, i dette tilfælde ministeren. Endelig har offentligt ansatte vel også en grundlovssikret ytringsfrihed, som også kan blive krænkede, hvis der med henvisning til loyalitet pålægges medarbejdere total tavshedspligt, som det tilsyneladende er tilfældet her.

Svar (12/4 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har i anledning af det stillede spørgsmål skrevet til Arbejdsmarkedsstyrelsen, der har bedt AF-Storkøbenhavn om en redegørelse, som jeg har fået tilsendt.

Det præciseres i redegørelsen, at ledelsen i AF-Storkøbenhavn ikke har pålagt medarbejderne ikke at ytre sig til pressen om AF-Storkøbenhavn, og det siges, at det er grundholdnin-

Spm. nr. S 1857

Til arbejdsministeren (29/3 96) af:

Aage Frandsen (SF):

»Er det korrekt, at chefen for AF-Storkøbenhavn har pålagt sine medarbejdere ikke at ytre sig i pressen om den måde, AF-Storkøbenhavn arbejder på, og mener ministeren i bekræftende

gen hos regionsledelsen i AF-Storkøbenhavn, at man gerne ser, at medarbejdere i kraft af deres faglige indsigt deltager i den offentlige debat om arbejdsmarkedspolitikken. Videre siges det, at regionsledelsen over for såvel forfatteren til den avisartikel, som er omtalt i begrundelsen for spørgsmålet, som samtlige medarbejdere har anført, at ledelsen ikke ønsker at hindre den almindelige ytringsfrihed, som enhver medarbejder har som offentlig ansat og som privat person.

De forhold, som regionsledelsen over for den pågældende medarbejder har fremført som uacceptable, er ifølge redegørelsen alene de følger-virkninger, som ukorrekte oplysninger giver i forhold til omverdenens opfattelse af AF som offentlig institution og i forhold til samarbejdet internt i institutionen.

Det påpeges i redegørelsen, at oplysningerne i artiklen om antallet af ledere og akademikere er ukorrekte, og at dette er medvirkende til at give et forvrænget billede af AF-Storkøbenhavns ledelsesstruktur. Det findes uacceptabelt, at artiklens forfatter lader nogle kolleger fremstå som en gruppe medarbejdere, der udfører formålsløst arbejde, og som kender meget lidt til arbejdet på gulvet, hvilket er medvirkende til, at ethvert initiativ til et godt arbejdsklima og samarbejde hæmmes. Det er dernæst ledelsens opfattelse, at medarbejderens kritik burde være fremført via AF's interne kanaler. De kanaler, som medarbejdere kan benytte, hvis der er forhold i institutionen, som man ønsker ændret, er dels de etablerede samarbejdsudvalg, dels de almindelige ledelsesmæssige referencer, herunder drøftelser på medarbejdermøder med lederen i den enkelte enhed.

Det må herefter være min opfattelse, at der ikke i forhold til den pågældende AF-medarbejder eller andre AF-medarbejdere er lagt bånd på ytringsfriheden, når det gælder en åben debat om den måde, AF arbejder på. Jeg vil gerne føje til, at jeg som den minister, der har det overordnede ansvar for arbejdsformidlingen, er tilfreds med, at der til stadighed foregår en debat om AF-systemets måde at fungere på, og jeg finder det ønskeligt, at debatten om AF sker både offentligt og internt i systemet.

Spm. nr. S 1722

Til trafikministeren (19/3 96) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Vil ministeren oplyse, hvilke tiltag der er nødvendige for at sikre en fejlfri S-togsbetjening ud fra en vurdering af, hvorledes

- vejrligsmæssige forhold medfører problemer i driften som følge af sporskifteproblemer og andre forsinkende tekniske vanskeligheder,
- vejrligsmæssige forhold medfører problemer i driften som følge af mangelfuldt materiel og heraf følgende øgede reparationer af materiellet,
- hærværksmæssige forhold medfører problemer i driften som følge af mangelfuldt materiel og heraf følgende øgede reparationer af materiellet,
- hærværksmæssige forhold medfører problemer i driften som følge af hærværk under kørsel,
- lokoførermangel påvirker driften,
- eventuelle andre årsager påvirker driften, idet der for hvert punkt bedes anført dets relative andel i aflysninger og driftsforsinkelser i januar og februar 1996, samt hvilke tiltag, herunder investeringer, der er nødvendige for en minimering af disse samt en vurdering af, hvad hvert af disse vil koste?«

Begrundelse

I en 3-ugers-periode omkring nytår 1995-96 var 400 af DSB's 580 S-togvogne ude af drift, hvilket medførte urimelig mange aflysninger og forsinkelser i S-togsdriften. I februar voksede problemerne kraftigt. En sådan situation er helt uacceptabel for et kollektivt trafiktilbud i Danmarks hovedstad, hvor netop S-togene bør fremstå som et velsmurt alternativ til privatbilismen.

Spørgeren ønsker med spørgsmålet at få belyst de faktiske årsager til de mange driftsforstyrrelser og aflysninger ikke alene i den pågældende periode, men set over en længere tidsperiode, og hvilke tiltag der skal til og til hvilken pris for at sikre en optimal S-togsdrift i hovedstaden. Med optimal forstås en i princippet fejlfri drift, hvor kun rent uforudsete hændelser skal kunne medføre aflysninger og forsinkelser, hvilket de ovennævnte punkter ikke opfattes at tilhøre, da der er tale om kendte faktorer, som der kan tages højde for i planlægningen, selvfølgelig under forudsætning af, at der er ressourcer hertil.

Spørgeren ønsker således også belyst, hvilke investeringer der måtte være nødvendige at foretage nu for at forebygge lignende situationer i januar og februar 1997.

Svar (15/4 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Spørgsmålet har været forelagt DSB, som oplyser, at det aldrig vil være muligt at undgå forsinkelser fuldtud. Det kan nævnes, at der på den hårdest belastede S-togsstrækning, strækningen Dybbølsbro-Svanemøllen, kører ca. 30 tog i timen i hver retning. Med kun to minutter mellem hvert tog kan det ikke undgås, at selv små forsinkelser på en enkelt linje får afsmittende virkning på de øvrige linjer.

Som det fremgår af spørgsmålet, er der en lang række ting, der hver især har indflydelse på S-togenes rettidighed. En grundig besvarelse af hvert enkelt delspørgsmål vil kræve omfattende undersøgelser og projektoplæg, som vil tage flere måneder at udarbejde.

Endelig skal det nævnes, at DSB ikke, som det er ønsket, er i stand til for hvert punkts vedkommende at anføre dets relative andel i aflysninger og driftsforsinkelser i januar og februar 1996.

Sporskifteproblemer i vintervej: DSB oplyser, at der er ca. 500 sporskifter af vital betydning for driftsafviklingen på S-banen. Der er indbygget varme i alle vigtige sporskifter. Der pågår i øjeblikket et moderniseringsprogram, der øger el-varmen væsentligt, men da en sådan modernisering koster ca. 130.000 kr. pr. sporskifte, vil det formentlig tage mange år, før samtlige sporskifter er moderniseret.

Mangelfuldt materiel i vintervej: DSB oplyser, at hovedårsagen til den uregelmæssige togdrift i februar 1996 var tekniske problemer med materiellet forårsaget af vintervejret. Det skal i den forbindelse nævnes, at S-togsmateriellet er op til 30 år gammelt og på trods af renoveringer de senere år efterhånden udtjent. DSB regner normalt med en levealder for rullende materiel på ca. 25 år.

S-togenes motorer har en konstruktion, som gør, at der, når temperaturen kommer ned omkring frysepunktet, kan ske såkaldte overslag, som beskadiger såvel selve motoren som den øvrige del af S-togenes trækraftsystem. Dette forhold, som observeres hver vinter, bliver stærkt forværret i situationer med snefyg-

ning. Hertil kommer, at S-togenes dørsystemer i situationer med sne og især fygning udsættes for tilisning. Vejsituationen i januar og februar 1996 og især i uge 8 gjorde, at en meget stor del af S-togsvognene fik beskadiget motorer og/eller døre.

Det er DSBs opfattelse, at anskaffelsen af nye S-tog vil halvere antallet af forsinkelser som følge af materielle fejl i vintersituationer, idet disse togs motor- og dørsystemer er af moderne konstruktion (indkapslede motorer og døre, som lukker udad).

Såfremt man skulle vintresikre motorerne i de eksisterende S-tog, skønner DSB, at det vil koste ca. 250.000 kr. pr. motor eller i alt ca. 70 mio. kr. Det skønnes endvidere, at en ændring af dørenes konstruktion vil koste ca. 100.000 kr. pr. dør eller ca. 330 mio. kr. i alt. Det er dog usikkert, hvorvidt det rent teknisk overhovedet er muligt at ændre såvel motorernes som dørenes konstruktion i de eksisterende S-tog.

Hærværksmæssige forhold: I perioden 26.

december 1995 til 3. marts 1996 blev der udbedret hærværksskader på 760 S-togsvogne. I 1995 brugte DSB i alt ca. 37 mio. kr. på at udbedre skaderne efter hærværk og graffiti.

Hærværket har overvejende bestået i smadrede ruder og ødelagte dørfyldninger. Enkelte vogne var så hårdt ramt, at kun ruderne i førerummet var intakte. I en periode var al ferie og afspadsering på værkstederne inddraget, og det var nødvendigt at kalde ekstra mandskab ind. Arbejdet i spidsperioden var kun begrænset af den sporplads, der er til rådighed i S-togsværkstedet.

DSB har iværksat en række foranstaltninger af forebyggende karakter, bl.a. i samarbejde med skoler, ungdomsinstitutioner, kommuner og andre lokale myndigheder, med henblik på at ændre normer og adfærd indefra i ungdomsmiljøet.

Da hovedparten af hærværket på S-togene foregår under kørsel, er det DSBs opfattelse, at mere politi eller flere DSB-medarbejdere i S-togene er det tiltag, der vil have størst effekt. DSB har ansat yderligere 20 S-togsrevisorer, der fortrinsvis skal arbejde i aften- og nattetimerne, således at den samlede revisorstyrke nu er på 152 personer.

Såfremt man skulle have en S-togsrevisor i samtlige S-tog hele driftsdøgnet alle dage, ville det kræve en samlet S-togsrevisorstyrke på ca. 500 personer. Dette ville alene til løn medføre årlige meromkostninger på ca. 100 mio. kr. En

sådan løsning vil dog ikke kunne afhjælpe alle hærværksproblemer i de eksisterende S-tog, idet en S-togsstamme består af et varierende antal vogne uden gennemgang. I de nye S-tog er der imidlertid gennemgang i hele toget, hvorfor det ovenfor skitserede forslag ville få større effekt her.

Lokomotivfører mangel: DSB oplyser, at der ikke er nogen øjeblikkelig lokomotivfører mangel på S-banen, og dette forhold har heller ikke påvirket driften i januar og februar 1996. DSB anfører imidlertid, at man altid kan diskutere, hvilken driftssituation lokomotivførerstyrken skal dimensioneres efter. Det skal pointeres, at lokomotivførerne i lighed med andre personalegrupper – ikke mindst værkstedspersonalet – har udvist stor velvilje og fleksibilitet i bestræbelserne på at få S-togsdriften til at fungere så godt som muligt under det hårde vintervejr.

Eventuelle andre årsager, som påvirker driften: DSB oplyser, at man i 1995 anvendte 126 mio. kr. til vedligeholdelse af S-banenettet (drift og anlæg). Heraf vedrører 30 mio. kr. reinvesteringsopgaver, der er finansieret over anlægsbevillingen. DSB vurderer, at yderligere reinvesteringer i spor, signalanlæg og kørestrømsforsyning ville have en gavnlig indflydelse på S-togenes rettidighed.

Endelig anfører DSB, at en udbygning af S-togssporkapaciteten mellem Københavns Hovedbanegård og Dybbølsbro med et såkaldt 6. hovedspor mellem Københavns Hovedbanegård og Dybbølsbro ville kunne øge S-togsnetets robusthed. I retning fra Københavns Hovedbanegård mod Dybbølsbro er der således kun ét spor. Det kan oplyses, at et sådant projekt ikke indgår i rammeaftalen for DSB 1995-98, men at det vil kunne indgå i de kommende rammeaftaleforhandlinger, såfremt der er et ønske herom.

Spm. nr. S 1723

Til trafikministeren (19/3 96) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Vil ministeren til nærmere belysning af regulativet af S-togsdriften give en præcis opgørelse over samtlige planlagte afgang på Buddinge Station mellem kl. 7.00 og 9.00 i perioden fra og med mandag den 19. februar til og med fredag den 1. marts 1996 fordelt på

- rettidige togafgang (herunder forsinkelser under 2 minutter),
- forsinkelser på mere end 2 og mindre end 5 minutter,
- forsinkelser på mere end 5 minutter og
- udfald af togafgang?»

Svar (15/4 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Nedenfor er angivet antal afgående tog i morgenmyldretiden fra Buddinge Station i retning mod København:

Dato	Rettidig	2-5 min.	Mere end 5 min.	Aflyst
19.02	5	0	3	4
20.02	5	1	0	6
21.02	6	0	0	6
22.02	3	2	1	6
23.02	4	1	1	6
24.02	6	0	0	6
25.02	6	0	0	0
26.02	6	0	0	6
27.02	5	1	0	6
28.02	6	0	0	6
29.02	6	0	0	6
01.03	6	0	0	6

DSB har derudover oplyst, at fra den 20. februar 1996 og resten af den anførte periode var linie H+ aflyst på grund af vognmangel.

Spm. nr. S 1888

Til miljø- og energiministerens (3/4 96) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Hvilken betydning får Ørestaden for arter, der er optaget på listen for særligt beskyttelseskrævende planter og dyr (rødlisten)?«

Begrundelse

I forbindelse med kommuneplantillægget vedrørende Ørestaden er der udarbejdet en såkaldt miljøvurdering. Af denne fremgår det, at natur-

interesserne er varetaget gennem helhedsplanen for Ørestaden. Det er ikke ud fra kommuneplantillægget muligt at se, hvordan der er taget hensyn til særligt beskyttelseskrævende arter i området.

Svar (19/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Forslaget til kommuneplantillæg for Ørestaden m.v. er en opfølgning af Københavns kommuneplan 1993, som indeholdt retningslinjerne for Ørestaden og strækningsanlæggene i overensstemmelse med Ørestadsloven fra 1992 med ændringer i 1994 og 1995. Forslaget fastlægger linjeføringen af Ørestadens overordnede veje og bybanen og indeholder en VVM-redegørelse herfor. Forslaget fastlægger endvidere placeringen af bybanens stationer. Endelig fastlægger forslaget rammerne for lokalplanlægningen i Ørestaden.

Efter Ørestadsloven overgår Ørestadsarealet til byformål med de konsekvenser, det kan have for særligt beskyttelseskrævende planter og dyr. Dog friholdes der efter loven nogle arealer for bebyggelse, og de er ved lovændringen i 1995 blevet udvidet væsentligt. Nogle af rødlistearterne findes i disse naturområder. Ørestadsselskabet skal ifølge lovmotiverne udarbejde en plejeplan for naturområderne.

Skov- og Naturstyrelsen har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Listen over særligt beskyttelseskrævende planter og dyr (rødlisten) er den statslige udmelding af, hvilke arter der er en national interesse i at sikre mod yderligere trusler.

Det fremgår af den miljøundersøgelse, der er grundlaget for VVM-redegørelsen, der knytter sig til kommuneplanforslaget, at der inden for Ørestadsområdet lever 30 arter, som er optaget på listen over særligt beskyttelseskrævende planter og dyr. Der vedlægges en oversigt over de i redegørelsen registrerede rødlistearter på Ørestadsområdet. (Ikke optrykt her). Af disse er 7 arter opført på rødlisten som sårbare, 12 som sjældne, 19 som hensynskrævende, mens 2 er særligt ansvarskrævende. Én art angives som sjælden i international sammenhæng.

I det af kommunen fremlagte materiale er det angivet inden for hvilke arealer, den enkelte rødlisteart forekommer, men som spørgsmålsstilleren anfører, så fremgår det ikke, hvordan Ørestaden vil påvirke disse arter.

På grundlag af det eksisterende kendskab til naturforholdene i Ørestadsområdet, er det Skov- og Naturstyrelsens vurdering, at to vigtige bestande af planten brændeskærm vil forsvinde, hvorefter denne plante efter anlægget af Ørestaden kun vil have én bestand tilbage i Danmark, der har gode chancer for at overleve.

Der foreligger ikke tilstrækkelige data til, at det for alle de øvrige rødlistede arter er muligt konkret at vurdere, om de vil kunne overleve, når anlæggene kommer. Det drejer sig for eksempel om engensian og øresundshønsetarm, hvor Danmark har et internationalt ansvar.«

Ørestadsselskabet har oplyst, at det i forbindelse med plejeplanen for Ørestadens naturområder vil blive undersøgt, hvorvidt det er muligt dels at bevare naturområdernes egne forekomster, dels at etablere erstatningsbiotoper for de rødlistearter, som forsvinder, efterhånden som byggeriet skrider frem.

I den forbindelse har Skov- og Naturstyrelsen tilbudt Københavns Kommune og Ørestadsselskabet at bistå fagligt både i den videre proces med planlægningen og i forbindelse med realiseringen af Ørestaden. Styrelsen har endvidere tilbudt sin bistand i forbindelse med udarbejdelsen af den plejeplan for området, der som opfølgning på helhedsplanen skal udarbejdes i samarbejde med Ørestadsrådet og Danmarks Naturfredningsforening og Friluftsrådet. Styrelsen finder, at det i den forbindelse vil være naturligt at vurdere behovet for at udlægge eventuelle erstatningsbiotoper eller gennemføre kompenserende foranstaltninger. Tilsvarende gælder for arbejdet med koordinering af plejeplanerne for den fredede del af Amager Fælled og Kalvebod Fælled, således at de naturmæssige forhold kan tilgodeses i videst muligt.

Det vil således i forbindelse med plejeplanen nærmere blive afklaret, hvad der vil blive gjort for at forbedre naturforholdene, herunder forholdene for de rødlistede arter.

Spm. nr. S 1842

Til trafikministeren (28/3 96) af:

Svend Heiselberg (V):

»Har ministeren gjort sig nogle overvejelser om at lade banegraven ved Hovedbanegården overdække?«

Begrundelse

Det forekommer umiddelbart mærkværdigt, at man i en stærkt trafikbelastet by, hvor der ikke er tilstrækkeligt med parkeringspladser, ikke udnytter muligheden for en overdækning af dette område. Det ville også kunne skabe betydelige fordele for DSB, hvis der blev mulighed for eksempelvis busholdeplads over det overdækkede område.

Svar (15/4 96)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

Banegraven foran Hovedbanegården ejes for den halvdel nærmest Vesterbrogade af Københavns Kommune og for den halvdel nærmest Hovedbanegården af DSB.

DSB og Københavns Kommune har et fælles ønske om at få etableret en overdækning af banegraven, men det har oversteget de to grundejeres økonomiske formåen at afholde de ca. 60 mio. kr., som en sådan overdækning vil koste i anlægsudgifter.

Derfor tog DSB og Københavns Kommune i samarbejde med Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse i 1995 initiativ til nedsættelse af en komité, som skal arbejde for, at der tilvejebringes finansieringsgrundlag for overdækningen. Finansieringen skal ske i form af tilskud fra private og offentlige sponsorer.

Komiteen er sammensat af repræsentanter fra organisationer, erhvervsliv samt politikere fra kommunen, Folketinget og Europa-Parlamentet.

Det forventes, at komiteen i første halvår af 1996 påbegynder sit arbejde med at afsøge mulighederne for at opnå tilskud til overdækningens etablering

Spm. nr. S 1843

Til trafikministeren (28/3 96) af:

Svend Heiselberg (V):

»Gør ministeren sig nogle overvejelser om at lade bygge en havnetunnel, der forbinder Christianshavn med city?«

Begrundelse

På grund af den belastede trafikale situation i det indre København må en række foranstaltninger, der kan afhjælpe disse problemer, overvejes. Man kunne eventuelt ved privat finansiering med fordel kunne gennemføre en sådan trafikløsning, der foruden at afhjælpe trafikproblemerne også kunne give god beskæftigelse.

Svar (15/4 96)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

Jeg kan bekræfte, at jeg fortsat overvejer, hvordan projektet om en østlig havnetunnel i København kan fremmes. Trafikministeriet udgav som bekendt rapporten om en »Østlig havnetunnel i København« i juni 1995.

Forudsætningen for at komme videre med projektet er, at der gennemføres et mere tilbundsgående projekteringsarbejde. Dette skal i givet fald ske i tæt samarbejde med Københavns Kommune. Det skal bl.a. afklares, om man skal lave en sænketunnel eller en boret tunnel, hvordan tilslutningsanlæggene skal udformes og sidst, men ikke mindst, hvordan trafikken skal fordele sig på Amager.

Samtidig med dette bør man undersøge eventuelle alternative finansieringsformer for projektet.

Spm. nr. S 1921

Til indenrigsministeren (10/4 96) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt det er korrekt som omtalt i flere udenlandske aviser, at regeringen i Serbien-Montenegro i parlamentet har fremsat forslag om at give amnesti til militær-unddragere og desertører, vil ministeren fremskaffe lovforslaget, vil ministeren oplyse, om regeringen vil undersøge, hvorvidt forslaget kan forventes vedtaget, og vil ministeren oplyse, om det siden 1. november 1995 er lykkedes at effektuere udsendelser – herunder tvangsmæssige – af asylsøgere fra Serbien-Montenegro?«

Begrundelse

Det er gennem dagspressen oplyst, at ministeren nu forhandler med Enhedslisten for at opnå flertal for, at mere end 2.000 militærunddragere og desertører, der har søgt asyl i Danmark, skal have opholdstilladelse, uagtet der i vidt omfang er givet afslag af Flygtningenævnet.

Det virker særdeles besynderligt, at ministeren arbejder så ihærdigt for at skaffe opholdstilladelse til personer, der har fået afslag af Flygtningenævnet, og som i løbet af kort tid synes at kunne rejse tilbage til hjemlandet.

Svar (18/4 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indledningsvis bemærkes, at Indenrigsministeriet ved besvarelse af 20. februar 1996 af spørgsmål nr. 382-385 af 16. maj 1995 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del - bilag 899) har oplyst, at det i et BBC Summary of World Broadcasts af 30. januar 1996 er anført, at nyhedsbureauet Tanjug den 28. januar 1996 har oplyst, at den føderale regering ifølge chefen for Forsvarsministeriet, Aleksandar Ignjatovic, i midten af februar måned 1996 i hasteprocedure vil fremsætte forslag om en generel amnesti for militærnægttere vedrørende perioden fra 1982 til december måned 1995. En kopi af besvarelsen vedlægges. (Ikke optrykt her). Der henvises til besvarelsens side 3, 5. afsnit.

Udenrigsministeriet har bekræftet, at den jugoslaviske regering tirsdag den 20. februar 1996 fremsendte et lovforslag om amnesti for desertører og militærnægttere til det føderale parlament i Beograd.

Lovforslaget vedlægges i kopi. (Ikke optrykt her).

Udenrigsministeriet har, for så vidt angår behandlingen af lovforslaget, oplyst, at det fortsat er under udvalgsbehandling i parlamentet i Beograd. Imidlertid har arbejdet i det føderale parlament igennem længere tid ligget stille, og parlamentets 1. samling, der efter planen skulle finde sted i maj 1996, er på nuværende tidspunkt udsat på ubestemt tid. Ifølge Udenrigsministeriet forventer juridiske kilder i Beograd dog, at amnestiloven vil blive vedtaget. Disse kilder har imidlertid ikke kunnet udtale sig om, hvornår dette må forventes at ske.

Udenrigsministeriet har endvidere over for Udlændingestyrelsen tilkendegivet, at ministe-

riet følger den videre behandling af lovforslaget og løbende vil holde udlændingemyndighederne underrettet herom.

Rigspolitiet har, for så vidt angår spørgsmålet om udsendelse af asylansøgere fra Serbien-Montenegro siden 1. november 1995, oplyst, at 2 personer fra Serbien-Montenegro, som havde fået afslag på deres ansøgning om asyl, er udsendt under ledsagelse af politiet.

Udsendelserne, som fandt sted henholdsvis den 15. februar 1996 og den 21. marts 1996, foregik med fly fra København til Beograd, efter at den serbiske repræsentation i Danmark i begge tilfælde forinden havde udstedt rejselegitimation til de pågældende.

Rigspolitiet har endvidere oplyst, at 8 asylansøgere fra Serbien-Montenegro i samme periode er påset udrejst. Heraf havde 6 forinden fratrukket deres asylansøgning, og 2 havde fået afslag på deres ansøgning om asyl. De pågældende var alle i besiddelse af gyldig rejselegitimation, og udrejserne foregik med fly fra København til Beograd.

Spm. nr. S 1902

Til sundhedsministeren (9/4 96) af:

Henriette Kjær (KF):

»Hvad er ministerens kommentar til, at en patient skal vente 6 uger på at få besked om sin sygdom, fra en MR-skanning er blevet foretaget, til en læge har tid til at tale med patienten, og mener ministeren, at denne tidshorisont er i sin orden?«

Begrundelse

Spørgeren har fået en henvendelse fra en patient, der føler sig som en kasterbold i systemet og undrer sig over, at hun ikke kan få svar, når resultatet foreligger. Spørgeren undrer sig over denne sags gang og ønsker at undersøge, om det er normalt med den praksis.

Svar (19/4 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det er naturligvis udgangspunktet, at patienter skal have besked om deres sygdom samt om resultater af foretagne undersøgelser, så snart disse oplysninger foreligger.

I det vedlagte eksempel er forløbet og kommunikationen tilsyneladende blevet kompliceret af, at der har været fire sygehuse på forskelligt specialiseringsniveau involveret. Det er desværre ikke muligt for mig inden for rammerne af et § 20-spørgsmål nærmere at gå ind i det konkrete forløb.

Imidlertid kan jeg oplyse, at det er et service-mål for HS, at der maksimalt bør gå 7 dage fra modtagelsen af en henvisning, og indtil patienten indkaldes til forundersøgelse eller indlæggelse. Herefter bør der maksimalt gå 14 dage, indtil forundersøgelse finder sted. I forbindelse med henvisningen til Rigshospitalet er de nævnte tidsfrister i HS overholdt, idet dog påsken 1996 – i forbindelse med den omstændighed, at en række funktioner for tiden flyttes fra Hvidovre Hospital til Rigshospitalet – har medført nogle dages forsinkelse i forundersøgelsen.

Spm. nr. S 1918

Til trafikministeren (10/4 96) af:

Henriette Kjær (KF):

»Hvorfor sejler færgen Kalundborg-Samsø tur/retur på de yderst u hensigtsmæssige tider, som tilfældet er?«

Begrundelse

Hvis samsingerne skal til møder i hovedstaden eller andre steder på Sjælland, er de nødt til at rejse dagen i forvejen, da der ikke afdækkes en mor-

genfærge. Desuden har erhvervslivet på Samsø svært ved at afsætte friske produkter til Sjælland med de sejltider, Kalundborgfærgen har.

Svar (17/4 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

DSB Rederi A/S oplyser, at fastlæggelsen af sejlplanen sker efter høring af Samsø Kommune. DSB Rederi A/S er ikke bekendt med, at sejlplanen skulle medføre problemer med transporten af friske grønsager. Det er endelig DSB Rederi A/S opfattelse, at eventuelle problemer bliver løst med sommersejlplanen, der træder i kraft den 2. juni 1996.

Spm. nr. S 1919

Til trafikministeren (10/4 96) af:

Henriette Kjær (KF):

»Findes der opgørelser over udviklingen i den overførte mængde af passagerer, biler og fragt på ruten Kalundborg-Samsø tur/retur og i givet fald, hvordan ser udviklingen ud?«

Begrundelse

Samsø Linien, der står for overfarten Samsø-Hov, har lavet en statistik, der viser en klar stigning i overførsel af fragt og passagerer mellem Samsø og Jylland. Det vil være interessant at se, om tendensen er den samme i overførslerne mellem Samsø og Sjælland.

Svar (17/4 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

DSB Rederi A/S oplyser følgende trafiktal for overfarten Kalundborg-Samsø:

	1992	1993	1994	1995
Passagerer	129.897	128.383	135.077	133.287
Personbiler og campingvogne	27.142	26.752	28.650	29.180
Busser	60	141	159	144
Lastbiler	1.279	1.581	1.757	1.846

Spm. nr. S 1920

Til trafikministeren (10/4 96) af:

Henriette Kjær (KF):

»Har ministeren nogen planer om at nedlægge ruten Kalundborg-Samsø, når Storebæltsbroen åbner, ud fra den betragtning, at samsingerne må sejle til Hov i Jylland og fortsætte derfra i bil mod Sjælland?«

Svar (17/4 96)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Nej, jeg har ingen planer om at nedlægge overfarten Kalundborg-Samsø, når Storebæltsbroen åbner.

Spm. nr. S 1814

Til justitsministeren (26/3 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvor mange fanger er de sidste 3 år forsvundet under udgang med ledsager, hvad var de dømt for, hvor lang fængselsstraf havde de fået, hvor meget af denne straf var tilbage, havde de begået ny kriminalitet under deres flugt, og er de alle blevet fanget igen?«

Begrundelse

Brug af udgangstilladelser og misbrug af disse er et kendt fænomen, og reglerne for udgangstilladelse bør måske undersøges nærmere med henblik på en stramning af reglerne.

Foreløbigt svar (15/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at tallene for individuelle ledsagede udgange er følgende: I 1993 blev der afviklet 2.155 udgange, hvoraf der skete undvigelse i 37 tilfælde, i 1994 blev der afviklet 1.958 udgange, hvoraf der skete undvigelse i 35 tilfælde, i 1995 blev der afviklet 1.862 udgange, hvoraf der skete undvigelse i 28 tilfælde. Ud fra anstaltnerne og pensionernes oplysninger ses der i 1993, 1994 og 1995 at have været henholdsvis 2, 5 og 11 indsatte, der undveg under gruppevis udgange med ledsager. Direktoratet er ikke i besiddelse af oplysninger om antallet af indsatte, som har deltaget i gruppevis udgange med ledsager, og man vil derfor anmode institutionerne om oplysning herom.

Direktoratet for Kriminalforsorgen vil endvidere anmode institutionerne om oplysninger om, hvad de undvegne var dømt for, hvor lang fængselsstraf de havde fået, hvor meget af denne straf der var tilbage, hvorvidt de havde begået ny kriminalitet under deres flugt, og om de alle er blevet fanget igen.

Når oplysningerne foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1887

Til justitsministeren (3/4 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren klargøre over for landets sygehuse, at de uden forbehold skal udlevere oplysninger om indlagte på sygehusene, hvis politiet som led i en efterforskning kræver dette?«

Begrundelse

Ifølge Fyns Stiftstidende den 2. april d.å. har politiet haft store besværligheder med at få udleveret oplysninger om indlagte på Fåborg Sygehus blandt andet efter knivstikkeriet på Røde Kors' asylcenter natten til lørdag den 30. marts.

Foreløbigt svar (16/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der henvises i begrundelsen for spørgsmålet til en konkret sag fra Fåborg sygehus.

Justitsministeriet har derfor til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Politimesteren i Assens om en udtalelse.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1891

Til udenrigsministeren (3/4 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvilke tanker gør den danske regering sig med hensyn til anerkendelse af det taiwanske demokrati?«

Begrundelse

Danmark viste mod ved som et af de første lande i verden at anerkende de tre små baltiske stater selvstændighed. Det var et skulderklap til demokrati og frihed. En dansk anerkendelse af Taiwan i lyset af det godt overståede demokratiske valg i Taiwan ville sende de samme signaler til alverdens diktatorer og centralistiske regimer.

Der er kun godt et år til, at den britiske kronkoloni Hongkong imod befolkningens ønske tvinges til en genforening med Kommunistkina. Hongkong-kineserne går med en lønlig omend naiv drøm om at kunne fortsætte sin demokratiske tradition også efter indlemmelsen i Kommunistkina. Alle ved naturligvis, at denne drøm brister.

Situationen i Hongkong vil blive fulgt med speciel interesse i Taiwan, hvor man vil lære af, hvad der sker efter en sådan genforening.

En dansk anerkendelse af Taiwan nu vil efter spørgerens opfattelse fortælle kineserne, at den vestlige verden fortsat lægger vægt på frihed og folkestyre, og samtidig vil et sådant skridt fortælle terrorregimet i Beijing, at vi holder øje også med Hongkong.

Svar (16/4 96)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Danmark fastholder i lighed med andre vestlige lande en ét Kina-politik og anerkender derfor ikke Taiwan som stat.

Regeringen har ingen planer om at ændre Danmarks politik, som har været gældende på dette område, siden Danmark oprettede diplomatiske forbindelser med Folkerepublikken Kina i 1950.

Spm. nr. S 1916

Til arbejdsministeren (10/4 96) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Med hvilken begrundelse vil ministeren i lovforslag nr. L 181 om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet ikke sikre danske statsborgere (og EU-borgere henholdsvis nordiske statsborgere) en fortrinnsstilling i adgangen til arbejdsmarkedet, svarende til den, danske borgere har f.eks. på pensionsområdet, til trods for at de internationale konventioner, loven bygger på, tillader noget sådant?«

Begrundelse

I svaret på spørgsmål nr. S 1734 giver ministeren det indtryk af, at de internationale konventioner stiller sig i vejen for, at den ved lovforslag nr. L 181 foreslåede lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v. indrettes således, at det er muligt for en arbejdsgiver at foretrække danske statsborgere til job ud fra netop den (og kun den) begrundelse, at de er danske statsborgere. Hvis de internationale konventioner virkelig skal forstås således, er de øvrige danske love, der giver danske statsborgere en fortrinnsstilling – f.eks. loven om social pension – imidlertid konventionsstridige. Det forekommer ejendommeligt, at ministeren ikke i

den foreslåede lov vil sikre danske borgere en tilsvarende fortrinsstilling, som de har på andre centrale områder, til trods for at de konventioner, ministeren henviser til, ikke afskærer fra noget sådant?»

Svar (16/4 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er rigtigt, at Danmark ifølge artikel 1, stk. 2, i FN's konvention om afskaffelse af enhver form for racediskrimination er berettiget til at gøre forskel på egne og fremmede statsborgere. Jeg skal dog endnu engang understrege, at det er en forudsætning, at forskelsbehandlingen ikke sker under henvisning til kriterierne i artikel 1, stk. 1. Det vil sige, at forskelsbehandlingen ikke må være udtryk for en indirekte diskrimination på grund af race, hudfarve, afstamning eller national eller etnisk oprindelse.

Danske statsborgere har altså principielt en fortrinsstilling i forhold til udenlandske statsborgere, idet statsborgerskab ikke er omfattet af forbudet mod forskelsbehandling i lovforslagets § 1, stk. 1. En arbejdsgiver kan med andre ord principielt foretrække en dansk statsborger frem for en udenlandsk statsborger ved ansættelse af en medarbejder. Det er imidlertid som sagt en betingelse, at forskelsbehandlingen ikke indirekte sker under henvisning til de kriterier, der er nævnt i § 1 i lovforslaget.

Det tilsvarende gør sig gældende på pensionsområdet. Man må altså godt nægte pension til udenlandske statsborgere, så længe den indirekte begrundelse ikke er, at den pågældende f.eks. er sort.

Danske pensioner bygger imidlertid i meget høj grad på et optjeningsprincip enten i form af ophold her i landet eller indbetaling af pensionsbidrag, således at problemet kun vanskeligt kan opstå overhovedet.

Spm. nr. S 1909

Til miljø- og energiministeren (10/4 96) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Hvornår er det i redegørelsen om amtskommunernes miljøtilsyn p. 18 lovede udvalg nedsat, hvem deltager, og hvornår skal det være færdigt?«

Svar (19/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Udvalget til opfølgning af »Spildevandsredegørelse 1995« er under nedsættelse, idet man afventer de sidste svar fra de myndigheder og organisationer, der er blevet bedt om at udpege repræsentanter til at deltage i udvalgsarbejdet. Udvalgsarbejdet forventes at kunne påbegyndes i slutningen af april 1996.

Følgende myndigheder og organisationer har sagt ja til at deltage i udvalgsarbejdet: Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, Dansk Industri, Landbrugsraadet, Danmarks Naturfredningsforening, Landsforeningen af Landsbysamfund, Indenrigsministeriet, Finansministeriet, Frederiksberg Kommune og Københavns Kommune.

Udvalgsarbejdet forventes færdigt i løbet af sommeren 1996.

Spm. nr. S 1774

Til socialministeren (22/3 96) af:

Erik Larsen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange kommuner der reducerer de tilskud, der udbetales i henhold til den sociale lovgivning, hvis tilskudsmodtagerne samtidig modtager erstatning fra Sygeforsikringen »danmark«, og vil ministeren oplyse, om ministeren agter at stoppe kommunernes mulighed for at foretage reduktion i de sociale tilskud til personer, der modtager erstatninger fra Sygeforsikringen »danmark«?«

Begrundelse

I en række kommuner sidestilles erstatninger fra »danmark« med tilskud efter den sociale lovgivning, hvilket betyder, at de kommunale tilskud til briller, tandbehandlinger, medicin, fysioterapi etc. reduceres med erstatningen fra »danmark«.

Der er dog den væsentlige forskel, at »danmark«s erstatninger kun tilfalder de personer, der betaler forsikringsbidrag. Erstatningen kan ikke sammenlignes med sociale ydelser, hvor borgeren har en lovbestemt ret til at modtage tilskud.

Svar (1/4 96)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan indledningsvis henvise til vedlagte svar af 30. juni 1994 på spørgsmål nr. S 1474, der også drejede sig om sociale ydelser til medlemmer af Sygeforsikringen »danmark«.

Som det fremgik af svaret på spørgsmål nr. S 1474 har medlemskab af Sygeforsikringen »danmark« betydning ved ansøgninger om hjælp efter pensionslovens § 17, bistandslovens §§ 46 a og 57 d samt ved ansøgninger om hjælp til medicin efter § 8 i bekendtgørelsen til bistandslovens § 58.

Bistandslovens § 46 a og pensionslovens § 17 har til formål at hjælpe mennesker i en økonomisk trangssituation. Dette fremgår klart af formuleringerne i lovene: »såfremt pågældende ikke selv har midler til at afholde udgifterne« og ». . . hvis økonomiske situation er særlig vanskelig«.

Tilskud og erstatninger fra private forsikringer indgår – sammen med alle andre indtægter m.v. – i den konkrete vurdering af, i hvilken udstrækning den pågældende selv har midler til at afholde udgiften. Dette mener jeg fortsat bør gælde ved den sociale lovgivnings trangsbestemte ydelser, og jeg agter derfor ikke at ændre reglerne for hjælp efter bistandslovens § 46 a og pensionslovens § 17.

Hjælp efter bistandslovens § 57 d og hjælpemiddelbekendtgørelsens medicinbestemmelse ydes uanset ansøgerens økonomiske forhold, men for begge bestemmelser gælder det, at der alene ydes hjælp til dækning af pågældendes egen andel af udgiften. Hjælp efter disse bestemmelser kommer således kun på tale, hvis den pågældende udgift ikke kan dækkes på anden måde, herunder gennem tilskud fra Sygeforsikringen »danmark«. Jeg finder ikke grundlag for at ændre herved.

Medlemskab af Sygeforsikringen »danmark« har ikke betydning ved ydelser efter bistandslovens § 48. Bortset fra medicin efter hjælpemiddelbekendtgørelsens § 8, tages der heller ikke hensyn til et eventuelt medlemskab af »danmark« ved ansøgninger om hjælpemidler efter bistandslovens § 58.

Det er ikke muligt uden en rundspørge til samtlige kommuner at oplyse, hvor mange kommuner der reducerer tilskud efter den sociale lovgivning med tilskud fra Sygeforsikringen »danmark«, men jeg går ud fra, at kommunerne overholder reglerne, og at dette endvidere påses af den kommunale revision.

Bilag

Spm. nr. S 1474

Til socialministeren (23/ 6 94) af:

Karen Højte Jensen (KF):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at personer, der har tegnet en supplerende privat sygeforsikring i »danmark«, ikke af deres kommune bliver nægtet tilskud til medicin og lignende, som de ifølge pensionsloven eller bistandsloven er berettiget til?«

Svar (1/7 94)

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Pensionsloven

Efter pensionslovens § 17 kan der ydes personligt tillæg til pensionister, hvis økonomiske situation er særlig vanskelig. Der er ikke i loven begrænsninger for, til hvilke formål tillæg kan ydes. Der kan således også ydes personligt tillæg til udgifter til medicin, tandbehandling og lign.

Der skal foretages en konkret vurdering af pensionistens samlede økonomiske forhold, før der kan tages stilling til, hvorvidt en pensionist vil være berettiget til et personligt tillæg. Tilskud og erstatninger fra private forsikringer indgår – sammen med alle andre indtægter m.v. – i den konkrete vurdering af, i hvilken udstrækning pensionisten selv har midler til at afholde udgiften.

Der kan derfor som udgangspunkt ikke ydes tilskud efter pensionslovens § 17 til udgifter, som pensionisten får dækket ad anden vej, uanset om dette sker i offentligt eller privat regi.

Det bemærkes dog, at kommunen ikke kan afslå at yde hjælp efter pensionslovens § 17 *alene* ud fra den begrundelse, at der udbetales tilskud fra en privat sygeforsikring. Der skal i hvert enkelt tilfælde foretages en *konkret* vurdering af pensionistens samlede økonomiske forhold for at fastslå, om den pågældende er vanskeligt stillet.

Bistandsloven § 46 a

Efter bistandslovens § 46 a kan der ydes hjælp til sygebehandling, medicin, tandbehandling eller lignende.

Betingelserne for at modtage denne hjælp er:
1) at udgiften ikke kan dækkes efter anden lovgivning, og

2) at den pågældende ikke selv har midler til at afholde udgiften. Det bemærkes i denne forbindelse, at med egne midler sidestilles, at ansøgeren kan få udgiften dækket af en privat forsikring.

Hvis ansøgeren kan få tilskud til den pågældende udgift fra den private sygeforsikring, skal hjælpen efter bistandslovens § 46 a således reduceres med dette tilskud.

Med hensyn til sikring mod dobbeltdekning har en person, der ansøger kommunen om hjælp efter bistandslovens § 46 a, i medfør af bistandslovens §§ 17 og 18 pligt til at underrette kommunen om medlemskabet af Sygeforsikringen »danmark«.

Der er ikke efter bistandsloven hjemmel til at nægte hjælp til medicinudgifter *alene* med den begrundelse, at ansøgeren er medlem af Sygeforsikringen »danmark«.

§ 48

Efter bistandslovens § 48, stk. 1, har personer, som i hjemmet forsørger et handicappet barn, ret til at få dækket de nødvendige merudgifter ved forsørgelsen, som skyldes handicappet.

Bistandslovens § 48 har efter Socialministeriets opfattelse en særlig karakter i forhold til de øvrige bestemmelser i bistandslovens kontanthjælpsafsnits regler om hjælp i særlige tilfælde, dels på grund af sin formulering, hvor der tales om at »have ret til«, dels fordi dens formål er medvirken til, at forældre til handicappede børn kan leve så normalt som muligt og undgå, at barnet kommer på døgninstitution eller lignende.

Det er således Socialministeriets opfattelse, at det offentlige efter bistandslovens § 48 har påtaget sig forpligtelsen til at afholde forældrenes merudgifter ved forsørgelsen af et handicappet barn.

Kommunernes Landsforening, enkelte kommuner og Sygeforsikringen »danmark« har tidligere rejst problemstillingen over for Socialministeriet. Socialministeriet vil orientere Kommunernes Landsforening om ministeriets opfattelse med henblik på, at kommunerne bliver underrettet om den fremtidige praksis.

§ 57 d

Efter bistandslovens § 57 d kan der ydes hjælp til lægeordineret medicin, sygeplejeartikler og lignende til en person, der ønsker at dø i hjemmet, under forudsætning af at der er etableret en plejeordning efter bestemmelserne i bistands-

lovens kapital 12 a. Hjælpen ydes uden hensyn til den syges eller familiens økonomi.

Bestemmelsen i § 57 d er subsidiær i forhold til andre støttemuligheder og betyder, at der ydes hjælp til pågældendes egen andel af udgiften. § 57 d kan således kun finde anvendelse, såfremt egenbetalingen ikke dækkes af Sygeforsikringen »danmark«.

§ 58

Efter bistandslovens § 58, jf. § 8 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 303 af 10. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler, kan der ydes hjælp til tilskudsberettiget medicin til den del af udgiften, der overstiger en egenudgift på 300 kr. pr. måned.

Det følger bl.a. af Socialstyrelsens vejledning af 14. juni 1988 om ydelse af hjælpemidler efter bistandslovens § 58, at personer, der er medlem af Sygeforsikringen »danmark«, hvor der i et vist omfang fås refusion for udgifter til tilskudsberettiget lægeordineret medicin, kun har en egenudgift, for så vidt angår ikkerefunderede udgifter.

Hjælp til medicin efter § 58 er subsidiær i forhold til de øvrige bestemmelser i bistandsloven (§§ 46 a og 48) og pensionsloven (§ 17).

Med hensyn til andre hjælpemidler efter bistandslovens § 58 vil en person, der opfylder betingelserne for hjælp efter bistandslovens § 58, normalt få dækket udgifterne med det fulde beløb, uanset om pågældende er medlem af Sygeforsikringen »danmark«. Dog er der efter bestemmelserne i § 58 en egenbetaling for ortopedisk fodtøj på 500 kr. Der kan herefter evt. ydes tilskud fra Sygeforsikringen »danmark« til egenbetalingen.

Afslutningsvis bemærkes, at afslag på ydelser efter pensionslovens § 17 og bistandslovens §§ 46 a, 48, 57 d og 58 kan indbringes for det sociale ankenævn.

Spm. nr. S 1914

Til justitsministeren (10/4 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for de foreløbige resultater af overvejelserne om fælleskommunale affaldsselskabers forhold til EU-retten?«

Begrundelse

Overvejelserne foregår i det tværministerielle embedsmandsudvalg om fælleskommunale selskaber. Udvalget blev nedsat for 2 år siden, men har stadig ikke afsluttet sine overvejelser eller afgivet den delrapport, som ministeren i besvarelsen af spørgsmål nr. S 2585, 1994-95, lovede at offentliggøre omkring årsskiftet 1995-96.

Svar (18/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Som anført i begrundelsen til spørgsmålet fremgår det af besvarelsen af spørgsmål nr. S 2585, at Justitsministeriets tværministerielle embedsmandsudvalg om fælleskommunale selskaber stilede mod at afslutte sit arbejde, for så vidt angår arbejdet med delrapporten om de kommunale affaldsordningers forhold til EU-retten, omkring årsskiftet 1995/96.

Udvalget er blandt andet blevet bedt om at undersøge, hvorvidt kommunerne må anses for at være forpligtede til at følge Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, når de enkelte kommuner vælger at samarbejde om løsningen af affaldsopgaver ved at etablere fælleskommunale affaldsselskaber.

Udvalget har – allerede på et tidligt tidspunkt i udvalgsarbejdet – via Udenrigsministeriet søgt indhentet oplysninger, om der i andre medlemslande findes affaldsordninger, som svarer til den danske, og om der i givet fald foretages udbud efter det pågældende direktiv.

Udvalget blev i forbindelse med sit arbejde opmærksom på, at en affaldssag med aspekter, der kunne have betydning for udvalgets overvejelser, var blevet forelagt hollandske domstole. På denne baggrund besluttede miljø- og energiministeren i slutningen af 1995 at lade udarbejde en udførlig konsulentrapport med henblik på nærmere at søge belyst affaldsordninger i en række andre udvalgte medlemslande, og om der dér sker udbud.

Konsulentrapporten foreligger nu i en foreløbig udgave, og udvalget har i februar måned haft en indledende drøftelse heraf og stillet en række supplerende og opklarende spørgsmål, som i øjeblikket er ved at blive undersøgt.

Sideløbende hermed vurderes det i øjeblikket, i hvilket omfang konsulentrapportens oplysning

ger om forholdene i en række andre medlemslande kan inddrages til støtte for de overvejelser og vurderinger, som udvalget allerede har gjort sig.

Udvalget stiler mod at færdiggøre sit arbejde i efteråret 1996. I overensstemmelse med sædvanlig praksis finder jeg det i øvrigt rigtigst ikke at redegøre for indholdet af udvalgets overvejelser, så længe udvalgsarbejdet endnu ikke er afsluttet.

Spm. nr. S 1796

Til miljø- og energiministeren (25/3 96) af:

Christian Mejdahl (V):

»Hvad kan ministeren oplyse om sikkerheds- og sundhedsrisikoen ved at tilsætte farvestof til fyrings- og dieselolie?«

Begrundelse

Skatteministeren vil – af kontrollenssyn – indføre en farvningsordning for fyrings- og dieselolie.

Svar (15/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Skatteministeriet har fremsat ønske om i en bekendtgørelse at fastsætte regler om tilsætning af farvestoffer og en markør til fyringsolie i forbindelse med forskelle i afgifter for fyringsolie og motorbrændstof.

Farvestofferne er i Danmark planlagt at være et blåt farvestof af dialkylaminoanthraquinontypen og et rødt farvestof af diazotypen. Markøren er »solvent yellow 124«. Farvestofferne er vanskeligt nedbrydelige i miljøet og må vurderes som særdeles giftige i koncentreret form. De mistænkes for at være kræftfremkaldende og er kraftigt irriterende for hud og luftveje.

Farverne planlægges tilsat olien i forholdet 1:10.000 eller lavere, hvis det er praktisk muligt. Der findes komponenter i olien som ligeledes – om end relativt i langt mindre grad – er kræftfremkaldende og irriterende. Koncentrationen af farvestofferne bliver så lav i den farvede olie, at det må vurderes som usandsynligt, at farvernes tilstedeværelse kan give anledning til en påvise-

lig forøgelse af risikoen og generne i forbindelse med anvendelse af olieprodukterne.

På baggrund af oplysninger fra svenske og norske myndigheder om tilfælde med hud-, øjen- og almene symptomer, der var blevet henført til udsættelse for farvede olieprodukter eller forbrændingsprodukter heraf, er der i Sverige gennemført et større udredningsarbejde af de sundheds- og miljømæssige konsekvenser af farvning af fyrings- og dieselolie. Det svenske udredningsarbejde foreligger af rapporteret i en rapport: Grön diesel – miljö- och hälsorisker, 1995. Heri konkluderes, at olie ikke bliver mere irriterende ved tilsætning af farve. De rapporterede tilfælde forklares ved, at man samtidig med farvningen gik over til betydelig mere irriterende olier af miljøklasse I og II.

Man anbefaler i rapporten, at stofferne på grund af deres giftighed erstattes af andre, hvis det bliver muligt i fremtiden, idet der ikke i øjeblikket kan peges på bedre alternativer.

Det skal tilføjes, at farvning af fyringsolie har fundet sted i en række EU-lande i adskillige år, uden at der er rapporteret om lignende gener.

I Danmark har oliebranchen gennemført et udredningsarbejde med henblik på farvning af olien på selve tankvognen i forbindelse med tapningen af olie hos den enkelte kunde. Farvekoncentratet påfyldes en lukket beholder på tankvognen og injiceres i olien under tapningen i et lukket system under kontrol af en computer i tankvognen.

Miljøstyrelsen har på baggrund af oplysningerne om behovet for farvning af fyringsolie og resultatet af den svenske udredning ikke modsat sig farvning af dieselolie med de foreslåede farver, når dette sker sikkerhedsmæssigt forsvarligt centralt, f.eks. på oliedepoterne, hvor olien fyldes på tankvognene. Dette synspunkt deles af Direktoratet for Arbejdstilsynet.

Derimod har Miljøstyrelsen frarådet, at der gives mulighed for farvning af olien på selve tankvognen på grund af risikoen ved udslip til omgivelserne i forbindelse med uheld. Der finder i øvrigt – efter hvad der er oplyst – heller ikke farvning sted på tankvogne i andre lande.

Miljøstyrelsen er i øvrigt enig i, at stofferne bør erstattes med mindre miljø- og sundhedsskadelige farvestoffer, hvis dette bliver muligt i fremtiden.

Spm. nr. S 1910

Til landbrugs- og fiskeriministeren (9/4 96) af: **Christian Mejdahl (V):**

»Hvor langt er andre EU-lande fremme med ha-opmålinger, benytter andre EU-lande allerede nu centralt udarbejdede markkort som grundlag for ha-støtteansøgninger, og hvordan vil ministeren sikre, at fejl i markkort, ikke mindst i blokopdelingen, forsinker udbetaling af ha-støtte?«

Begrundelse

Spørgsmålene er affødt af en række kritiske udsagn i en artikel, som Aalborg Stiftstidende bragte den 16. marts 1996 under overskriften »Millionbeløb brugt til nye EU-opmålinger«.

Svar (19/4 96)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

I henhold til artikel 13 i rådsforordning nr. 3508/92 af 27. november 1992 gælder det ved samme forordning fastsatte integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger, herunder hektarstøtteordningen, fuldt ud fra 1. januar 1996.

I henhold til samme forordnings artikel 2 omfatter det integrerede system bl.a. et alfamerisk system til identifikation af markerne, det såkaldte markregister. Identifikationssystemet skal i henhold til artikel 3 i Kommissionens gennemførelsesforordning nr. 3887/92 af 23. december 1992 være udformet således, at den enkelte mark identificeres. Medlemsstaterne har dog mulighed for at fastsætte, at der anvendes en anden registreringsenhed end marken, f.eks. matriklen eller et antal sammenhængende marker med varig afgrænsning, under forudsætning af at det valgte system sikrer en pålidelig identifikation af markerne, således at det er muligt at stedfæste og opmåle den enkelte mark.

Danmark har valgt den mindre komplicerede løsning, hvor ikke den enkelte mark, men et antal sammenhængende marker med varig afgrænsning – den såkaldte blok – anvendes som registreringsenhed i markregisteret.

Blokgrænserne er defineret som varige fysiske afgrænsninger som f.eks. veje, vandløb, hegn m.v.

Landbrugerne har i år fået tilsendt det gennem to år anvendte kort, hvor det eneste nye er, at de nye blokke er indtegnet. Hver blok har på forhånd fået tildelt et nummer, som er angivet på kortet.

I forbindelse med ansøgningen skal landbrugerne ganske som de to sidste år indtegne de enkelte marker.

Herudover skal landbrugerne som det (eneste) nye for hver mark anføre, i hvilken blok marken er beliggende.

Systemet med registrering af markerne på blokniveau er valgt ud fra hensynet til såvel landbrugerne som administrationen, idet et identifikationssystem baseret på enkeltmarker ville være underkastet mange forandringer fra år til år, hvilket ville nødvendiggøre løbende kontakt mellem landbrugerne og administrationen. Blokregisteret derimod bygger som sagt på varige, stabile fysiske grænser og skulle som følge heraf være underkastet meget få forandringer fra år til år – og det alene ved ændring af de tilsvarende fysiske grænser f.eks. ved vejforlægninger m.v.

Alle de 12 »gamle« lande i EU, dvs. samtlige lande med undtagelse af Finland, Sverige og Østrig, skal opfylde forordningens krav om et markregister fra 1. januar 1996. Finland, Sverige og Østrig, der indtrådte i EU pr. 1. januar 1995, skal opfylde kravet fra 1. januar 1997.

Det lader til, at de »gamle« lande med undtagelse af Grækenland og delvis Portugal kan opfylde kravet om et markregister til anvendelse ved hektarstøtteansøgningerne for høsten 1996.

Registeret er opbygget på forskellig måde i hvert land, bl.a. afhængig af hvert lands udgangspunkt med hensyn til arealregistreringer.

I nogle lande, herunder Italien og visse tyske delstater, benyttes matrikelsystemet som grundlag for registeret. Disse lande opererer typisk med meget små matrikulære enheder, ligesom der er forbindelse mellem benyttelsen af arealerne og matrikuleringen.

I andre lande, hvor matrikelregistreringen er uegnet til markregistrering, f.eks. fordi matrikelenhederne er store og uden forbindelse med benyttelsen af arealerne, benyttes kortbaserede løsninger. Dette gælder f.eks. Storbritannien, Irland, Belgien og Danmark. I flere af disse lande skal landbrugerne selv købe de autoriserede kort. I Danmark udleveres/udsendes de relevante kort som bekendt gratis til ansøgerne om hektarstøtte.

Da blokgrænserne følger stabile, varige grænser og yderligere er tjekket mod flyvefotografier taget i sommeren 1995, skulle der være meget få fejl i blokkene. Dette understøttes af de foreløbige erfaringer med de allerede indsendte kort.

Der er tilrettelagt en procedure, hvorefter eventuelle fejl i blokkene kan indberettes til EU-direktoratet i forbindelse med hektarstøtteansøgningerne 1996, hvorefter blokkene efter undersøgelse af forholdene vil blive korrigeret til 1997-kampagnen.

Der er endvidere tilrettelagt procedurer, hvorefter fejl i blokkene ikke vil betyde forsinkelser i udbetalingen af støtte til de berørte landbrugere i forhold til de ikkefejlrante ansøgere.

Spm. nr. S 1936

Til erhvervsministeren (11/4 96) af:

Brian Mikkelsen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvad Konkurrencerådet har foretaget sig i sagen om konkurrenceforvriddning på motionsområdet siden januar 1996, kan ministeren samtidig oplyse, om Konkurrencerådet vil blive bedt om en vurdering af sagen, og hvornår vil en sådan kunne forventes?«

Begrundelse

Ministeren oplyser i svaret på spørgsmål nr. S 1133, at Konkurrencerådet er blevet anmodet om at følge sagens udvikling.

Svar (19/4 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Spørgsmålet er rejst på baggrund af besvarelsen af spørgsmål nr. S 1133, der omhandlede en sag om Holbæk Kommunes samarbejde med et motionscenter. Sagen verserer i øjeblikket for Tilsynsrådet for Vestsjællands Amt. Konkurrencerådets sekretariat følger sagens udvikling gennem løbende kontakt med tilsynsrådet. Når tilsynsrådets afgørelse foreligger, vil der blive taget stilling til, om sagen skal tages op til behandling.

Spm. nr. S 1849

Til justitsministeren (28/3 96) af:

Poul Nødgaard (DF):

»Vil ministeren begrunde, hvorfor Justitsministeriet har givet Lene Mortensen, der er enke efter den dræbte politiassistent Morten Mortensen, afslag på advokathjælp i hendes forsøg på at få erstatning for tabet af sin mand, og vil ministeren omgøre ministeriets beslutning eller, hvis det er nødvendigt, skabe lovhjemmel for at gå ind i sagen?«

Begrundelse

Spørgeren finder det afgørende vigtigt, at den danske stat yder al mulig støtte til enken efter den kynisk myrdede politiassistent.

Svar (18/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har ikke modtaget en ansøgning om advokatbistand til Lene Mortensen til en eventuel retssag om erstatning som følge af, at hendes ægtefælle, politiassistent Morten Mortensen, blev dræbt. Justitsministeriet har således ikke meddelt afslag på advokatbistand som beskrevet i spørgsmålet.

Som en udløber af sagen vedrørende politiassistent Morten Mortensen har jeg dog bl.a. haft en brevveksling med Århus Politiforening om reglerne om adgangen til at beskikke advokat for efterladte til ofre for forbrydelser.

Århus Politiforening rejste det generelle spørgsmål, om bestemmelsen i retsplejelovens § 741 a, hvorefter retten kan eller skal beskikke en advokat for ofre for visse seksual- eller voldsforbrydelser, bør udstrækkes til også at omfatte efterladte efter personer, der er blevet dræbt ved en strafbar handling.

Det fremgik også af foreningens brev, at Dansk Politiforbund i den konkrete sag vedrørende Morten Mortensen vil yde enken Lene Mortensen økonomisk dækning af advokatudgifter.

Jeg meddelte således politiforeningen, at jeg på den baggrund ikke havde undersøgt, hvilke muligheder der eventuelt kunne være for, at jeg ydede bistand til advokathjælp til Lene Mortensen.

Endelig kan jeg oplyse, at jeg har igangsat et arbejde, der går ud på at overveje og vurdere initiativer, der generelt kan styrke ofres stilling. Spørgsmålet om en eventuel udvidelse af adgangen til at beskikke advokat for ofre og efterladte vil indgå i dette arbejde.

Jeg kan i den forbindelse henvise til vedlagte besvarelse af spørgsmål nr. 250 fra Folketingets Retsudvalg. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 1867

Til undervisningsministeren (1/4 96) af:

Anders Fogh Rasmussen (V):

»Med hvilken begrundelse afskaffes folkeskolens prøve i færdighedsregning?«

Begrundelse

Ifølge »Vejledende opgavesamling for folkeskolens afsluttende prøver i matematik«, 1996, afskaffes prøven i færdighedsregning efter den nye prøvebekendtgørelse. Der ønskes en udførlig begrundelse herfor samt en redegørelse for hjemmelen til at afskaffe denne prøve.

Svar (15/4 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I folkeskolelovens § 5 præciseres, at »indholdet i undervisningen vælges og tilrettelægges, så det giver eleverne mulighed for faglig fordybelse, overblik og oplevelse af sammenhæng«.

Den eksisterende prøve i færdighedsregning – en skriftlig prøve af 1 times varighed – indeholder enkle opgaver fra de tre hovedområder: tal og algebra, geometri samt statistik og sandsynlighedsregning, således som disse er beskrevet i den tidligere læseplan for grundkursus 8.-9. klasse. Eleverne prøves inden for alle tre områder i isolerede færdigheder, der er løstrevet fra egentlig problemløsning.

Jeg kan således konstatere, at der ved denne prøve ikke er sammenhæng mellem lovens intention om fagligt overblik og oplevelse af sammenhæng og den opbygning, som prøven i færdighedsregning har haft. Det har været min begrundelse for at indføre en mundtlig prøve i matematik, hvor eleverne netop kommer til at

arbejde med faglige problemer i større sammenhænge.

Allerede i forbindelse med kvalitetsudviklingsprojektet, som blev påbegyndt, mens Bertel Haarder var undervisningsminister, var man inde på en ændring af folkeskolens prøver. Arbejdsgruppen, der skulle beskrive matematik i hele uddannelsessystemet, anbefalede, at den sproglige side af matematikfaget – både skriftligt og mundtligt – skulle styrkes.

Den samme tanke blev taget op i et notat vedrørende de afsluttende prøver til brug ved drøftelserne om folkeskoleloven på Havreholm Slot i sommeren 1992. I notatet blev det anbefalet at lade færdighedsregning integrere i den store 4-timers-prøve i skriftlig matematik og indføre en mundtlig prøve i stedet.

I bemærkningerne til folkeskolelovens § 14 er denne ændring nærmest foruddiskonteret ved beskrivelsen af det faglige niveau: »Det faglige niveau tilpasses den samlede elevgruppe. Der vil blive stillet rimelige krav til den svagere elevgruppe, og højt præsterende elever vil skulle yde en indsats for at opnå de høje karakterer. Det vil sige, at der f.eks. i det skriftlige prøvesæt i matematik både er opgaver, som en stor del af eleverne kan løse, og opgaver, der opleves som en udfordring af de dygtige elever.«

Hjemmelen til at ændre kravene ved folkeskolens afsluttende prøver fremgår af folkeskolelovens § 14, stk. 8: »Undervisningsministeren fastsætter regler for kravene i de enkelte fag ved prøverne, om indstilling til prøverne, om prøvernes afholdelse, om bedømmelse og karaktergivning.«

Spm. nr. S 1868

Til undervisningsministeren (1/4 96) af:

Anders Fogh Rasmussen (V):

»Frygter ministeren ikke, at undervisningen i færdighedsregning vil blive nedprioriteret, når den ikke skal afsluttes med en selvstændig prøve?«

Begrundelse

Ifølge »Vejledende opgavesamling for folkeskolens afsluttende prøver i matematik«, 1996, afskaffes prøven i færdighedsregning efter den

nye prøvebekendtgørelse. Der ønskes en udtømmende vurdering af, hvilke konsekvenser dette vil få for elevernes kvalifikationer i færdighedsregning samt for tilrettelæggelsen af undervisningen i færdighedsregning, når undervisningen ikke længere afsluttes med en selvstændig prøve.

Svar (15/4 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Ved en gennemgang af formålet, de centrale kundskabs- og færdighedsområder og den vejledende læseplan for matematik fremgår det tydeligt, i hvor høj grad eleverne fortsat skal arbejde med grundlæggende færdigheder.

»Formålet med undervisningen i matematik er, at eleverne bliver i stand til at forstå og anvende matematik i sammenhænge, der vedrører dagligliv, samfundsliv og naturforhold.«

»At anvende matematik« vil netop sige, at eleverne – hver på deres niveau – skal kunne løse praktiske problemer af faglig art ved hjælp af de færdigheder, som indgår i folkeskolens matematikundervisning.

I indledningen til de centrale kundskabs- og færdighedsområder pointeres det yderligere: »Bestemmelse af antal og størrelse samt almindelig regning danner grundlag for det mere formaliserede arbejde med faget.«

Eleverne skal kunne håndtere den almindelige regning, før man i undervisningen går ind på de mere teoretiske overvejelser og abstrakte beskrivelser.

De færdigheder og faglige redskaber, som eleverne skal arbejde med i hele skoleforløbet, er beskrevet på følgende måde i de centrale kundskabs- og færdighedsområder:

»Gennem aktiviteter, der er relevante for eleverne, skal opnås færdighed i:

- at anvende tal
- at beskrive størrelser ved måling og beregning
- at bruge grafiske fremstillinger
- at arbejde med geometri i plan og rum
- at benytte variable og formler
- at anvende og vurdere statistik
- at forholde sig til sandsynligheder.«

Der er således ingen grund til at tro, at arbejdet med færdighedsregning vil blive nedprioriteret, og slet ikke når færdighedsregningen integreres

i 4-timers-prøven. Men færdighedsregningen må naturligvis justeres i forhold til de tekniske hjælpemidler: lommeregner og datamaskine, som vi alle har til rådighed i dag.

Spm. nr. S 1869

Til undervisningsministeren (1/4 96) af:
Anders Fogh Rasmussen (V):

»Med hvilken begrundelse indføres gruppeprøver i mundtlig matematik?«

Begrundelse

Ifølge »Vejledende opgavesamling for folkeskolens afsluttende prøver i matematik«, 1996, indføres gruppeprøver i mundtlig matematik efter 9. og 10. klassetrin. Der ønskes en udførlig begrundelse herfor samt en redegørelse for hjemmelen til at indføre denne prøve.

Svar (15/4 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Hjemmelen til at ændre prøvesystemet i folkeskolen fremgår af skolelovens § 14 stk. 8:

»Undervisningsministeren fastsætter regler om kravene i de enkelte fag ved prøverne, om indstilling til prøverne, om prøvernes afholdelse, om bedømmelse og karaktergivning.«

En gruppeprøve i matematik er en naturlig konsekvens af den måde, matematikundervisningen er beskrevet på ud fra det læringssyn, der er fastlagt i skoleloven, i de centrale kundskabs- og færdighedsområder og den vejledende læseplan for faget.

Fra mange sider har det været efterlyst, at den sproglige kompetence inden for matematik og naturvidenskaberne blev styrket. Generelt har der været peget på det ønskelige i, at viden fra disse områder blev kommunikeret i et mere dagligdags sprog. Den nye mundtlige prøve i matematik vil bidrage til en afgørende styrkelse af den sproglige side af faget.

Spm. nr. S 1870

Til undervisningsministeren (1/4 96) af:

Anders Fogh Rasmussen (V):

»Frygter ministeren ikke, at indførelse af gruppeprøver i matematik vil gøre det vanskeligere at give en korrekt bedømmelse af den enkelte elevs præstationer?«

Begrundelse

Ifølge »Vejledende opgavesamling for folkeskolens afsluttende prøver i matematik«, 1996, indføres gruppeprøver i mundtlig matematik efter 9. og 10. klasse. Der ønskes en udtømmende redegørelse for, hvorledes eksaminationen i forhold til hidtidig praksis vil være i stand til at måle den enkelte elevs færdigheder i matematik.

Svar (15/4 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Ved den sidste ændring af bekendtgørelse om folkeskolens afsluttende prøver m.v. i 1987 (bekendtgørelse nr. 750) blev der i faget fysik/kemi indført mulighed for at lade eleverne både på 9. og 10. klassetrin deltage i prøven individuelt eller i grupper på 2-3 elever.

Denne prøveform har efterhånden fået stor udbredelse, og erfaringen herfra viser, at det ikke har været vanskeligere end ved andre prøver at give en individuel bedømmelse. Noget tilsvarende har de censorer oplevet, som har deltaget ved gruppeprøver i matematik, hvortil der på forsøgsbasis har været givet dispensation.

Der er udarbejdet vejledende retningslinjer til vurdering af den mundtlige del af prøven i matematik:

Ved bedømmelsen, der bygger på en helhedsvurdering, lægges der vægt på, hvorledes eleven anvender fagets begreber og arbejdsmetoder over for problemstillingen i det givne oplæg. Ligeledes vurderes elevens argumentation for de fundne resultater og valg af fremgangsmåde samt elevens viden og indsigt i det matematiske stof. Ved den udvidede afgangsprøve lægges endvidere vægt på faglig fordybelse og forståelse af større sammenhænge.

Afhængigt af prøveoplæggets udformning indgår det i vurderingen, hvorledes eleven

- er fremkommet med forslag til fremgangsmåder og faglige metoder, som er relevante i forhold til prøveoplægget,
- har vist indsigt i det faglige område og anvendt begreber og arbejdsmetoder på en hensigtsmæssig måde over for den givne problemstilling,
- har bidraget med analyse af informationer, formuleret problemer og har vurderet og taget stilling til løsningsstrategier,
- har vist forståelse for at skelne mellem fagets teori og dets anvendelse i en praktisk sammenhæng og
- har kunnet fremlægge sine overvejelser om prøveoplægget og resultaterne af arbejdet hermed på en velbegrundet måde og med en præcis sprogbrug.

Undervejs i prøveforløbet taler lærer og censor med grupperne og den enkelte elev. Hvis lærer og censor konstaterer, at en gruppe eller en elev har misforstået prøveoplægget eller arbejder på en uhensigtsmæssig måde, bør gruppen vejledes, f.eks. gennem opklarende spørgsmål. En sådan hjælp har ikke nødvendigvis indflydelse på den karakter, der gives.

Når prøven gennemføres som en gruppeprøve, lægges der ved bedømmelsen af den enkelte elev vægt på, hvorledes eleven har bidraget til og indgået i den faglige behandling af stoffet og deltaget i samtalen om gruppens resultater.

Da kommunikation og problemløsning skal indgå i prøven, må elever, der arbejder alene, have mulighed for at vise dette f.eks. gennem samtaler med lærer/censor under prøveforløbet.

Der gives en individuel fagkarakter, som på baggrund af vurderingskriterierne fastsættes i overensstemmelse med beskrivelsen af karakterskalaen i § 46 i bekendtgørelse nr. 639 af 21. juli 1995 om folkeskolens afsluttende prøver m.v. og om karakterer i folkeskolen.

Spm. nr. S 1871

Til undervisningsministeren (1/4 96) af:

Anders Fogh Rasmussen (V):

»Har den enkelte elev ret til at undslå sig gruppeprøve og ret til at aflægge individuel prøve i mundtlig matematik?«

Begrundelse

Ifølge »Bekendtgørelse om folkeskolens afsluttende prøver m.v. og om karaktergivning i folkeskolen« af 21. juli 1995, § 29, stk. 5, og § 39, stk. 5, kan prøven foregå individuelt. Skal denne bestemmelse forstås således, at den enkelte elev selv kan kræve individuel prøve, eller er det skolen, som beslutter gruppeprøve henholdsvis individuel prøve?

Svar (15/4 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Af § 29, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 639 af 21. juli 1995 om folkeskolens afsluttende prøver m.v. og karaktergivning i folkeskolen fremgår, at den mundtlige prøve i matematik »kan foregå individuelt eller i grupper bestående af 2-3 elever«.

De to prøveformer er ligestillede og skal derfor begge tilbydes.

Det er elevens valg, om egen prøve skal foregå individuelt eller gruppevis.

Spørgsmålet kan derfor besvares bekræftende.

Spm. nr. S 1872

Til undervisningsministeren (1/4 96) af:

Anders Fogh Rasmussen (V):

»Har en privat friskole ret og frihed til selv at beslutte, at den mundtlige prøve i matematik altid skal foregå individuelt for den enkelte elev?«

Begrundelse

Ifølge »Bekendtgørelse om folkeskolens afsluttende prøver m.v. og om karaktergivning i folkeskolen« af 21. juli 1995, § 29, stk. 5, og § 39, stk. 5, kan prøven foregå individuelt. Der ønskes en udtømmende redegørelse for private friskolers mulighed for at vælge, at eleven individuelt eksamineres mundtligt i matematik.

Svar (15/4 96)**Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):**

Efter § 1, stk. 2, i lovbekendtgørelse nr. 524 af 22. juni 1995 om friskoler og private grundskoler m.v. kan private friskoler få meddelt ret til at afholde folkeskolens afsluttende prøver efter de regler, der gælder for folkeskolen.

Retsstillingen for elever på private friskoler er således også i relation til den afsluttende prøve i matematik den samme som for elever i folkeskolen. Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 1871.

Spørgsmål nr. S 1872 kan besvares benægtende, da valget mellem individuel prøve eller gruppevis prøve er den enkelte elevs.

Spm. nr. S 1848

Til trafikministeren (28/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Finder ministeren det rimeligt, at DSB først udnytter Storebæltstunnelen fuldt ud 240 dage, efter at den er afleveret afprøvet?«

Begrundelse

Ifølge tv-udsendelsen »Brobyggerne« udsendt den 30. januar 1996 bliver tunnelen under Storebælt færdig den 1. november i år. Efter belastnings-, sikkerheds- og hastighedsprøver afleveres den efter planen den 1. februar 1997.

Spørgeren undrer sig over, at der skal foregå yderligere afprøvning af tunnelen af DSB i hele fire måneder, hvilket ikke svarer til udenlandsk praksis. Yderligere virker det overraskende, at maksimal udnyttelse af tunnelen først finder sted fra den 28. september 1997.

Svar (15/4 96)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

Som for andre jernbaneforbindelser skal der, før den fulde ibrugtagning af jernbaneforbindelsen over Storebælt finder sted, foretages en række tekniske og trafikale afprøvninger samt nødvendig uddannelse og træning af personalet.

Tidsplanen for disse afprøvninger m.v. for jernbaneforbindelsen over Storebælt er følgende:

Den 1. november 1996 er anlægget, inklusive alle installationer, færdigbygget.

Frem til den 1. februar 1997 gennemføres en teknisk afprøvning af anlægget bl.a. ved anvendelse af kørende jernbanemateriel.

I perioden herefter gennemføres frem til den 1. juni 1997 den trafikale afprøvning samt uddannelse og træning af personalet. Forbindelsen vil i denne periode blive brugt af godstog, idet omlægning af den indenlandske godstrafik til forbindelsen påregnes afsluttet inden afslutningen af den trafikale prøvedrift.

Fra 1. juni 1997 vil jernbaneforbindelsen indgå i den almindelige køreplan med en midlertidig køreplan, som betyder afkortning af rejsetiderne mellem Øst- og Vestdanmark med 1 time.

Den 28. september 1997 træder den fulde Storebæltskøreplan, der muliggør yderligere rejsetidsforkortelser, i kraft.

Jernbaneforbindelsen over Storebælt er den længste og teknisk mest komplicerede del af det samlede jernbanenet i Danmark, der tages i brug i dette århundrede. Derfor finder jeg det forståeligt, at der anvendes den forudsatte tid for at sikre, at jernbaneforbindelsen kan tages i brug uden tekniske komplikationer.

Spm. nr. S 1850

Til erhvervsministeren (29/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Giver det ministeren anledning til at nyvurdere PBU's pensionspolitik, at det er kommet frem, at der er eksempler på, at børne- og ungdomspædagoger har sat penge til i PBU?«

Begrundelse

Det er et faktum, at PBU på vegne af pensionsopsparerne de seneste år har foretaget en række tvivlsomme investeringsprojekter.

B.T. kunne onsdag den 27. marts 1996 give konkrete eksempler på pensionsopsparere, der har sat penge til i PBU. På denne baggrund ønsker undertegnede oplyst, om disse oplysninger giver ministeren anledning til at nyvurdere PBU's pensionspolitik.

Svar (12/4 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har i tidligere besvarelser af lignende spørgsmål bl.a. min mundtlige besvarelse den 7. februar 1996 af spørgsmål nr. S 1263 oplyst, at bestyrelsen og direktionen i en pensionskasse efter lov om forsikringsvirksomhed er forpligtet til at anbringe kapitalen på en hensigtsmæssig og for pensionsopparerne tjenlig måde. En pensionskasses ledelse skal med andre ord sikre medlemmerne den bedst mulige pension.

En pensionskasses pensions- og investeringspolitik skal tilrettelægges ud fra de overordnede principper, der er nævnt ovenfor, og det er ledelserne i de enkelte pensionskasser selv, der tilrettelægger den pensions- og investeringspolitik, der skal gælde for pensionskassen. Dette har jeg ingen indflydelse på.

Som jeg også tidligere har oplyst, vil der indimellem blive foretaget investeringer, der over tid viser sig at være mindre rentable. Det vil bl.a. i sådanne tilfælde være ledelsen i pensionskassen, der har ansvaret for at revurdere den førte pensions- og investeringspolitik, herunder at tage stilling, til om en mindre rentabel investering nødvendigvis, at der må indskydes yderligere kapital, så investeringen på sigt vil være rentabel, eller om investeringen skal afvikles.

Jeg vil i øvrigt henlede opmærksomheden på betænkning nr. 1306/95 om demokrati og åbenhed om pensionsinstitutternes investeringsbeslutninger og den debat, der har været i Folketinget den 9. april 1996 i anledning af forespørgsel nr. F 35. Regeringen gav som bekendt under debatten udtryk for, at det er vigtigt, at der sikres mere åbenhed og demokrati om investeringsbeslutningerne i livsforsikringselskaber, pensionskasser samt ATP og LD, og at det først og fremmest er op til arbejdsmarkedets parter selv at tage initiativ til mere demokrati for at fremme medlemsindflydelsen.

Som eksempler på, hvordan medlemsindflydelsen kan fremmes, nævnte økonomiministeren på regeringens vegne bl.a.

- direkte valg af medlemmer til forsikringselskabers og pensionskassers bestyrelser,
- investeringsråd eller vejledende afstemninger om investeringspolitikken, og endelig
- valgmulighed mellem forskellige investeringspuljer.

I øvrigt blev det nævnt, at regeringen vil etablere et pensionsmarkedsråd, der skal bidrage

til redegørelser m.v. gennem mere åbenhed om pensionsinstitutternes investeringsbeslutninger m.v.

Spm. nr. S 1851

Til erhvervsministeren (29/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Finder ministeren det tilfredsstillende, at Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagogers depotrente for 1996 er fastsat til 4,25 pct., sammenlignet med, at markedets højeste rente er på 5,5 pct. og garanteres af alle de betydende private pensionsforsikringselskaber?«

Begrundelse

Af pædagogernes fagblad Børn og Unge fremgår det, at depotrenten i BPU er fastsat til 4,25 pct., mens de betydende private pensionsforsikringselskaber garanterer en rente på 5,5 pct.

For pensionsopparerne gør det sig gældende, at de ikke har et frit valg med hensyn til, hvor de placerer deres pensionsopsparing. De har på denne baggrund ikke mulighed for at placere deres pensionsopsparing dér, hvor renten er højest, hvorfor det kan undre, at PBU uden videre kan have en depotrente, der ligger så markant under markedsniveauet.

Svar (18/4 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har i min besvarelse af tidligere spørgsmål, herunder spørgsmål nr. S 1263, redegjort for, at der ikke er pålagt Finanstilsynet eller nogen anden offentlig myndighed nogen godkendelsesprocedure for den enkelte pensionskasses investeringer, der danner baggrund for det afkast, der opnås. Pensionskassen fastsætter på baggrund af investeringernes afkast deres depotrente i overensstemmelse med § 31 i lov om forsikringsvirksomhed, hvorefter det opnåede overskud skal fordeles til forsikringstagerne efter rimelige regler.

Det er korrekt, at mange livsforsikringselskaber har opnået et afkast, der har givet anledning til højere depotrenter. Depotrenterne varierer dog fra pensionsinstitut til pensionsinstitut,

og Pensionskassen for Børne- og Ungdoms-pædagoger er ikke ene om at have en depotrente på 4,25 pct. Det skal her bemærkes, at når man sammenligner med forrentning af andre former for opsparing, er det renten efter skat, der skal sammenlignes med denne depotrente, idet de af spørgeren angivne depotrenter vedrører forrentning efter realrenteafgift.

Det er ikke alle de betydende private pensionsforsikringsselskaber, der har en depotrente på 5,5 pct., og i øvrigt garanterer selskaberne normalt højst depotrenten for det år, for hvilket den er fastsat.

Spm. nr. S 1878

Til arbejdsministeren (2/4 96) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren oplyse resultatet og konsekvenserne af den undersøgelse, som blev iværksat efter et arrangement ved Venstres landsmøde i Odense Congress Center den 23. september 1995, hvor 63 tjenere forud for arrangementet »meldte afbud« og 50 ud af 120 tilsagte tjenere fuldstændig udeblev ved arrangementets start, og vil ministeren specielt oplyse, hvilke begrundelser de enkelte tjenere havde for at udeblive, og hvilke konsekvenser det får for hver enkelt af de 113 tjenere, som ikke stod til rådighed for arbejdsmarkedet den 23. september 1995?«

Begrundelse

Det er nu et halvt år siden, at ministeren lovede spørgeren, at hun ville bede Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen om nærmere at undersøge forholdene omkring de 113 tjenere, der ikke stod til rådighed for arbejdsmarkedet lørdag den 23. september 1995.

Spørgeren forventer en nøje gennemgang af alle 113 tjenere i forhold til rådighedsreglerne, a-kassernes og arbejdsformidlingens håndtering af de negative formidlinger – og helt uanset den lediges faglige forhold.

Svar (17/4 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har rettet henvendelse til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, som har oplyst, at undersøgelsen endnu ikke er afsluttet. Dette skyldes, at der er tale om en tilsynsundersøgelse, og at en sådan undersøgelse først kan påbegyndes, når arbejdsløsheds-kasserne har haft en rimelig tid til at behandle sagerne. Det er derfor endnu ikke muligt at sige noget om undersøgelses resultat.

Om undersøgelsens hidtidige forløb har direktoratet oplyst, at der i alt blev henvist 156 personer til arrangementet, og at 67 af de personer, der enten udeblev, sagde nej eller meldte afbud, er medlem af en arbejdsløshedskasse. Efter en gennemgang af ledighedsregisteret har direktoratet umiddelbart kunnet se bort fra 23 af disse medlemmer, idet de ikke havde pligt til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet efter de dagældende regler, bl.a. fordi de var i beskæftigelse, deltog i AMU-kurser m.v.

Direktoratet har herefter oprettet 44 sager til nærmere undersøgelse og har indhentet materiale vedrørende arbejdsløsheds-kassernes behandling af sagerne. En gennemgang af disse sager er ved at være afsluttet. Direktoratet forventer, at der i 10 af sagerne vil skulle foretages indberetning til arbejdsløsheds-kasserne med indstilling om, at afgørelserne ændres.

Endelig har direktoratet meddelt mig, at undersøgelsens resultat forventes at foreligge inden den 1. juni 1996. Når resultatet foreligger, vil spørgeren modtage en kopi.

Spm. nr. S 1895

Til kulturministeren (9/4 96) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke muligheder der er for at indføre differentieret licensopkrævning, således at de husstande, der ikke har mulighed for at modtage den nye licensfinansierede tv-kanal DR-2, kan få et nedslag i licensen fra 1. september 1996?«

Begrundelse

I kølvandet på Danmarks Radios offentliggørelse af planerne om at oprette en ny tv-kanal (DR-2) har der været kraftige reaktioner fra licensbetalere på, at omkring 40 pct. ikke har mulighed for at se det nye program. Da der ikke kan være tvivl om, at denne forfordeling strider imod vilkårene for licensbetaling, bedes ministeren give en vurdering af, hvor stort et nedslag i licensen der vil være rimeligt, og hvordan det kan administreres.

Danmarks Radio har oplyst, at man hele tiden har været opmærksom på dette problem, så derfor må man forvente, at DR har et forslag til løsning.

Skulle det ikke være muligt for ministeren at få en sådan ordning i stand, bør ministeren i stedet lytte til formanden for Forbrugerrådet, som i Politiken fredag den 22. marts (2. sektion, side 3) foreslår, at Danmarks Radio bruger sine ressourcer på en anden og mere effektiv måde end at lave en ny tv-kanal. Det vil ligeledes være interessant at vide, om ministeren og partierne bag licensforliget i januar 1995 har givet deres accept af, at 40 pct. af seerne ikke kan modtage det ene af DR's to tv-programmer, selv om alle må betale den samme licens.

Svar (16/4 96)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Licens er en afgift, som man betaler for at have et radio- eller tv-apparat. Seere/lyttere skal betale licens, uanset hvor meget eller hvor lidt de hører radio eller ser tv, og uanset hvilke programmer de i givet fald lytter til eller ser. Licenssystemet har altid haft dette udgangspunkt, som er en væsentlig forudsætning for, at public service-institutionerne kan deltage i den teknologiske udvikling.

Ingen partier – bortset fra V – har stillet spørgsmålstegn ved dette princip under de politiske forhandlinger om det fremtidige medielandskab.

Det skal tilføjes, at licensbetalerne også tidligere har været med til at betale for ydelser, de ikke umiddelbart har haft adgang til. Det var tilfældet, da Danmarks Radio indførte P2 og senere P3 og TV Syd, og det er tilfældet i dag med tekst-tv.

På denne baggrund har jeg ikke fundet anledning til at spørge, om Danmarks Radio har forslag til en ny licensordning.

Spm. nr. S 1896

Til indenrigsministeren (9/4 96) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren tage skridt til at sikre, at indrykning af annoncer vedrørende ledige sygeplejerskestillinger i den kommunale sektor overholder dansk rets regler om forbud mod eksklusivbestræbelser vedrørende stillinger i den offentlige sektor?«

Begrundelse

I forbindelse med opslag af ledige sygeplejerskestillinger i amtskommuner og kommuner foregår tilsyneladende en i praksis ofte ganske overflødig annoncering i Dansk Sygeplejeråds blad Tidsskrift for Sygeplejersker. Hvis der i forvejen er foretaget en mere hensigtsmæssig annoncering i de lokale eller landsomfattende dagblade eller der er sket anvisning af de pågældende stillinger på anden vis, skal der alligevel proforma ske annoncering i det nævnte blad.

Annonceringen sker åbenbart for at tilføre det pågældende blad offentlige midler, men er i øvrigt begrundet i en vedtægtsmæssig bestemmelse om, at medlemmer af Dansk Sygeplejeråd kun må tage stillinger, der er annonceret i det nævnte blad, men er i øvrigt tilsyneladende også legaliseret ved underhåndsaftaler med de kommunale organisationer, hvis medlemmer – kommuner og amtskommuner – optræder som arbejdsgivere for sygeplejerskerne.

Eksklusivbestræbelser på det pågældende område, herunder eksklusivaftaler, er imidlertid forbudt og ugyldige på grund af det danske forvaltningsretlige princip om borgernes lighed (jf. f.eks. Ruth Nielsen: »Lærebog i arbejdsret«, 1994, side 601, samt retspraksis, f.eks. U 1986, 898, U 1978, 626 og U 1967, 58 H).

Svar (16/4 96)**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**

Indenrigsministeriet har i en cirkulæreskrivelse af 29. februar 1988 over for kommunalbestyrelser og amtsråd understreget, at offentlige myndigheder ikke i stillingsannoncer må kræve medlemsskab af en faglig organisation som betingelse for ansættelse eller fortsat beskæftigelse.

Indenrigsministeriet har endvidere i cirkulæreskrivelse af 7. november 1989 henledt kommunalbestyrelser og amtsråds opmærksomhed på, at kommuner ikke i stillingsannoncer må benytte formuleringer, der kan forstås som krav om medlemskab af en (bestemt) faglig organisation eller på anden måde forudsætte dette, idet et sådant krav er i strid med den almindelige retsgrundsætning om ligelig forvaltning.

I det omfang, ministeriet bliver bekendt med, at der er kommuner eller amtskommuner, der handler i strid hermed, vil ministeriet over for disse henlede opmærksomheden herpå.

Efter min opfattelse kan det forhold, at kommuner og amtskommuner lader stillingsannoncer indrykke i tidsskrifter, der udgives af faglige organisationer, ikke i sig selv danne grundlag for en antagelse om, at der handles i strid med lovgivningen.

og planlægningslovgivningen – findes et stort antal arealrelaterede love, der foruden planlægning samt natur- og miljøbeskyttelse vedrører f.eks. byggeri, landbrug og veje.

På planlægnings-, miljø- og naturbeskyttelsesområdet er hovedlovene:

- Lov om planlægning.
- Lov om sommerhuse og camping.
- Lov om miljøbeskyttelse.
- Lov om affaldsdepoter.
- Lov om vandløb.
- Lov om okker.
- Lov om vandforsyning.
- Lov om naturbeskyttelse.
- Lov om jagt- og vildtforvaltning.
- Lov om råstoffer.
- Skovloven.
- Lov om bygningsfredning.

Med hjemmel i disse love er der udstedt et stort antal bekendtgørelser, der nærmere udmønter lovenes bestemmelser.

Disse bekendtgørelser er opregnet i den seneste udgave af Miljø- og Energiministeriets lovregister fra 1995.

Det er en almindelig anerkendt grundsætning, at retsordenen kan regulere ejendomsrettens udnyttelse af hensyn til almene samfundsinteresser uden at komme i strid med princippet om ejendomsrettens ukrænkelighed i grundlovens § 73. Afgørelsen af, om der er tale om ekspropriation eller erstatningsfri regulering, beror på et samlet skøn, hvori indgår en vurdering af indgrebets formål, i hvilken grad indgrebet er generelt eller konkret, indgrebets intensitet, og om indgrebet angår en fremtidig eller aktuel råden.

I forhold til de ovennævnte love betyder det, at generelle, almindelige arealreguleringer ikke udløser erstatning. Som eksempler herpå kan nævnes kommunernes lokalplaner efter planloven og beskyttelseslinjer og beskyttelse af fortidsminder og naturtyper i naturbeskyttelsesloven.

Omvendt bygger de pågældende love på et princip om, at der skal ydes erstatning, når der er tale om arealreguleringer, der bl.a. på grund af deres konkrete karakter og intensitet må betegnes som ekspropriationslignende. Det gælder f.eks. fredninger i medfør af naturbeskyttelsesloven og forbud i medfør af okkerloven mod dræning af områder, der tidligere har været drænet.

Derudover indeholder flere af de nævnte love, herunder planloven, miljøbeskyttelses-

Spm. nr. S 1861

Til miljø- og energiministeren (1/4 96) af:

Hans Chr. Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke love og bekendtgørelser der regulerer arealanvendelsen i Danmark, og redegøre for, hvilke love og bekendtgørelser der indeholder erstatningsfrie reguleringer af arealanvendelsen, og hvilke der yder erstatning?«

Svar (15/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Lad mig indledningsvis understrege den fundamentale samfundsmæssige betydning, spørgsmålet om arealanvendelsen har, ikke mindst for et lille, tætbeholdt land som Danmark. Det er derfor naturligt, at der – selv efter den af den tidligere regering gennemførte reform af miljø-

loven og naturbeskyttelsesloven, hjemmel til at foretage ekspropriation mod fuld erstatning i overensstemmelse med grundlovens § 73.

Spm. nr. S 1862

Til miljø- og energiministeren (1/4 96) af:

Hans Chr. Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke områder i Danmark der er udpeget til EU-fuglebeskyttelsesområder, Ramsarområder, EU-habitatsområder og § 3-områder i henhold til naturbeskyttelsesloven og redegøre for, om der bliver ydet erstatning for indskrænkning i ejendomsretten i de andre EU-lande, når et område bliver udlagt til Ramsarområde efter Ramsarkonventionen eller til et fuglebeskyttelsesområde efter fuglebeskyttelsesdirektivet?«

Svar (15/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålene for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Der er med bekendtgørelse nr. 408 af 25. maj 1994 om afgrænsning og administration af EF-fuglebeskyttelsesområder og Ramsarområder udpeget i alt 111 fuglebeskyttelsesområder og 27 Ramsarområder i Danmark. Alle Ramsarområderne ligger inden for fuglebeskyttelsesområderne. Væsentlige dele af de udpegede områder er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3 og/eller fredede eller statsjede.

Placeringen af områderne og disses betegnelser fremgår af vedlagte bilag. (Ikke optrykt her). Områderne udgør et areal på ca. 9.700 km², heraf ca. 75 pct. på søterritoriet, mens resten er landareal. Den del af arealet, der er omfattet af Ramsarkonventionen, ligger fortrinsvis på søterritoriet og udgør i alt ca. 7.300 km².

Der er ikke udpeget EF-habitatområder i Danmark. Skov- og Naturstyrelsen udarbejdede i begyndelsen af 1995 et forslag til områdeudpegning, der blev sendt i offentlig høring. Efter forslaget, som for tiden forhandles med berørte parter, udgjorde det samlede areal ca. 10.000 km², heraf ca 30 pct. landareal. Ca. 90 pct. af det foreslåede areal var sammenfaldende med eksisterende EF-fuglebeskyttelsesområder.

Arealer omfattet af § 3 i naturbeskyttelsesloven (heder, moser og lign., strandenge, strandsumpe, ferske enge og overdrev) skal ikke udpeges, idet § 3-beskyttelsen bygger på, at arealer, der opfylder lovens kriterier for bestemte naturtyper, umiddelbart er beskyttede som sådanne. Amtskommunerne er ved at afslutte en registrering af arealer omfattet af § 3-beskyttelsen. Denne registrering er ikke bindende for grundejerne, men skal betragtes som et arbejdsredskab i amtskommunernes administration.

I forarbejderne til den gældende naturbeskyttelseslov og i de lovforslag, der blev fremsat forud herfor, blev det skønnet, at det areal (undtaget søarealet), der ville blive omfattet af lovens § 3 svarede til ca. 3.000 km². Skov- og Naturstyrelsens foreløbige gennemgang af amtskommunernes endnu ikke afsluttede registrering tyder dog på, at det areal, der vil blive registreret, og som naturligt vil være behæftet med stor usikkerhed, bliver noget større.

Såvel Ramsarkonventionen som EF-fuglebeskyttelsesdirektivet skal implementeres igenem den nationale lovgivning i de lande, som konventionen eller direktivet omfatter, og hverken konventionen eller direktivet indeholder derfor regler om erstatning. Der foreligger Skov- og Naturstyrelsen bekendt ingen sammenlignende analyse af EU-landenes areallovgivning, og hvordan de enkelte landes lovgivning definerer udstrækningen af den private ejendomsret og grænserne mellem på den ene side ekspropriation eller ekspropriationslignende indgreb og på den anden side almindelig regulering af ejendomsretten i forhold til de samfundsmæssige interesser. Det er imidlertid givet, at disse spørgsmål i alle tilfælde vil være tæt forbundet med det enkelte lands historie, traditioner, retskultur og politiske forhold.

Det er endvidere efter Skov- og Naturstyrelsens opfattelse sandsynligt, at det ved udpegning og beskyttelse af Ramsar- og EF-fuglebeskyttelsesområder ikke for noget EU-land gælder, at spørgsmålet om erstatning er et enten-eller. Formentlig er det sådan, at der i alle EU-lande i nogle tilfælde kan blive tale om at yde erstatning, og at andre reguleringer er erstatningsfrie. I Danmark anvender bekendtgørelsen om afgrænsning og administration af områderne alene den eksisterende lovgivning, som bygger på erstatningsfrie reguleringer, og der vil derfor kun blive tale om erstatning, hvis der herudover pålægges indskrænkninger, der gør indgreb i den aktuelle råden, som f.eks. hvis

det skønnes nødvendigt at gennemføre en fredning som supplement til bekendtgørelsens almindelige regler.«

Spm. nr. S 1781

Til miljø- og energiministeren (22/3 96) af:
Anni Svanholt (SF):

»Vil ministeren udarbejde en forbudsliste mod eksport af dansk producerede stoffer, som hverken må anvendes eller kan godkendes i Danmark, og herunder oplyse, hvilke af Cheminovas producerede stoffer der vil blive optaget på en sådan forbudsliste?«

Begrundelse

I Danmark produceres forskellige stoffer, f.eks. pesticider, der ikke anvendes og ikke vil kunne godkendes til anvendelse i Danmark, og som bl.a. eksporteres til ulande. Cheminova Agro fremstiller store mængder giftstoffer af typen organofosfater, herunder fire af de giftigste: parathion, methylparathion og, endnu mere giftigt, phorat og terbufos. Organofosfater er stærkt giftige og kan komme ind i kroppen enten ved indånding, ved slugning eller gennem huden. En række regionale/nationale opgørelser i Middelhavsområdet har vist, at organofosfater var årsag til omkring to tredjedele af pesticidforgiftningerne. Det er vigtigt, at Danmark går foran i både det internationale arbejde med at udarbejde forbudslistes mod eksport af kemikalier og pesticider og samtidig viser vejen ved at synliggøre problemerne med eksport af dansk producerede stoffer, som af miljø- og sundhedsmæssige årsager ikke kan godkendes til anvendelse her i landet.

Svar (16/4 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg er helt enig med spørgeren i, at det er vigtigt at gøre en indsats for at begrænse eller helt eliminere anvendelsen af farlige kemikalier.

Jeg tror imidlertid, at der generelt vil være enighed om, at et ensidigt dansk forbud på nuværende tidspunkt ikke vil løse de proble-

mer, som spørgeren beskriver i sin begrundelse for spørgsmålet.

Det er vigtigt, at indsatsen ydes på det internationale område, så vi globalt får skabt et regelsæt, som kan begrænse denne handel.

Internationalt har jeg derfor de sidste år søgt at fremme, at den såkaldte PIC-procedure – en frivillig informationsordning – gøres bindende for alle lande. Der er i dag optaget 17 kemikalier på PIC-listen, og 17 flere (herunder parathion og methylparathion) forventes optaget på listen i løbet af det næste års tid. For stoffer optaget på PIC-listen skal eksportøren forinden en eksport finder sted oplyse importlandets myndigheder herom, og såfremt importlandet har truffet beslutning om ikke at ville modtage stoffet, skal eksportøren acceptere dette. PIC-proceduren blev vedtaget i 1989 og i dag er 145 lande tilsluttet. Proceduren administreres af FAO og UNEP via det fælles register IRPTC (International Register for Potential Toxic Chemicals).

Hele denne frivillige PIC-procedure er i øvrigt gjort bindende for medlemslandene i EU ved en forordning, som desuden stiller krav om tvungen emballering, etikettering og klassificering af stoffer til eksport samt eksportnotificering af stoffer, som det ikke er tilladt at anvende i EU i henhold til EU-reguleringen.

Ved UNEP's 18. session i maj 1995 lykkedes det endvidere at få mandat til, at der udarbejdes et forslag til et bindende regelsæt for PIC-proceduren, således at en konvention kan fremlægges til vedtagelse i løbet af 1997. Dette lykkedes blandt andet efter dansk pres både i CSD-sammenhæng samt ved et samarbejde med både EU og UNEP. Det gennembrud, der er blevet skabt, er jeg meget glad for at vi i Danmark har været med til at præge.

Herudover har Danmark i samme kreds gjort et stort arbejde for, at der i tilknytning til PIC-proceduren vedtages regler, som yderligere kan begrænse handelen med meget farlige kemikalier.

Forhandlingerne om et bindende regelsæt for PIC-proceduren er netop begyndt, og i disse dage er Danmark vært for et ekspertgruppemøde i UNEP-regi, som skal bedømme, hvilke yderligere begrænsninger der vil kunne anbefales udarbejdet, således at handelen med de farligste kemikalier yderligere kan begrænses.

De muligheder, som ekspertpanelet kommer frem til i København, skal fremlægges på et UNEP-møde i september, hvor anbefalingerne om, hvilke foranstaltninger der skal tilknyttes en

konvention, skal udarbejdes. Herefter vil anbefalingerne blive lagt op til en beslutning ved UNEP's Governing Council i januar 1997.

Det er afgørende, at arbejdet med at få begrænset handelen med og brugen af særlig farlige kemikalier foregår i international sammenhæng. Alene kan Danmark ikke standse eller begrænse denne handel, ligesom ingen andre enkeltlande kan gøre det. Ud over at få den rene PIC-procedure gjort bindende, tales der i dag om skærpet information i form af f.eks. eksportnotificeringer, yderligere samarbejde med toldmyndighederne og tvungen emballering, etikettering og klassificering af kemikalierne. Også udfasning af visse stoffer – de såkaldte POP'er (Persistent Organic Pollutants) – arbejdes der internationalt på at regulere. Regeringen har til dato ydet et stort arbejde for at præge både arbejdet inden for PIC og inden for POP-området i en rigtig retning, og vi vil fortsat arbejde for, at det må lykkes.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse den 21. februar 1995 af spørgsmål 155 fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, som også drejer sig om udarbejdelse af forbudslistes. Mit svar giver et indtryk af den kompleksitet, der hersker på området.

Spm. nr. S 1834

Til udenrigsministeren (27/3 96) af:
Søren Søndergaard (EL):

»Hvilke kommentarer har ministeren til den franske udenrigsministers vurdering af, at fredsprocessen i Bosnien er afløst af etnisk opdeling og udrensning, og at IFOR-styrkerne har et medansvar for dette?«

Begrundelse

Ifølge Politiken den 26. marts 1996 fastslog den franske udenrigsminister, Herve de Charette, i en udtalelse, at der i Bosnien »ikke længere er tale om en fredsproces, men at den etniske udrensnings logik fortsætter«, samt at »den franske vurdering er, at IFOR-styrkernes vigtigste opgave indtil nu har været at tvangsforflytte dele af befolkningen med henblik på at skabe etnisk homogene enheder«.

Svar (17/4 96)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Med fredsftalen af 14. december 1995 for Bosnien-Hercegovina er der skabt et godt grundlag for varig fred og stabilitet i det tidligere Jugoslavien. IFOR er sendt til Bosnien-Hercegovina med et klart mandat i fredsftalen og Sikkerhedsrådets resolution. IFOR har gjort en stor indsats for at sikre parternes efterlevelse af de militære forpligtelser i fredsftalen. IFOR har desuden et meget tæt samarbejde og koordination med de civile organisationer.

Bla. den serbiske udvandring fra Sarajevo er til en vis grad gået imod den integration af befolkningsgrupperne i Bosnien-Hercegovina, det internationale samfund arbejder for. Jeg er enig med den franske udenrigsminister i, at tendensen mod etnisk opdeling er i strid med fredsftalen af 14. december 1995, der netop sigter mod integration og forsoning af befolkningsgrupperne.

Fredsftalen kan imidlertid kun gennemføres fuldt ud, hvis parterne i konflikten har den fornødne vilje til fred og forsoning. Her kan ikke rettes bebrejdelse mod IFOR-styrken.

Hovedansvaret for, at Bosnien-Hercegovina overlever som en levedygtig, multi-etnisk stat, ligger i sidste instans hos parterne selv.

Spm. nr. S 1876

Til indenrigsministeren (1/4 96) af:
Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren kommentere artiklen i dagbladet Politiken den 23. marts 1996, side 4, med overskriften »Krigsinvalider sultestrejker?«

Svar (16/4 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Personer fra det tidligere Jugoslavien, som i medfør af § 1 i lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. inviteres til Danmark med henblik på at modtage lægelig behandling m.v., indkvarteres i særlige centre – såkaldte omsorgscentre – så længe disse personers sundhedsmæssige tilstand tilsiger dette.

Omsorgscentrene er placeret i ejendomme, som bygningsmæssigt er egnede til dette formål. Endvidere er der tilknyttet sundhedsfagligt personale og en række øvrige støttefunktioner til disse centre. Der er således tilknyttet personale, som kan hjælpe indkvarterede, som har særlige behov, med forskellige daglige gøremål samt plejemæssige forhold.

De i artiklen nævnte personer er inviteret til Danmark med henblik på at modtage behandling/hjælp. Ifølge Dansk Røde Kors har de alle fortsat behov for indkvartering på et omsorgscenter. Dette er baggrunden for, at de er indkvarteret på omsorgsafsnittet på modtagecenter Avnstrup.

Ad spm. nr. S 1300

Fra landbrugs- og fiskeriministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Kristen Touborg (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 3922, lød således:

Til landbrugs- og fiskeriministeren (2/2 96) af:
Kristen Touborg (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der ifølge dansk ret er en almindelig adgang til medlemskab af andelsselskaber inden for landbruget for producenter?«

Supplerende svar (19/4 96)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

I fortsættelse af mit svar af 9. februar 1996 kan jeg nu efter indhentede udtalelser fra Erhvervsministeriet og Justitsministeriet oplyse, at andelsselskaber med begrænset ansvar er omfattet af lov om erhvervsdrivende virksomheder. Loven er dog alene en registreringslov, der ikke stiller krav til vedtægternes udformning eller indhold.

Forholdet mellem et andelsselskab og dets medlemmer, herunder spørgsmålet om adgang til medlemskab, afhænger derfor af det enkelte selskabs regler.

Spørgsmål om virksomheders forretningsbetingelser, herunder vilkår for antagelse af nye

leverandører, kan behandles efter konkurrence-loven, og Konkurrencerådet vil kunne gribe ind over for vilkår, som er skadelige for konkurren-cen, og kræve dem ændret eller ophævet. Rådet kan dog ikke pålægge en virksomhed at købe fra en bestemt leverandør.

Konkurrenceovens regler gælder, uanset om der er tale om aktieselskaber, andelsselskaber eller anden form for erhvervsvirksomhed.

Det er som udgangspunkt op til det enkelte andelsselskab, om man vil imødekomme en optagelsesbegæring fra en producent. Det er imidlertid i retspraksis antaget, at leverandører eller aftagere efter omstændighederne kan have ret til at kunne indtræde i et andelsselskab, når de almindelige betingelser herfor er opfyldt, såfremt vægtige erhvervmæssige eller økonomiske grunde taler for, at den pågældende får mulighed for som medlem at udøve sine rettigheder, jf. Højesterets dom refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1952, side 986 H, samt betænkning nr. 1071/1986 om lovgivning om andelsselskaber, side 32-33.

Spm. nr. S 1883

Til undervisningsministeren (2/4 96) af:

Henning Urup (V):

»Er karaktergivningingen i folkeskolens afgangsklasser for tilfældig på grund af en for ringe koordination mellem læseplansudvalg og prøveudvalg?«

Begrundelse

Det stof, eleverne undervises i ifølge læseplanen, er indimellem forskelligt fra det, de efterfølgende skal eksamineres i.

Svar (15/4 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I forbindelse med læseplansarbejdet og udarbejdelsen af bekendtgørelsen om folkeskolens afgangsprøver har der i hele arbejdet været en tæt kontakt mellem de to udvalg. Der har gennemgående været tale om personsammenfald, således at man har kunnet koordinere sammenhængen. Der er således ikke tale om tilfældigheder.

I begrundelsen for spørgsmålet hævder hr. Urup, at der skulle være en forskel mellem det, som eleverne undervises i, og det, de efterfølgende eksamineres i. Det er faktisk en forudsætning, at der er sammenhæng. I prøvebekendtgørelsens § 1 hedder det: »Folkeskolens afsluttende prøver har til formål at give eleverne mulighed for at opnå en kontrolleret bedømmelse af, i hvilket omfang de har tilegnet sig de kundskaber og færdigheder, der er angivet i bekendtgørelse om formålet med undervisningen i folkeskolens fag og obligatoriske emner med angivelse af centrale kundskabs- og færdighedsområder.«

Prøverne kan ikke afprøve alt det, der undervises i, men derimod væsentlige dele deraf. At eksaminere i andet end det underviste indhold er således ikke i overensstemmelse med bekendtgørelsen.

Spm. nr. S 1884

Til undervisningsministeren (2/4 96) af:

Henning Urup (V):

»Er der en tendens til, at et ottetal, opnået ved eksamen i gymnasiet, ikke er udtryk for samme faglige niveau i henholdsvis København og Vestjylland?«

Begrundelse

I Københavnsområdet går en stor del af alle unge i gymnasiet, mens det i Vestjylland mere er de fagligt stærke elever, der vælger gymnasievejen. Derfor er det let at forestille sig, at et gennemsnits ottetal kunne være udtryk for to forskellige niveauer.

Svar (15/4 96)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Bedømmelse af præstationer og standpunkter i gymnasiet skal ske på grundlag af de faglige krav, der er opstillet for uddannelsen. Der gives dermed absolutte karakterer, og der må ikke tilstræbes en bestemt fordeling af karaktererne (relativ karaktergivning).

Ved mundtlig eksamen bedømmes elevernes præstationer efter en drøftelse mellem en frem-

med censor og en eksaminator - ved skriftlig eksamen efter en drøftelse mellem to fremmede censorer. Censorerne er alle beskikket af Undervisningsministeriet.

Ved skriftlig eksamen fordeles opgaverne holdvis, men tilfældigt, til de skriftlige censorer, der således ofte retter opgaver fra såvel landdistrikter i Jylland som fra de større byer. Som følge af denne ordning vil en bestemt karakter opnået forskellige steder i landet være udtryk for samme faglige niveau.

Ved mundtlig eksamen bedømmes eleverne af en fremmed censor og af en eksaminator, som har været elevernes lærer i det pågældende fag. Alle lærere vil normalt blive beskikket som censor ved eksamen for et eller flere hold på andre gymnasier, og ca. 15 pct. af alle censoropgaver foregår uden for det amt, hvor læreren er ansat. Der er dermed en betydelig udveksling af lærere med censoropgaver mellem Vestjylland og de større byer, f.eks. København, hvilket bidrager til at sikre, at præstationer bedømmes ud fra de faglige krav, som stilles i uddannelsen.

Spm. nr. S 1885

Til skatteministeren (2/4 96) af:

Henning Urup (V):

»Hvordan defineres løngrundlaget, og skal der trækkes arbejdsmarkedsbidrag/bruttoskat fra lønnen for at beregne løngrundlaget, hvoraf maksimalt 25 pct. må indskydes på etableringskonto ved indskud på over 50.000 kr.?«

Begrundelse

Ved indskud på over 50.000 kr. årligt på en etableringskonto må indskuddet maksimalt udgøre 25 pct. af løngrundlaget.

Svar (16/4 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Grundlaget for indskud på etableringskonto er fastlagt i etableringskontolovens § 3, stk. 1. Herefter skal indskuddet for et indskydsår mindst udgøre 5.000 kr. og højst 25 pct. af indskyderens nettoindtægt i indkomståret, dog kan der altid indskydes 50.000 kr. af nettolønindtægten.

Nettolønindtægten fremkommer ved summen af kontant løn, skattemæssig værdi af frit ophold og andre goder, som lønmodtageren har oppebåret i kraft af arbejdsforholdet, beløb, der af arbejdsgiveren er udbetalt som godtgørelse for udgifter, der påføres lønmodtageren som følge af arbejdet, bortset fra skattefri godtgørelser. Herfra fratrækkes beløb, der er fradragsberettigede efter ligningslovens §§ 9-9D.

Bidrag til pensionsordninger, som består i ansættelsesforholdet, og som omfattes af bortseelsesretten efter pensionsbeskatningslovens § 19, medregnes ikke til nettolønindtægten. Tilsvarende medregnes bidrag efter lov om arbejdsmarkedsfonde ikke ved opgørelsen af nettolønindtægten.

skadelig Samhandel«, hvilke initiativer gav den anledning til, hvornår blev de taget, og vil ministeren udlevere rapporten med de anonymiseringer, der f.eks. af hensyn til navneforbud måtte være nødvendige?»

Foreløbigt svar (18/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):
Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, Rigsadvokaten, Erhvervsministeriet og Told- og Skattestyrelsen om udtalelser.

Når udtalelserne foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1906

Til justitsministeren (9/4 96) af:

Frank Aaen (EL):

»Havde ministeren og anklagemyndigheden vedrørende Skibskreditfonden kendskab til notat fra Industriministeriet af 23. august 1991 om »Overfinansiering af skibe bygget ved Svendborg Værft«, notat fra Industriministeriet om »Overbelåning af Riis-skibene og Fortuna Coast« af 11. oktober 1991 samt Kammeradvokatens breve til Industriministeriet af 14. november 1990 og 21. juni 1991, inden dommen blev afsagt i den såkaldte Svendborgsag i 1993?»

Foreløbigt svar (16/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Rigsadvokaten om en udtalelse.

Når denne udtalelse foreligger, vil ministeriet vende tilbage til sagen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 248: Forslag til lov om ændring af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. (Ændring af bestemmelsen om maksimumpris som afgiftspligtig værdi).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 17/4 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erik Mortensen (S):

Registreringsafgiften af nye biler har altid været baseret på de standardpriser, som er angivet af importørerne, og det har været nemt og rationelt, men samtidig må vi også sige, at det har været uden noget konkurrencemoment, idet forhandlerne jo altid har skullet tage en pris, hvor der var en positiv avance, og det har betydet, at de reelt kun har haft et minimalt spillerum fra basisprisen til udsalgsprisen.

Nu sker der så ifølge EF's konkurrencebestemmelser det, at det altså bliver lagt sådan til rette, at forhandlerne selv skal kunne bestemme prisen, og det betyder så, at de afgiftsberegninger, som vi skal foretage, skal tage udgangspunkt i salgsprisen.

Men da vores afgiftssystem jo opererer med satser fra 0 til 180 pct. – afhængigt af, hvilken

Spm. nr. S 1907

Til justitsministeren (9/4 96) af:

Frank Aaen (EL):

»Hvem har modtaget den af bagmandspolitiet i 1989-90 udarbejdede rapport om »Samfunds-